

Dịch vụ giao hàng của
phù thủy Kiki

Kadono Eiko
Dịch giả: Vũ Anh - Bích Phương

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

Dịch vụ giao hàng của phù thủy Kiki – tập 1

Tác giả: Kadono Eiko

Người dịch: Vũ Anh, Bích Phương

Phát hành: Skynovel

Nhà xuất bản Thế Giới 02/2016

SACHMOI.NET

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Chương 1

Kiki ở làng

Câu chuyện bắt đầu tại một thị trấn nhỏ nằm thấp thoáng giữa những ngọn đồi thoai thoải và bạt ngàn rừng xanh. Đó là một miền quê yên bình với những ngôi nhà mái ngói màu nâu đen như vỏ bánh mì cháy khét, san sát nhau đến tận cùng những con dốc phía Nam thị trấn.

Trung tâm thị trấn là nhà ga, cách nhà ga tầm đôi ba bước chân, thì ôi thôi là nhộn nhịp. Nào là tòa thị chính, rồi đồn cảnh sát, sở cứu hỏa, cả trường học nữa chứ... Những hình ảnh của một thị trấn xinh xắn và yên bình có thể nhìn thấy ở bất kì nơi nào khác.

Tuy nhiên, nếu tinh ý thêm một chút nữa, bạn sẽ nhận ra thứ không-thể-thấy-được-ở-nơi-nào-khác.

Một trong những điều không-thể-thấy-được-ở-nơi-nào-khác phải kể đến chính là những chiếc chuông bạc lấp lánh treo toong teng trên ngọn cái cây Cao-thật-là-cao. Nhưng điều kì lạ nhất là, những lúc trời quang mây tạnh gió dừng, những cái chuông vẫn khua lên âm ỉ. Và cứ hễ tiếng chuông vang vọng khắp phố phường là dân trong thị trấn lại kháo nhau rằng:

“Con bé Kiki lại bị vương chuông nữa rồi.”

Câu nói ngay lập tức châm ngòi cho một trận cười rộn rã, khiến người nào người nấy trong thị trấn chỉ biết lắc đầu chào thua.

Đúng vậy! Nhân vật Kiki mà mọi người đang bàn tán xôn xao này giờ

cũng là một trong những điều không-thể-thấy-được-ở-nơi-nào-khác của thị trấn này. Cô bé ấy nhỏ xinh mà lại có sức mạnh rung được chiếc chuông bạc trên tít tận ngọn cây cao kia!

Chếch một chút về phía Đông của thị trấn, các bạn sẽ được chiêm ngưỡng ngôi nhà bé xinh của Kiki.

Công vào sơn màu xanh lá cây dịu mát, luôn rộng mở. Trên trụ cổng treo một tấm bảng gỗ có khắc dòng chữ “*Phát thuốc trị ách-xì miễn phí*”.

Bước qua cổng, các bạn sẽ nhìn thấy một khu vườn rộng lớn. Trong vườn trồng đủ các loại kì hoa dị thảo. Lá lớn có, lá nhọn có. Nhưng điều thú vị nhất là tất cả chúng đều được quy hoạch và trồng một cách ngay ngắn. Sâu bên trong thêm một chút, ngay góc trái khu vườn, là căn nhà gỗ một tầng xinh xắn.

Thoảng trong không khí là hương thơm ngào ngạt. Mùi thơm ấy tỏa ra từ sâu phía bên trong căn nhà, nơi có nồi hầm đang bốc khói nghi ngút trên bếp. Đứng từ trong bếp có thể nhìn thấy được bức tường ngoài phòng khách. Thay vì treo tranh vẽ hay hình chụp như những căn nhà bình thường khác, chủ nhân của ngôi nhà này lại treo lên những cây chổi với phần đuôi được làm từ các nhánh cây khô bó lại. Có tất cả hai cây chổi, một lớn một nhỏ. Bắt đầu thấy lạ lùng rồi phải không?

Từ phòng khách phát ra tiếng chuyện trò rôm rả. Chắc đang là giờ uống trà của chủ nhân ngôi nhà đây.

“Kiki! Con định chừng nào xuất phát? Quyết định nhanh lên nào! Đừng có chần chừ mãi thế!” - Giọng nói xem chừng có vẻ bức bối của một người phụ nữ vang lên.

“Con vẫn đang suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này mà! Mẹ không phải lo đâu mà.” - Giọng lại thêm giọng của một cô bé chen vào.

“Mẹ nó à! Bà cứ để Kiki tự quyết đi! Nếu con nó chưa muốn thì bà có

ép thế chứ ép nữa cũng vậy thôi.”

Lần này là giọng một người đàn ông điềm đạm.

“Ông làm như tôi muốn lắm không bằng? Nhưng tôi phải CÓ TRÁCH NHIỆM, phải có trách nhiệm, ông biết không?” - Người phụ nữ được cô nhóc gọi là mẹ lại ré lên.

Đến đây thì mọi việc rõ ràng rồi đúng không? Sống trong căn nhà này là một gia đình phù thủy. Người phụ nữ quyền lực, người kế tục truyền thống của gia đình, một nữ-phù-thủy-không-thể-phù-thủy-hơn, là bà Kokiri, cũng là mẹ của Kiki. Bà đã cưới ông Okino, một người trần mắt thịt, làm chồng. Ông Okino vốn là một nhà dân tộc học, chuyên nghiên cứu về những truyền thuyết, câu chuyện dân gian. Dĩ nhiên tất cả chúng đều có dính dáng đến hai chữ “phù thủy”. Nhân vật cuối cùng, có ít tiếng nói nhất ở trong gia đình, không ai khác, chính là Kiki, cô con gái độc nhất của cặp vợ chồng kì lạ này. Năm nay, Kiki vừa tròn mười ba tuổi.

Nãy giờ cả gia đình ba người cứ loạn hết cả lên chính là để bàn về chuyển hành trình lên đường tự lập của Kiki.

Theo luật lệ, khi một phù thủy kết hôn với người bình thường, nếu đưa trẻ được sinh ra là con gái, thì nghiêm nhiên đứa bé ấy phải được đào tạo để trở thành một nữ phù thủy chân chính. Có điều, cuộc đời mà, chẳng thiếu những cô nhóc chán ngấy cái luật lệ ấy. Nên thường thì vào tuổi lên mười, chính chúng sẽ là người quyết định con đường tương lai sau này của mình. Nếu chọn cuộc đời gắn liền với những cây chổi và lũ mèo đen, thì chúng sẽ được mẹ mình dạy cho những phép thuật cơ bản. Đến năm mười ba tuổi, vào một đêm trăng tròn vành vạnh, những cô phù thủy tập sự ấy sẽ phải lên đường thực hiện chuyển hành trình tự lập của cuộc đời mình.

Hành trình tự lập của một nữ phù thủy nói nôm na là thế này: Đầu tiên, nữ phù thủy sẽ rời gia đình, du hành đến những thôn làng, thị trấn nơi

không có phù thủy sinh sống. Tại đó, họ sẽ bắt đầu cuộc sống tự lập của mình. Thật ra mà nói, đối với một cô nhóc ăn chưa no lo chưa tới thì đây quả là một thử thách khắc nghiệt. Tuy nhiên, trong thời đại này, giữa tình trạng tộc phù thủy lao dốc không phanh về cả quy mô dân số lẫn sức mạnh phép thuật, thì đây là một truyền thống quan trọng mang tính sống còn. Đây là cách duy nhất và hiệu quả nhất để không chỉ một người mà là rất nhiều người, không chỉ một nơi mà là rất nhiều nơi, nhớ đến sự tồn tại của những nhân vật bí ẩn và đây quyền phép này.

Quay lại với Kiki, cô nhóc đã quyết định chọn cây chổi và lũ mèo đen từ năm lên mười rồi. Vì vậy, bà Kokiri nghiêm nhiên trở thành giáo viên nghiêm khắc của con gái mình. Đầu tiên phải học chế thuốc từ thảo mộc. Chính xác là chế thứ gọi là thuốc *ách-xì* ấy. Tiếp theo là cưỡi chổi bay lượn trên bầu trời.

Nói cho công bằng thì Kiki nhà ta cưỡi chổi cũng cừ ra phết. Nhưng mọi người biết đấy, con gái tuổi này đầu óc mơ màng lắm. Cứ hễ ngồi lên cán chổi lượn lờ vài vòng là đầu óc cô bé lại bắt đầu nghĩ băng quơ những chuyện đại để như một cục mụn nổi bên cánh mũi hay hôm nay diện bộ cánh nào để đi sinh nhật bạn chẳng hạn.

Mà cứ hễ mất tập trung là sẽ “hạ cánh” bất ngờ. Như mới hôm trước đây, đang bay mà cô nhóc cứ mãi nghĩ ngợi đến bộ đồ lót ren rúa mới mua, lãng đãng thế nào mà đâm sầm vào cái bốt điện thoại ven đường. Chỉ tội cây chổi, tan nát toàn phần. Mà tình cảnh chủ nhân cũng không khá hơn là bao. Mũi cộng với hai đầu gối đếm vừa đúng ba cục u.

Cũng vì tật xấu đó của con gái mà bà Kokiri phải cất công treo những cái chuông bạc lên cây để lỡ cô con gái hậu đậu của mình có lơ đãng mà sà xuống thấp quá thì chân cô bé sẽ đụng phải chuông. Tiếng chuông vang lên sẽ là lời cảnh báo Kiki rằng cô nhóc đang xuống độ cao dễ bị “u đầu” lắm.

Mà nhờ trời, gần đây số lần chuông vang lên cũng ít hơn hẳn.

Nói mới nhớ, Kiki cưới chổi thì có thể coi là ổn chứ pha chế thuốc *ách-xi* thì ôi thôi đến là kinh khủng. Có vẻ như cô nhóc này trời sinh đã không phù hợp với việc pha chế thuốc thang. Con gái gì mà thiếu kiên nhẫn, lại chẳng tỉ mỉ. Đã thế công việc pha chế này lại gồm đủ thứ công đoạn từ trồng thảo dược, nghiền nhỏ lá và rễ cho tới sao khô hay nấu nhừ... Tỉ mỉ kì công như thế, Kiki nhà ta bó tay cũng không có gì khó hiểu.

“Trời ơi là trời! Lại tiêu mất của tôi một phép thuật nữa rồi!”

Tiếng bà Kokiri than thở náo nùng. Ngày xưa, hễ nhắc đến phù thủy thì người ta nghĩ ngay đến những người nhiều bùa lăm phép. Nhưng chẳng ai ngờ được những bùa phép ấy sẽ biến mất dần theo thời gian. Như bà Kokiri đây, dù là một nữ-phù-thủy-không-thể-phù-thủy-hơn, đến giờ cũng chỉ còn vồn vẹn hai thuật phép. Kiki dù ghét cay ghét đắng, cũng chẳng buồn cố gắng nhiều để khắc phục.

“Con nói với mẹ rồi mà! Thay vì ngồi đây xối tung mọi thứ trong cái vạc này thì nên cưới chổi bay vài vòng cho đầu óc thư thả đã!” - Kiki nói với vẻ mặt vô cùng bình thản. Ông Okino thì nhẹ nhàng dỗ dành bà vợ yêu quý của mình:

“Biết đâu mình chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể làm phép lại thì sao. Với lại mẹ nó còn một con mèo đen để an ủi mà!”

Từ xa xưa, đồng hành cùng với phù thủy luôn là một chú mèo đen. Chú mèo ấy cũng có thể xem là một dạng phép thuật.

Kiki có nuôi một chú mèo bé xíu, tên là Jiji. Còn bà Kokiri ngày trước cũng từng nuôi một con tên là Meme. Với một nữ phù thủy, khi hạ sinh đứa con gái đầu lòng, việc đầu tiên cần làm là phải tìm cho bằng được một chú mèo đen chào đời vào khoảng thời gian ấy. Nữ phù thủy phải nuôi lớn con gái mình cùng với nó. Bằng cách ấy, đứa bé sẽ học được phép thuật giúp nó

nói chuyện với mèo.

Sau này, chú mèo ấy sẽ là người bạn đồng hành duy nhất của cô phù thủy nhỏ trong chuyến hành trình tự lập của mình. Đối với một cô bé mà nói, chú mèo này vô cùng quan trọng. Có một người bạn để chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, làm chỗ dựa tinh thần thật sự là một điều đáng quý. Rồi năm tháng qua, khi cô bé ấy trưởng thành, tìm được người quan trọng của đời mình để thay thế chú mèo ấy, thì nó cũng sẽ chia tay chủ nhân, tự đi tìm một “ý trung nhân” của đời mèo và sống tự do.

Chương 2

Kiki lên đường tự lập

Sau giờ uống trà, bà Kokiri và ông Okino bận việc phải ra ngoài, bỏ lại Kiki và chú mèo Jiji ngồi thần thờ ngoài sân, nơi rắng chiều nhuộm vàng cả một góc vườn.

“Phải chi được khởi hành sớm thì hay biết mấy nhỉ!”

Kiki cứ thế ngồi lảm bảm một mình.

“Cũng phải! Mà đừng có nói với tớ là bây giờ cậu bắt đầu chán làm phù thủy rồi nhé!”

Jiji đưa mắt nhìn cô bé một cách ngao ngán.

“Đời nào có chuyện đó chứ! Đây là con đường tớ đã chọn mà!”

Kiki đáp lại một cách quả quyết. Cô bé hồi tưởng lại cảm giác phấn khích khi lần đầu tiên cưỡi chổi bay lên bầu trời cao vợi.

Thật ra, cho đến năm mười tuổi, Kiki vẫn là một cô bé rất đời bình thường. Trong đầu óc ngây ngô lúc đó cô nhóc chỉ biết mẹ mình là một phù thủy và đến năm mười tuổi, đến lượt cô phải tự quyết định xem mình có muốn trở thành phù thủy như mẹ hay không. Thế nhưng, chưa bao giờ Kiki thật sự suy nghĩ về vấn đề đó một cách nghiêm túc cả.

Cho đến một ngày nọ, khi nghe người bạn của mình bảo rằng: “Tớ nhất định sẽ nối nghiệp mẹ, trở thành một thợ làm tóc tài ba” thì cô bé mới bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về hai chữ “nối nghiệp”. Đâu đó trong lòng Kiki nhen nhóm khát khao trở thành người kế thừa của bà Kokiri.

Nhưng Kiki thì vẫn cứ là Kiki thôi, chẳng đời nào chỉ vì mẹ mình là phù thủy mà cô nhóc muốn trở thành phù thủy đâu.

Mình muốn làm phù thủy chỉ vì mình thích như thế. Và đó là quyết định của bản thân mình, chấm hết - Kiki đã hạ quyết tâm như vậy.

Thế rồi, vào một ngày nọ...

“Con bay thử mẹ xem nào!”

Bà Kokiri vừa nói vừa đưa cho con gái cây chổi bà tự tay làm.

“Con á? Mà có chắc là bay được không ấy ạ!”

“Con gái của phù thủy thì phải bay được chứ! Rõ là ‘Lo bò trắng răng’.”

Kiki vẫn nghi ngờ lời khích lệ của mẹ. Nhưng sau một hồi luyện tập vát cả cách bay lượn, tiếp đất do bà Kokiri hướng dẫn, cô nhóc đã cười trên cán chổi ngon lành, tự tin bay vút lên theo mẹ của mình.

Trong khoảnh khắc đó, cơ thể Kiki như không còn trọng lực, trôi bồng bênh trong không trung.

“Con bay được rồi!”

Cô bé reo lên sung sướng. Tuy lúc ấy, Kiki chỉ có thể bay cao hơn nóc nhà tầm ba mét thôi, nhưng đó thật sự là một trải nghiệm khó quên. Cô bé thậm chí còn cảm nhận được một chút gì đó tươi mới phảng phất trong không khí quanh mình. Điều này kích thích trí tò mò mới lớn của cô, khiến cô muốn bay cao hơn, cao hơn nữa để khám phá những điều mới mẻ ở phía bên kia bầu trời. Cả cơ thể và tâm hồn của Kiki chìm trong niềm phấn khích tột độ. Kiki chợt cảm thấy cô yêu cảm giác khi được bay lượn này biết bao.

Và không cần nói chắc các bạn đều hiểu, từ giây phút này, Kiki đã quyết định gắn bó cuộc đời mình với cây chổi bay.

“Đúng là con nhà nòi có khác!”

Bà Kokiri vui mừng tán thưởng. Còn Kiki thì, niềm vui cũng có đấy, nhưng hơn hết thấy, là cảm giác tự hào, khi đã tự lựa chọn cho mình một con đường.

Cắt đứt dòng hồi tưởng, Kiki đứng phắt dậy.

“Jiji này! Tội mình lén đem cái đó ra xem đi! Dù sao thì mẹ cũng không có ở nhà.”

Vừa nói Kiki vừa hát cầm về phía nhà kho ở phía góc sân.

“Mắc gì cậu phải giữ bí mật với bà Kokiri chứ?”

Jiji cúi kính gất lên.

“Thì cậu cũng biết đó, cứ đụng tới chuyện tớ sắp khởi hành là mẹ lại giãy nảy lên. Tớ còn chưa kịp mở miệng giải thích thì mẹ đã nói xong một bài rồi. Rắc rối phức tạp lắm ấy!”

“Thôi thì tùy cậu, cơ mà ‘thứ đó’ đúng ra phải để ở nơi nào có nhiều ánh sáng mới đúng.”

“Thì lâu lâu cũng có đem ra phơi mà.”

“Còn gì nữa! Cứ ôm nó ngủ riết có ngày mọc meo cả lên.”

“Khổ lắm nói mãi. Cậu cũng phải cố mà giúp tớ một tay đấy. Sắp tới chỉ còn hai chúng ta nương nhau mà sống thôi.”

Kiki vừa năn nỉ vừa thoăn thoắt lách mình qua giữa những bụi thảo dược, cô nhét thân người nhỏ nhắn của mình qua khe hở giữa hàng rào và nhà kho. Cô bé reo lên vui sướng:

“Cậu đến đây mà xem này!”

Một cây chổi dài với cán thật thon được treo lủng lẳng trong tủ xếp. Ánh mặt trời buổi chiều tà rọi vào càng khiến nó trở nên đẹp đẽ hơn bao giờ hết.

“Cậu trông nó đẹp chưa kìa! Nhìn vậy chắc là xài được rồi đó!” - Kiki hí hửng khẳng định.

“Bảo đảm là ngon lành luôn.” - Jiji cũng không vừa, nó liếc nhìn Kiki một lượt từ đầu đến chân rồi phán.

“Kiki này! Cậu thử bay một vòng đi. Dù gì thời tiết hôm nay cũng tốt.”

“Không được!” - Cô bé lắc đầu.

“Tớ đã quyết là sẽ không dùng nó cho đến ngày khởi hành. Cũng sắp rồi chứ đâu. Nói cho cậu biết nhé. Tớ muốn mọi thứ chuẩn bị cho chuyến hành trình lần này phải thật mới. Quần áo này, giày dép này, cả chổi bay nữa! Mọi thứ phải mới tinh như em bé sơ sinh mới được nhé! Mẹ mà biết thế nào cũng hát một điệp khúc: ‘Chúng ta mang trong mình dòng máu của tộc phù thủy cổ xưa, phải tuân thủ truyền thống bao đời nay.’ Nhưng tớ là tớ. Phải là một cô phù thủy thế hệ mới chứ!” - Kiki nói một tràng.

“Thế cậu bảo thân mèo tớ đây làm thế nào để thay mới được hả!?” - Jiji hờn dỗi than thở, tay không ngừng vuốt ria mép.

“Chẳng hề gì! Để mình cạo nhẵn lông đằng ấy nhé. Bảo đảm mới kính coong luôn!”

“Hừ.” - Mèo ta có vẻ khó chịu ra mặt. “Cậu nói cứ như thể tớ là gà ấy mà cạo nhẵn lông! Cậu đừng quên là tớ cũng sẽ đi chung đấy.”

“Thôi! Xin lỗi mà!” - Kiki nhìn vào đôi mắt tròn to như hai hòn bi ve của Jiji, khẽ cười trừ.

“Không biết cảm giác lúc khởi hành như thế nào nhỉ?”

“Kiki khóc chắc luôn!”

“Khóc á? Còn lâu nhé!”

“Mà chính xác là khi nào chúng ta sẽ khởi hành đây?” - Mèo ta đổi giọng nghiêm túc.

“Lúc nào mà chẳng được. Thôi quyết định khởi hành vào đêm trăng tròn tiếp theo đi!”

“Hả? Đêm trăng tiếp theo ư?”

“Ừ! Còn năm ngày nữa thôi! Tớ là dạng người đã-quyết-thì-phải-làm-ngay. Vậy cho nó thoải mái!”

“Cậu lại gây rắc rối nữa rồi.”

“Tối nay, tớ phải thông báo cho ba mẹ biết mới được. Mà Jiji này, không biết chúng ta sẽ đến một thị trấn như thế nào nhỉ?”

Kiki lại thần thờ, lơ đãng nhìn về phía chân trời xa thẳm.

“Cậu lo lắng à? Rồi sẽ ổn thôi. Chẳng phải Kiki là người đã-quyết-là-phải-làm-ngay sao!”

“Cậu nói đúng lắm! Thật ra tớ chẳng lo tẹo nào. Muốn lo lắng thì đợi khi nào có biến lo cũng không muộn mà. Chỉ là cảm giác của tớ bây giờ hồi hộp lắm. Giống như đang mở quà tặng vậy á.”

Vừa nói, Kiki vừa vói tay lấy cây chổi bay kê bên. Nó cũng run lên khe khẽ, nhìn như đang tán thành với ý kiến của cô bé. Đúng là nịnh chủ.

Sau bữa cơm tối ngày hôm đó, Kiki và Jiji đến “trình diện” phụ huynh.

“Con đã định được ngày khởi hành rồi. Ba mẹ có thể yên tâm nha.”

Bà Kokiri bật dậy khỏi ghế trong một nốt nhạc:

“Con nói gì!? Thật ư? Khi nào thế?”

“Chắc là đêm trăng tròn kế tiếp ạ.”

Bà Kokiri hoảng hốt, hai mắt lướt nhanh lên tấm lịch treo trên tường.

“Hả?? Chỉ còn năm ngày nữa thôi ư!? Con đùa với mẹ đấy à!? Dời lại tháng sau ngay lập tức!”

Kiki khẽ nhún vai, lắc đầu ngao ngán:

“Mẹ lại làm quá lên rồi! Lúc con trì trệ không có động tĩnh gì mẹ giận đã đành. Nhưng đến lúc con đưa ra quyết định nhanh gọn cũng bị mẹ phàn nàn là sao!?”

“Con nó nói đúng đó! Tôi thấy bà khó chiều thật! - Ông Okino tranh thủ chêm vào.

“Có đến một tí thứ phải chuẩn bị trước ấy. Máy người tưởng làm mẹ dễ lắm chắc!?” - Bà Kokiri giận đến đỏ mặt.

Kiki không hề nao núng, vừa nhún nhảy vừa phân trần như đang hát:

“Đã bảo là mẹ phải tin con gái của mẹ chứ! Con lớn rồi, biết tự lo cho mình mà!”

Cô bé còn tranh thủ sự đồng tình của “đồng bọn” nữa.

“Jiji nhỉ?”

Mèo ta cẩn thận vẩy đuôi vài cái xem như câu trả lời.

Nghe thấy thế, bà Kokiri trừng mắt, vẫn không thôi lớn tiếng:

“Tự lo hủ! Con lo được cái gì rồi nói mẹ xem nào!”

“Thì chổi bay đó. Con vừa làm một cây chổi mới. À! Jiji cũng có phụ nữa! Ba mẹ chờ tí nhé! Để con mang ra cho mọi người xem.”

Vừa nói xong là Kiki mở cửa, phóng như bay ra ngoài. Vài phút sau, cô bé trở lại, đặt trước mặt bà Kokiri và ông Okino cây chổi lúc nãy.

“Đây ạ!”

“Ái chà! Con gái ba giỏi quá chứ!”

Ông Okino cười đến tít cả mắt lại.

“Để xem, gỡ cây liễu, được rửa sạch bằng nước sông. Sau đó còn được đem phơi khô thật kĩ. Chà! Cây chổi tuyệt quá! Mẹ nó nhỉ!”

Kiki cũng tranh thủ quay cây chổi một vòng cho mọi người chiêm ngưỡng.

“Đẹp thì cũng đẹp đấy! Nhưng mà... con không được dùng cây chổi này.”

“Tại sao ạ? Con ghét dùng chổi bay nhỏ như bây giờ lắm! Mẹ cũng biết là con chỉ có khả năng cưỡi chổi bay thôi mà. Vậy nên con mới muốn có chổi mới. Chổi mới bay mới vui chứ!”

“Chính vì con chỉ có thể cưỡi chổi nên càng không cần quá câu nệ cũ

mới làm gì. Quan trọng là nếu bay với một cây chổi con chưa quen sử dụng, nguy cơ gặp tai nạn là rất cao. Hơn nữa, hành trình tự lập không phải là chuyện đơn giản như con nghĩ đâu. Tiền bạc mang theo không nhiều nên ăn uống phải tính toán chi li vô cùng vất vả. Chính vì thế, ngay trong năm đầu tiên, con phải tìm kế sinh nhai cho bản thân mình. Như mẹ ngày xưa là mở tiệm thuốc, chữa trị cho dân làng. Mà mẹ khuyên con nên lấy chổi của mẹ mà dùng. Vì dù sao con cũng dùng nó nhiều nên quen rồi. Bay sẽ dễ hơn.”

“Con không chịu đâu! Chổi gì mà đen thui, nhìn như mới dùng để nạo ống khói xong ấy! Cán thì dày, khó cầm khó ngội lắm. Jiji nhỉ?”

Kiki lại viện đến người đồng minh duy nhất này để thuyết phục mẹ. Lần này, với tư thế đang quay nửa người về phía sau, mèo ta “Gù” một tiếng rõ to.

“Mẹ thấy chưa! Cả Jiji cũng bảo là mèo đen mà bay trên cây chổi đó người ta nhìn không ra mèo luôn. Trông như một đám mây đen xám xịt ấy. Còn bay trên một cây chổi làm bằng gỗ cây liễu thì cứ phải nói là như chú rể lịch lãm đang đi đón cô dâu trên cỗ xe ngựa bằng thủy tinh vậy.”

“Nói chung là hai đứa thông đồng với nhau...”

Bà Kokiri ném một cái nhìn sắc lẹm về phía cả hai.

“Con vẫn còn bé. Với lại chổi thân không phải là đồ chơi. Đẳng nào thì chổi của mẹ rồi cũng sẽ cũ. Kiên nhẫn dùng đến khi đó, mẹ hứa sẽ cho con đôi chổi mới. Hơn nữa, biết đâu lúc đó con đã là một phù thủy nổi danh rồi cũng nên.”

Và bà Kokiri khẽ nhắm mắt lại như thể đang suy nghĩ một vấn đề gì đấy.

Còn về Kiki, miệng cô bé há ra hết cỡ. Cây chổi vừa cầm trên tay giờ lăn lóc dưới sàn nhà.

“Vất vả lắm con mới làm được cây chổi này! Giờ biết tính sao đây!?”

“Cứ để mẹ dùng thay con là được chứ gì!”

Lời nói của bà Kokiri khiến Kiki trầm ngâm một hồi. Mắt cô bé dán chặt vào cây chổi nằm dưới sàn. Phải một lúc sau mới nghe tiếng cô bé thở dài quy phục.

“Thôi! Mẹ quyết định vậy cũng được. Nhưng đổi lại quần áo cho chuyến đi này phải mua mấy bộ con thích đấy nhé. Lần trước con thấy trong cửa tiệm ngoài đường lớn ấy, có một bộ đẹp vô cùng luôn. Thiết kế y chang bông hoa cúc bướm. Cưỡi chổi mà mặc bộ đấy thế nào người ta cũng tưởng con là một bông hoa tung bay trong gió cho xem.”

“Bộ đó nhìn cũng dễ thương đấy! Có điều... mẹ không đồng ý luôn vụ này!”

Vẻ mặt bà Kokiri không thể khó chịu hơn:

“Mẹ biết là thời bây giờ, phù thủy trẻ mấy đứa không thèm đội mũ chóp nhọn cũng như mặc áo măng tô dài chạm đất nữa. Nhưng, luật quy định là màu trang phục của phù thủy từ xưa đến nay phải là màu đen-huyền-bí mới được. Đó là quy chuẩn bất di bất dịch!”

Kiki vẫn không chịu đầu hàng trước lí lẽ của mẹ.

“Nhưng truyền thống đó cổ hủ lắm rồi mẹ ơi! Thật là... đã có mèo đen còn khoác nguyên bộ cánh đen thui, sao mà con dám ra đường chứ!”

“Cổ hủ thì đã sao? Chúng ta mang trong mình dòng máu của tộc phù thủy cổ xưa. Con phải chấp nhận đi! Mà nói là đồ đen chứ cũng có nhiều cái mẫu mã đẹp lắm nhé. Cứ để đó, mẹ sẽ may cấp tốc cho con vài bộ.”

“Lại là dòng máu cổ xưa...”

Kiki lầm bầm, khẽ lắc đầu ngao ngán thay cho câu trả lời.

“Mà này, con cũng đừng quá câu nệ hình thức làm gì. Tâm hồn mới quan trọng chứ!”

“Con biết. Nhưng tâm hồn có phải thứ đem khoe cho người ta thấy được đâu...”

Cuối cùng, cô bé cũng phải “phất cờ trắng” đầu hàng. Nhưng Kiki nhà ta cũng tranh thủ nũng nịu với ông Okino:

“Ba này? Không quần áo thì cũng cho con một cái dài nhé! Kiki muốn vừa cười chôi vừa nghe nhạc cơ. Cái màu đỏ là vừa đẹp.”

“Rồi. Ba duyệt!”

Ông Okino mỉm cười, khẽ gật đầu đồng ý. Bên cạnh ông, bà Kokiri cũng đang tùm tùm nhìn hai ba con. Thế rồi, bà đứng dậy, quay người rảo bước về phòng.

“Thôi! Chuyện trò đến đây là được rồi! Chúc con ngủ ngon! Kiki!”

Chương 3

Kiki đặt chân đến thành phố lớn

Ngày qua ngày, thời gian lấp đầy vàng trắng khuyết trên bầu trời. Thế rồi ngày trăng tròn, thời điểm mà Kiki quyết định bắt đầu cuộc hành trình, cũng đến. Từ lúc mặt trời chuẩn bị xuống núi đến giờ, Kiki cứ mãi mê đứng trước gương. Hết ngó trước thì lại quay sau. Chả là cô bé muốn thấy bộ dạng của mình khi khoác chiếc áo đen thui mà bà Kokiri may cho. Jiji cũng chả chịu kém cạnh. Mèo ta cũng bày đặt ngắm mình trước gương, hết duỗi rồi lại co thân mèo còm đến phát mệt. Rồi chủ tớ lại leo lên cây chổi của bà Kokiri, làm dáng một hồi lâu mới chịu thôi.

“Này! Hai đứa làm điều đủ chưa hả? Nhìn trời đi! Sắp tới đến nơi rồi mà còn...”

Bà Kokiri chạy đôn chạy đáo khắp nơi, miệng không ngừng nghỉ một giây phút nào. Nom bà có vẻ tất bật lắm.

“Mẹ này! Một may váy ngấn lên tí nữa nhé!”

Kiki vừa nói vừa vén váy, vát vả nhón chân mình lên.

“Ngấn làm gì, mẹ thấy như vậy là hợp với con rồi!”

“Phải thấy chân một chút mới hợp thời chứ!”

“Mặc vậy mới tao nhã. Nhìn chừng chặc có phải tốt hơn không? Mà dù con có ăn vận đàng hoàng đến mấy đi nữa thì vẫn có ồi người nghĩ không hay về phù thủy rồi. Đây, cầm theo com hộp này!”

Bà Kokiri vỗ vai con gái cưng, đặt bên cạnh cô bé một hộp com.

“Mẹ đã bỏ thêm thảo dược để mấy món trong này không bị thiu. Con phải trân trọng ăn hết từng hột cơm nhé! Ngày xưa, lúc mẹ chuẩn bị khởi hành, bà ngoại cũng làm cơm cho mẹ. Mà bà con làm đồ ăn ngon lắm! Ngoài thảo dược ra, bà còn ếm thêm bùa phép gì đó vào hộp cơm, giúp mấy món trong đó để lâu cũng không bị cứng. Tiếc là mấy loại phép thuật đó bây giờ chúng ta không thực hiện được nữa.”

“Tôi cứ nghĩ loại phép đó có thể truyền lại dễ dàng cho thế hệ sau mà. Sao lại có thể biến mất như thế chứ?”

Ông Okino vừa bước ra từ phòng làm việc, một bên tay còn cầm quyển sách, chen ngang vào câu chuyện.

“Đến tôi là phù thủy mà còn chẳng rõ nữa là ông. Cũng có người nói là do đêm đen tĩnh mịch không còn nữa. Người ta hay bảo phù thủy mà ở chỗ nào sáng sáng ồn ồn miết là có ngày mất hết phép thuật.”

“Cũng phải, so với ngày xưa thì bây giờ khung cảnh sáng sủa hơn nhiều. Đi đâu cũng thấy bóng đèn cả mà!”

“Đúng rồi ông ạ! Thời thế đảo điên hết rồi!”

Bà Kokiri gạt đầu ra chiều tán thành ý kiến của đức lang quân lắm lắm. Còn Kiki vừa nhìn gương vừa đáp gọn lỏn:

“Vậy sao!?”

Nhìn mặt cô bé có gì đó hơi cáu kỉnh.

“Con thì nghĩ phép thuật lụi tàn không phải là do thời thế thay đổi mà là do phù thủy sống khép nép quá mức. Như mẹ í, lúc nào cũng bảo con phải từ tốn, nhã nhặn, biết kiềm chế vân vân và vân vân. Nhưng con không thích sống mà suốt ngày phải để ý người ta nói gì về mình. Mình muốn làm gì thì cứ làm chứ!”

“Chà, Kiki nhà mình mạnh miệng quá!”

Mắt ông Okino mở to vẻ hơi bất ngờ.

“Nhưng Kiki này, nghe mẹ. Phù thủy chúng ta sống là phải thế. Từ ngày xưa, có rất nhiều phù thủy nắm giữ biết bao quyền phép kì diệu. Nhưng hầu hết họ đều bị người đời gán cho những tội danh trên trời dưới đất. Họ bảo chúng ta mang điềm xui vận rủi đến cho thế giới này.”

“Đúng là có chuyện đó!”

Ông Okino gật gù đồng tình.

“Cứ bị nói suốt ấy chứ. Mà ông xem, phù thủy chúng tôi có làm gì đâu. Ngoại trừ việc dùng phép khiến sữa bò mới vắt lên men cấp tốc để tạo ra loại pho mát thượng hảo hạng. Mà con người bây giờ cũng ăn món đó hoài đấy thôi!”

Bà Kokiri trần tình, đưa mắt nhìn con gái mình một cách lo lắng.

“Phù thủy chúng ta còn tồn tại được trên đời này, là nhờ biết thích nghi, thay đổi tính cách để sống hòa thuận với người thường. Đôi khi, nhẫn nhịn khiêm nhường là một điều cần thiết. Giúp nhau được gì thì giúp thôi. Mẹ nghĩ đó là điều đúng đắn. Nhờ vậy mà bây giờ mới có những người đam mê nghiên cứu về phù thủy yêu tinh như ba con.”

“Em mới khen anh đấy à? Vinh dự thật!”

Ông Okino cúi gập người ra vẻ biết ơn, không giấu nổi ngạc nhiên với câu nói của vợ mình.

“Ồi! Bên ngoài trời tối hẳn rồi. Trăng sắp lên đấy! Ba con mấy người mau ăn cho nhanh nào! Tạm chuyện đến đây thôi!”

Bà Kokiri vỗ tay thúc giục mọi người.

“Những đêm trăng tròn khung cảnh rất sáng sủa. Là thời điểm tốt để khởi hành. Nhưng theo dữ liệu tôi thu thập được từ những đêm mà phù thủy khởi hành, xác suất có mưa chiếm khoảng năm mươi phần trăm.”

“Cái đó là do hên xui thôi? Đêm nay chắc là không sao. Thời tiết trông tốt vậy mà. Kiki! Chuẩn bị xong chưa con gái?”

Bà Kokiri vẫn tiếp tục chạy vòng quanh, dường như chẳng để tâm đến những điều ông chồng mình đang nói.

“Chúc con tìm được một điểm dừng chân tốt!”

Ông Okino nói, mắt nhìn Kiki một cách nghiêm túc.

“Đừng có dại mà đâm đầu vô mấy chỗ phiền phức đấy!”

Tiếng bà Kokiri vang vọng.

“Con biết rồi! Khổ lắm nói mãi! Mẹ cứ hay lo lắng...”

“Bà làm như con nó di cư sang hành tinh khác không bằng ấy. Kiki chỉ là đi đến một thị trấn khác thôi. Vội lại, một năm sau là nó về rồi.”

Ông Okino nói như đang vỗ về an ủi hai mẹ con.

Bà Kokiri đứng trước mặt Kiki, ra vẻ nghiêm nghị:

“Kiki này, tuy là hơi khó, nhưng con phải suy nghĩ thật cẩn thận khi lựa chọn địa điểm dừng chân nhé. Mẹ biết là con thích mấy chỗ nhộn nhịp, lắm hàng lắm quán. Nhưng ở những thành phố lớn ấy, nhịp sống hối hả, con người không mấy ai dành thời gian quan tâm đến người khác đâu... Quan trọng nhất là, đến đâu cũng vậy, lúc nào cũng phải tươi cười đấy nhé. Và đừng căng thẳng quá!”

“Con biết rồi. Mẹ này, cứ lo lắng suốt thôi!”

Kiki gật đầu lia lịa, nhích nhích về phía ông Okino.

“Ba ơi! Ba bế con lên cao như hồi nhỏ được không? Lúc trước ba bế con hoài mà! Ba bế Kiki lần nữa đi!”

“Xin tuân lệnh!”

Ông Okino miệng cười toe toét. Vừa luôn hai tay định nâng hông con gái mình lên thì...

“Hự!... Sao lại nặng thế này! Bà nó! Kiki nhà mình từ khi nào đã trở nên không lồ như thế này?”

Ông Okino có vẻ chật vật, cố gắng bế con gái cưng của mình lần nữa.

Loay hoay một lúc chân Kiki mới được nâng lên khỏi sàn nhà.

“Hoan hô! Bé lên rồi! Mà... hi hi hi... con nhột quá ba ơi!”

Kiki cười như nắc nẻ.

Đúng như dự đoán ban đầu, từ đỉnh ngọn núi phía Đông, ánh trăng bạc nhẹ nhàng buông xuống, phủ khắp một vùng thị trấn.

“Thôi! Con đi nhé!”

Kiki vốn định làm một bài “diễn văn” chia tay trịnh trọng hơn cơ. Thế mà không hiểu tại sao giờ nó lại thành một câu cụt ngủn thế này. Cô bé treo đồng hành lí đang mang trên vai vào cây chổi bay đặt kế bên. Một tay Kiki vẫn cầm chiếc đài nhỏ màu đỏ được ba mình mua cho.

Nãy giờ kiên nhẫn ngồi yên không ngo nguậy, lúc này Jiji mới chịu lên tiếng:

“Nào! Nói lời chào từ biệt thôi!”

Mèo ta lồm cồm bò dậy, giương mắt nhìn bà Kokiri và ông Okino.

“Nhờ người chăm sóc Kiki nhé!” - Bà Kokiri khẽ nói. Như thường lệ, Jiji hững hờ vẩy đuôi vài cái thay cho câu trả lời miễn cưỡng.

“Con sẽ viết thư về mà!”

“Nhớ báo cáo tình hình đấy?”

“Nếu thấy vất vả quá thì cứ quay về con nhé!”

Kiki đáp quả quyết:

“Tuyệt đối không có chuyện đó đâu!”

“Ba nó cũng hay thật! Giờ mới bắt đầu thấy xót con à?”

Bà Kokiri liếc đức lang quân mình một cái sắc lẹm.

Ông Okino vừa mở cửa, định tiễn con mình thì...

“Xin chúc mừng!”

Là tiếng của dân làng. Đứng trước cổng nhà là một đám đông khoảng mười người đang tụ tập.

“Ồ kìa?”

“Sao mọi người biết mà đến?” - Bà Kokiri hỏi bằng giọng kinh ngạc.

“Kiki bé nhỏ của chúng tôi mà lại. Sắp tới không được gặp cô bé một thời gian dài rồi!”

“Nhưng đôi với Kiki, đây cũng là một chuyến đi đáng mừng đấy chứ!”

Mọi người tranh nhau nói.

“Lâu lâu nhớ về rung chuông cho vui nhé!”

“Tụi này chờ quà của cậu đấy!”

Đám bạn Kiki cũng có mặt.

Thế là quá sức chịu đựng của cô bé. Kiki khẽ ôm lấy Jiji, như đang muốn giấu đi khuôn mặt không biết đã ướt nước mắt từ khi nào.

“Thời tiết có vẻ tốt đây! Mừng thật!”

Ông Okino ngược nhìn bầu trời một cách chăm chú, thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nói tạm biệt chắc cũng phải đến lần thứ mấy chục, Jiji mới được buông tha. Cô bé tranh thủ treo chiếc đài lên đầu cán chổi, đặt Jiji ngồi phía sau. Hai chân Kiki bắt đầu rời khỏi mặt đất. Khi đã lên được khoảng khá cao, bấy giờ, Kiki mới quay đầu lại, nói lời từ biệt mẹ mình:

“Mẹ ơi! Nhớ giữ gìn sức khỏe!”

May mà Kiki biết trước, bay xa một tí rồi mới nói. Không thì hai mẹ con ôm nhau òa khóc mất.

“Còn con đấy! Lúc bay chớ có mơ màng đấy nhé!”

Lời dặn dò với theo của bà Kokiri khiến những người có mặt ở đó cười ngất. Kiki thở phào nhẹ nhõm. Dù trong những phút giây mềm yếu thế này, mẹ vẫn là mẹ, một người phụ nữ mạnh mẽ.

“Tạm biệt mọi người!”

Kiki hét to một lần cuối. Sau đó lấy đà bay vút lên không trung.

Cô bé bay cao mãi, cao mãi cho đến khi hình ảnh những cánh tay vẫy chào từ biệt bắt đầu nhòa dần. Những ánh đèn từ phía thị trấn bây giờ như vẽ nên một bầu trời sao lấp lánh trên mặt đất. Trăng vẫn tròn thật tròn. Đôi khi, Kiki có cảm giác mặt trăng đang nhìn mình chăm chăm ấy.

Thế rồi những ánh đèn cũng khuất xa, để lại khoảng không dưới chân cô bé bây giờ những đồi và núi. Trông chúng chẳng khác gì tấm lưng đen thui của những con thú khổng lồ.

“Giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tiếng của Jiji từ đằng sau vọng đến.

“Đề xem...”

Kiki hơi hoảng một chút. Cô bé vội đưa mắt nhìn quanh bốn phương tám hướng.

“Phải rồi! Chúng ta bay xuống phía Nam nhé! Cứ bay mãi theo hướng đó thế nào cũng ra đến biển. Tớ muốn đi biển lâu rồi! Có được không hả Jiji?”

“Tớ có quyền nói không à?”

“Làm ơn đi! Đừng có từ chối mà!”

Kiki cố tình lắc cây chổi dọa mèo ta một chút.

“Con gái các cậu thật là... Sao cứ thích hỏi những câu đã biết trước câu trả lời thế!? Mà nhắc trước nhé, chúng ta đang đi tìm thị trấn chứ không phải đi tắm biển đâu!”

“Vâng! Rõ rồi ạ! Nào, đề xem... phía Nam... phía Nam là ở...”

Kiki liếc nhìn chiếc la bàn một hồi, sau đó bảo:

“Tớ biết rồi! Chắc chắn là hướng này. Vì mặt trăng đang nằm bên trái chúng ta. Bảo đảm không sai đâu!”

Huýt gió một tiếng lấy tự tin, cô bé bắt đầu tăng tốc, bay vút về phía Nam. Những cơn gió bắt đầu mạnh dần, khiến đuôi chổi phía sau kêu xào

xạc, nghe như tiếng một dòng sông đang chảy vậy.

Thỉnh thoảng, Kiki thấy thấp thoáng ánh đèn chập chờn giữa các rặng núi đen. Tuy nhiên, đó chỉ là một chút điểm nhấn nhỏ nhoi. Còn lại, vẫn chỉ là đồi và núi, nối đuôi nhau trải dài đến vô tận.

Kiki cứ bay mãi, bay mãi. Cho đến khi phía Đông bầu trời hửng sáng. Những tia nắng đầu tiên dần xua tan đi bóng đêm tĩnh mịch. Thế giới như được mở rộng ra thêm. Vừa nãy, mọi thứ là một bức tranh âm đạm với hai màu xám và xanh. Còn bây giờ, không gian được lấp đầy dần bởi vô vàn màu sắc rực rỡ. Phía xa xa, những ngọn đồi thoải thoải được bao bọc bởi màu xanh của hoa cỏ mùa xuân hiền hòa. Nhìn chúng như đang trôi lơ lửng giữa bầu trời. Còn những đỉnh núi hùng vĩ thì đứng sừng sững tắp mình dưới ánh nắng bình minh.

Không ngờ, chỉ nhờ những tia nắng giản dị này mà cảnh sắc của cả thế giới lại thay đổi diệu kì đến như vậy. Kiki cảm thấy trong lòng mình dâng lên một cảm xúc vô cùng khó tả.

Bỗng nhiên, cô bé thấy thấp thoáng một thị trấn nhỏ, nằm lọt thỏm giữa thung lũng gần đây. Từ ống khói của các nhà máy, khói cứ bốc lên nghi ngút.

Kẹt giữa những ngọn núi là một con sông nhỏ. Con sông như một dải lụa bạc lúc ẩn lúc hiện giữa rừng núi trùng điệp. Càng về hạ nguồn, lòng sông càng rộng ra.

“Chúng ta cứ bay dọc theo con sông đó. Thế nào chẳng ra được biển!”

Kiki vặn nút của chiếc đài lên. Cô hí hửng huýt sáo theo giai điệu bài hát mà chiếc máy đang phát. Mừng cho cây chổi, do hướng gió đang thuận nên nó bay cũng không vất vả gì.

“Tuy là mẹ đã dặn... nhưng nói thật thì mình ghét mấy thị trấn nhỏ lắm lắm luôn.”

Tự dung Kiki lại lằm bằm lằm bằm một mình.

“Thế đằng ấy thích một nơi như thế nào mới được?”

Kiki cất giọng lớn hơn một tí, như để không bị tiếng gió cũng như tiếng nhạc từ đài phát ra át mất.

“Đề xem, phải lớn hơn thị trấn quê mình một chút. Chỗ đó phải có nhiều công trình kiến trúc hoành tráng này, có sở thú này, có sân ga tấp nập xe lửa ra vào nữa. À! Còn phải có khu vui chơi và...”

“Đòi hỏi nhiều thế! Tớ thì chỉ cần một cái mái nhà, một góc tường cạnh cửa sổ ấm áp, một cái hành lang ấm áp. Nói chung cứ ấm áp là được.”

“Cậu đang bị lạnh à?”

“Một chút!”

“Ngồi vào đây này! Ngại gì chứ! Từ giờ chỉ còn hai đứa mình nương nhau mà sống thôi đấy!”

Vừa nói, Kiki vừa với một tay kéo Jiji, giờ đang lạnh co ro bám trên lưng cô bé, đặt nó xuống đùi mình.

“À! Kiki! Cậu thấy thị trấn này thế nào?” - Mất một lúc lâu Jiji mới hoàn hồn, cất tiếng hỏi. Phía dưới hai chủ tớ là một thị trấn được bao bọc bởi những ngọn đồi xanh mướt, phố phường nhìn từ trên cao sắp xếp trông chẳng khác gì một cái đĩa ăn khổng lồ. Khắp nơi trong thị trấn nhấp nhô những mái ngói xanh đỏ rực rỡ làm người ta liên tưởng ngay đến món canh cà rốt hầm đậu xanh.

“Nhìn cũng đẹp đấy!”

Kiki đáp miễn cưỡng.

“Tớ thấy chỗ này khá là lí tưởng đấy!”

Jiji có vẻ háo hức.

“Nhưng mà, nó hơi... nhỏ một chút. Ồ kìa?”

Kiki bất giác thốt lên, tay chỉ về một chấm đen nhỏ phía xa xa. Bay gần

lại mới thấy, đó là một nữ phù thủy, trên vai cũng có một chú mèo đen giống Jiji. Có điều cây chổi của chị ta dường như trục trặc một chút, như thể một con ngựa chững vậy.

“Đến chào hỏi chị ấy xem sao!”

Kiki nhẹ nhàng cúi người, lấy đà bay xuống thấp một tí.

Người đó đã thấy Kiki, tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh. Nhìn mặt thì chị ta có vẻ lớn tuổi hơn Kiki.

“Ái chà, lâu rồi mới gặp phù thủy giống mình. Em từ đâu đến vậy? Nếu chị đoán không lầm thì hôm nay là ngày khởi hành của em đúng không?”

Nữ phù thủy đưa mắt lướt một lượt từ đầu đến chân Kiki.

“Dạ, em mới khởi hành tối qua. Mà sao chị biết?”

“Nhìn là chị biết ngay. Ăn mặc đẹp này, mặt mày thì ngơ ngơ ngác ngác này... Y chang chị hồi xưa.”

“Vậy... mặt em trông ngơ ngẩn lắm ă? Em đã cố tỏ ra bình tĩnh lắm rồi í!” - Kiki cười trừ.

“Chị ở đây bao lâu rồi ă?”

“Vừa tròn một năm.”

“Chị thấy thị trấn này thế nào?”

“Giờ thì chị tạm quen với nhịp sống ở đây rồi.”

“Chắc lúc đầu vất vả lắm phải không ă?” - Ánh mắt Kiki thoáng chút lo lắng.

“Thật ra thì chị thấy cũng bình thường thôi.”

Cô gái khẽ nhún vai. Nhìn kĩ thì cô ấy cũng xinh, khuôn mặt tròn có hai lúm đồng tiền trên má.

(*“Chính là khuôn mặt này!”*)

Kiki chợt nhớ đến lời mẹ dặn lúc nào cũng phải tươi cười.

“Thế chị làm nghề gì vậy?”

“Chị cùng với mèo Pupu mở một tiệm xem bói. Được cái chị giỏi đọc tâm tư người ta lắm nên cũng hay được khen là cao tay. Mà chắc người ta cũng chỉ nịnh chị thôi. Người dân ở thị trấn này dễ thương lắm ấy.”

“Ghen với chị quá! Mà... vậy là chị sắp được về nhà rồi!”

“Thì đúng là vậy! Đối với chị, quan trọng là khi trở về có thể tự hào rằng mình đã làm được điều gì đó. Vậy là quá đủ. Mà chị trông bình thường thế này thôi chứ thật ra cũng hay gặp phải mấy chuyện trên trời dưới đất lắm em ạ.”

“Em biết mà. Kiểu như chổi bay bị gãy đúng không chị?”

“Ha ha ha! Không phải đâu. Thật sự là chị bay rất tệ, nhưng không cưỡi chổi bay thì người ta lại không biết mình là phù thủy. Mệt thế đấy. Nhưng hành trình tự lập mà, đành chịu thôi chứ biết làm sao. Như hôm nay này, có một con bò cái ở nông trại bên kia núi bị bệnh. Chị phải cất công xách chổi bay qua đó từ sáng sớm. Dù đó chẳng liên quan đến bói toán gì sất.”

“Hả? Khám bệnh cho bò ư?”

“Chị được người ta nhờ. Không được từ chối cũng là một kỹ năng sống của phù thủy đó em. Mà con bò đó cũng quái ra phết. Khôn như người ấy. Chỉ là nó không thích tiếng cái chuông mà chủ treo trên cổ nên bày đặt làm nũng thôi.”

“Vậy là phí sức của chị rồi!” - Kiki tùm tùm cười.

“Chị đoán nó có vẻ thích âm nhạc nên nhờ chủ trang trại đổi sang cái chuông khác. Sau đó, chị ngồi bên cạnh hát cho nó nghe vài bài. Thế là bò ta khoái chí ngay. Mệt thì mệt, nhưng bù lại, bà chủ trang trại có tặng chị một ổ pho mát, xem như là trả công. Mùi thơm cực kì nhé. Cái này mà đem nướng bỏ lò thì... chắc. Pho mát sẽ tan ra thành sợi. Ôi! Sao mà mong đến lúc được thưởng thức món này ghê em ạ!”

“Ghen tị với chị lắm luôn ấy!”

“Em sẽ ỏn thôi mà. Nhìn em này, đẹp giống chị, thông minh như chị, bay cũng cừ. Tuy nhìn hơi ngô ngáo một tí nhưng mà... thôi kệ đi! Cố gắng lên cung nhé! Bây giờ chị hơi vội tí! Chị đi trước đây!”

Chị-gái-siêu-tự-tin vẫy tay chào Kiki rồi cuời chỏi bay đi, đường bay giật cục liên hồi nhìn phát mệt.

“Hừ? Chảnh thấy sợ luôn!” - Jiji lâm bầm.

“Chị ấy có khen tớ mà!”

“Thì sao!? Mà con mèo của chị ta ấy! Chẳng chào hỏi gì tớ cả! Bày đặt ra vẻ tiên bối cơ đấy.”

“Trời! Ra Jiji cũng muốn giao lưu à? Nếu vậy thì cậu phải lên tiếng trước chứ!”

“Xin lỗi nhé? Đây ứ thềm!”

Jiji hắt mặt lên trời. Mèo ta cũng không thuộc dạng vừa đâu.

“Tớ cũng phải tự tìm con đường cho mình thôi!”

Hít một hơi thật dài, hướng chỏi về mạn phải một tí, Kiki nhà ta tiếp tục phóng đi vùn vụt.

Càng bay đi xa hơn, cả hai lại càng thấy thêm nhiều thị trấn tiềm năng. Cứ mỗi lần như thế, Jiji lại giục:

“Quyết định mau lên nào!”

Và Kiki thì vẫn lặp lại câu trả lời quen thuộc:

“Đi thêm chút nữa đi mà!”

Đồi núi thưa dần, thế chỗ cho chúng là những làng mạc, ruộng nương hiện ra ngày một nhiều. Con sông giờ đã rộng hơn lúc ở thượng nguồn rất nhiều. Dòng chảy uốn lượn theo những khúc quanh mềm mại vô cùng đẹp mắt.

Bóng Kiki trên mặt nước là một chấm nhỏ xíu, tựa chú cá đang bơi lội tung tăng dưới dòng sông mát lạnh.

“Kìa! Đến biển rồi!” - Jiji reo lên.

Còn cô phù thủy nhỏ hoàn toàn bị hớp hồn trước khung cảnh này. Mắt cô bé mở to hết cỡ. Từ phía xa xa, đường chân trời tỏa sáng lấp lánh, chia cắt bầu trời và đại dương thành hai nửa rõ rệt.

“Chính xác! Đó là biển đấy! Jiji tinh ý nhỉ!”

“Tuờng gì! Ra chỉ là một vũng nước to tổ chẳng không hơn!”

Jiji chẳng có vẻ gì là hứng thú cả.

“Nhưng mà cậu không thấy nó rất tuyệt vời sao?”

Kiki mãi mê nhìn nhìn đại dương bao la ngút ngàn. Mãi một lúc sau mới nhận ra thành phố lớn ngay của biển.

“Ồ! Thành phố này...! Đẳng kia có cây cầu lớn quá!”

Kiki háo hức reo lên.

“Có xe lửa nữa!”

Lần này thì cả chủ lẫn tớ cùng hét một lúc.

“Nào! Khẩn trương lên!”

Kiki bắt đầu tăng tốc.

Khi đến gần, cả hai mới nhận ra thành phố này lớn hơn họ nghĩ rất rất nhiều. Nhà cao tầng hình tam giác, tứ giác... đủ các kiểu cao vút như muốn chạm tới tận trời xanh. Kiki đảo mắt một vòng. Chợt cô nhóc reo lên đầy phấn khích:

“Tớ chọn chỗ này nhé!”

“Nhưng cậu không thấy nó quá hoành tráng à! Nhớ lời mẹ cậu dặn chứ? Thành phố lớn quá thì...”

Jiji thoáng chút lo lắng.

“Nhưng mà tớ lỡ mê chỗ này rồi! Cậu nhìn tòa tháp đẳng kia mà xem!”

Vừa nói, Kiki vừa chỉ về tháp đồng hồ nằm ở ngay trung tâm thành phố. Tháp đồng hồ đứng sừng sững như một cây cầu nối liền thiên đường

với hạ giới vậy.

“Cậu thấy đó! Lấy tòa tháp đó làm tâm và cả thị trấn này là mặt đĩa, thì ánh nắng ban ngày chiếu xuống sẽ biến cả thành phố thành chiếc đồng hồ mặt trời khổng lồ. Cậu không thấy thú vị lắm sao?”

“Ừ thì cũng thú vị đấy! Mà ngộ nhỡ có phù thủy nào đến đây giành địa bàn trước rồi thì sao? Như cô phù thủy chảnh chọe lúc nãy ấy!”

“Cái đó phải hỏi mới biết được chứ!”

Kiki hạ cán chổi, cố gắng chọn một góc phố nào đó để đáp xuống. Phiên phức ở chỗ giờ là buổi chiều, thời điểm mà mọi người đổ xô ra đường mua sắm nhiều nhất. Khắp nơi rôm rả tiếng cười nói.

Việc đột nhiên có một cô bé mặc đồ đen thui từ trên trời lao thẳng xuống khiến tất cả mọi người xung quanh đứng như trời trồng trong giây lát. Có người tỏ vẻ sợ hãi, vài em bé thì trốn biệt sau lưng người lớn. Kiki trở thành trung tâm của sự chú ý. Từ một khoảng cách đủ xa, mọi người bắt đầu bàn ra tán vào.

Khi Kiki vừa chân chạm đất, Jiji liền nhảy phóc lên vai cô chủ mình, nở một nụ cười trêu chọc.

“Xin chào mọi người! Cháu tên Kiki, là một phù thủy ạ?”

“Ồ! Phù thủy à? Thời buổi này hiếm lắm đấy nhá!”

Một bà cụ đang chỉnh lại cặp mắt kiếng của mình cất tiếng nói. Mắt bà ấy cứ nhìn Kiki chăm chăm.

“Bà nói vậy nghĩa là... từ trước đến giờ ở đây chưa có phù thủy nào sinh sống phải không ạ? Vậy thì tốt quá! Cháu tên là Kiki. Còn đây là mèo Jiji, bạn cháu. Từ bây giờ, xin mọi người giúp đỡ nhé!”

Vừa nói vừa nhìn mọi người xung quanh, cô bé khẽ cúi chào một cách trịnh trọng.

“Xin được giúp đỡ!?”

“VẬY là từ bây giờ cháu sẽ định cư tại thành phố Koriko này á?” - Một người đàn ông rít lên.

“Ai quyết định chuyện này thế? Đừng nói là ông thị trưởng mới nhận chức nhé!” - Giọng một phụ nữ chen vào.

Thế rồi nhiều người bắt đầu xúm lại bàn tán:

“CÓ phù thủy thì được lợi lộc gì chứ!?”

“HỒi nãy tôi mới thấy nó bay vòng vòng trên trời ấy! Dị hợm kinh!”

“HỒi xưa có người bảo mỗi thành phố, thị trấn nên có một phù thủy sinh sống. Nhưng trước giờ chẳng thấy phù thủy nào đến đây cả. Mà cũng có quan trọng gì đâu.”

“Phù thủy chắc là biết nhiều phép thuật lắm! Thú vị ghê!”

“Thấy ghê thì có!”

“Hay là nó có âm mưu gì xấu xa?”

Những lời bình luận ngày càng nhiều. Và nội dung thì không thể nói là dễ nghe được. Kiki chột thấy tim mình đau nhói. Nhưng cô bé tự dặn lòng: Phải luôn tươi cười! Phải luôn tươi cười!

“Cháu mong là mọi người cho phép cháu sống tại thành phố này. Ở đây rất đẹp. Tháp đồng hồ cũng rất ấn tượng!”

“Cháu thích nơi này là tốt rồi.”

“Nhưng đừng làm phiền ai nhé!”

“Thôi! Làm gì tùy cháu!”

Mọi người bàn tán một lúc rồi cũng yên. Sau đó mọi người lại đi mỗi ngã, mất hút vào dòng người đông đúc.

Sự hăng hái từ trước đến nay trong lòng Kiki bỗng biến đi đâu mất, khiến cô bé cảm thấy hụt hẫng khó tả. Cô bé còn tưởng rằng mọi người sẽ hoan nghênh mình vì nơi này trước giờ chưa có phù thủy nào từng sống chứ.

Thêm nữa, bay suốt một chặng đường dài mà chưa bỏ cái gì vào bụng khiến cô bé đói lả đi. Cảm giác như cơ thể không còn chút sức lực nào.

Thị trấn của Kiki quý phù thủy lắm. Họ bảo:

“Phù thủy giống như dầu giúp bánh răng đồng hồ hoạt động trơn tru vậy. Nhờ có phù thủy mà cả thị trấn mới trở nên sinh động thế này.”

Mỗi ngày, mọi người đều giúp đỡ, tương trợ lẫn nhau. Cứ lâu lâu lại có người mang đồ ăn ngon đến biếu. Tất nhiên, gia đình Kiki cũng đáp lễ lại đàng hoàng. Bà Kokiri thường hay bào chế thuốc trị *ách-xi* để chia sẻ cho mọi người trong trấn. Bà còn chỉ họ những loại lá thuốc được tộc phù thủy dùng từ thời xa xưa, chăm sóc người già neo đơn, thi thoảng còn cưỡi chổi bay mang giúp người ta đồ đạc để quên ở nhà đến nữa. Một cuộc sống bình yên, mọi người đùm bọc lẫn nhau.

Từ nhỏ đến giờ, Kiki đã quen với nếp sống như vậy rồi. Giờ đột nhiên bị phán cho một câu “muốn làm gì thì tùy” khiến cô bé không khỏi lo lắng.

Đây là thành phố đầu tiên. Hơn nữa, lại là giai đoạn đầu của cuộc hành trình mới chết chứ. Sống theo kiểu “muốn làm gì thì tùy” là sống thế nào đây!?

Kiki mang chổi bên người, thần thờ rảo bước qua những góc phố thênh thang.

“Đúng như những gì bà Kokiri đã cảnh báo! Ở thành phố lớn người ta vậy đấy.” - Vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên vai Kiki, Jiji thì thào vào tai cô bé.

Kiki khẽ gật đầu, cố để nước mắt không trào ra.

“Tớ biết làm gì bây giờ?” - Cô nhóc vừa lẩm bẩm, tay nhẹ nhàng vuốt lưng người bạn đồng hành của mình.

“Rồi sẽ ổn thôi!”

Jiji cô tình vẫy đuôi mạnh một chút để động viên Kiki.

Trời đã chập choạng tối. Cơm hộp của bà Kokiri làm thì vẫn còn y nguyên đấy. Nhưng quan trọng bây giờ là chỗ trọ cho cả người lẫn mèo. Dù có tiền thuê phòng đi nữa, nhưng có chắc là họ chịu cho một phù thủy thuê hay không mới nói.

Kiki hoàn toàn mất hết tự tin vào bản thân. Cứ thế lê bước hết con đường này đến con đường khác.

“Tại bây giờ tộc phù thủy yếu đi rồi! Chứ như ngày xưa thì chỉ cần một cái phẩy tay là nguyên cái tháp đồng hồ, thậm chí là cả cái thành phố này bay lên núi hết cả đám!”

Jiji nói, cố gắng động viên cô chủ mình.

Kiki không nói gì. Chỉ khẽ nhún vai.

Đang lang thang vô định, chợt cả hai tiến vào một con đường nhỏ. Không còn thấy bóng dáng của những tòa cao ốc chọc trời hoành tráng nữa, thay vào đó là những ngôi nhà nhỏ nhắn, xếp san sát nhau.

Trời không biết đã tối từ khi nào. Những cửa tiệm hai bên đường đều đã đóng cửa. Tiếng chén đĩa lanh canh, tiếng cười nói rộn rã phát ra từ những ô cửa sổ ấm áp. Chắc mọi người đang dùng bữa tối đây mà.

Đột nhiên, một giọng phụ nữ cao lanh lạnh cất lên. Kiki nghe thấy tiếng nói ấy phát ra từ một cửa tiệm bán bánh mì đang chuẩn bị đóng cửa ngay trước mặt cô bé:

“Mệt thật đấy! Cái bà khách hàng đó bỏ quên một thứ vô cùng quan trọng ở đây! Này! Mau mang trả lại cho người ta đi!”

Kiki có cảm giác như bà ấy đang nói câu đó với mình hay sao ấy. Cô bé tò mò đứng lại nghe thêm một lúc nữa.

Ngay sau đó lại có thêm giọng của một người đàn ông:

“Bà cứ hay làm quá lên. Quan trọng gì! ? Người ta chỉ quên cái nùm vú cao su cho em bé ngậm thôi mà. Có phải quên em bé đâu mà bà la làng nãy

giờ. Hôm nay tôi có hẹn rồi. Để mai đi tôi đem trả cho bà ta.”

“Đã bảo là không được mà. Người ta là mối ruột của tiệm đấy. Nhà xa như vậy mà cất công đến tận đây mua bánh mì. Còn dẫn cả em bé đi chung nữa. Tuy với mình đó chỉ là cái núm vú cao su nhưng đối với em bé nó quan trọng lắm nhé. Có thể sánh với cái tẩu thuốc của ông đấy. Không có nó, tôi nay đứa bé không ngủ được đâu. Tội nó lắm. Ông không đi thì tôi đi!”

Người phụ nữ trông có vẻ là bà chủ của tiệm bánh mì mở cửa, bước ra ngoài.

Giọng người đàn ông hoảng hốt vọng theo:

“Bộ dạng như vậy còn đòi đi đâu hả!? Muốn tới chỗ đó phải băng qua sông đấy!”

Nhìn kĩ một chút, Kiki mới thấy hình như người phụ nữ đang mang thai. Bụng rất to. Một tay cô giữ chặt cái núm vú giả ấy, dùng dùng đi ra ngoài.

Bà chủ tiệm ngoái đầu, nói vọng ra sau:

“Vậy ông đi giúp tôi nhé!”

“Ngày mai đi mà!”

“Hứ!”

Cô hát hàm ra chiều giận dữ.

“Ông cũng sắp làm ba người ta rồi mà sao không hiểu tâm lí con nít gì hết vậy. Mẹ con tôi không cần một người đàn ông tệ bạc như vậy!”

Xả xong một trận, cô chủ tiệm tội nghiệp hai tay ôm cái bụng to tướng của mình cố gắng bước đi. Vai cô rung lên từng chập. Nom có vẻ khó thở lắm.

“Xin lỗi...”

Kiki bắt gặp cái tiếng gọi.

“Nếu như cô không chê... Hay cô để cháu giúp cô mang đến cho người khách đó nhé!”

Bà chủ quán sững lại, cố quay đầu về phía Kiki. Sau hai ba giây thảng thốt, bà đưa mắt chăm chú nhìn Kiki từ đầu đến chân một lượt rồi nói:

“Một cô bé dễ thương thế này... sao lại mặc đồ đen, lại còn cầm chổi nữa! Chẳng lẽ... cháu là thợ nạo ống khói?”

“Thật ra... cháu cũng vừa mới đến thành phố này thôi ạ. Cháu... là một phù thủy.”

Kiki giải thích một cách từ tốn.

Tuy đang rất khẩn trương nhưng bà chủ tiệm cũng phải sững lại, nhìn Kiki một hồi lâu.

“Phù thủy ư!? Thật không? Cô từng nghe chuyện về phù thủy nhiều rồi nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt thấy đấy!”

Hơi thở cô ấy bắt đầu dồn dập.

“Có thật là phù thủy không đây? Hay chỉ là một diễn viên bịp bợm muốn lừa gạt tôi?”

Kiki hoảng lên, lắc đầu lia lịa:

“Cháu là phù thủy thật mà. Vì vậy nên cháu mới nói là cô để cháu đi giao cho. Không vấn đề gì đâu.”

Cô bé lịch sự đề nghị.

“Là phù thủy thật á? Nhưng mà chỗ đó hơi xa một tí! Cháu đi được không vậy?”

“Xa cỡ nào cũng được ạ! Chỉ cần không phải mấy vùng phía Bắc hay Bắc Cực là được. Tại cháu không mang theo áo khoác. Trang phục lại mỏng thế này...”

Cô chủ tiệm bánh mì phì cười:

“Cô bắt đầu thích cháu rồi đấy. Vậy chuyện giao đồ này, nhờ cháu

nhé!”

“Vâng ạ!”

Kiki mỉm cười gật đầu đồng ý. Nhưng rồi bất giác, cô bé lại thấy lo lắng:

“Thưa... thưa phu nhân...”

“Phu nhân gì chứ! Gọi là cô Osono, chủ tiệm bánh mì là được!”

Cô Osono vừa nói, tay xoa đi cách gọi trang trọng quá mức của Kiki.

“Cháu chuẩn bị bay đây. Cô cho phép chứ ạ?”

“Lại nói nhảm nữa rồi! Từ đây đến đó đâu cần phải đi máy bay chứ!”

“Cháu bay bằng chổi mà!”

“Hả!?”

Cô Osono đứng ngây người ra, miệng lắp bắp:

“Hôm nay là ngày gì mà lạ lùng.”

Khẽ lắc đầu một hồi, bà chủ tiệm bánh mì cuối cùng cũng phải lên tiếng chịu thua:

“Thôi! Phù thủy hay pháp sư gì cũng được. Bay hay bơi gì cô chịu tất. Quan trọng bây giờ là trả được đồ cho người ta. Những chuyện khác để sau đi!”

“Được cô nói thế cháu cũng vui lắm!”

Kiki cười toe toét. Jiji ngồi trên lưng cũng vẫy đuôi phấn khích.

“Nếu cháu đã quyết như vậy rồi thì đi khăn trương giúp cô nhé!”

Cô Osono vừa đưa tay lục tìm thứ gì đó trong túi áo tạp dề vừa giục Kiki:

“Bây giờ cô sẽ vẽ bản đồ cho cháu. Mà nói trước là cô cũng chưa tin hoàn toàn đâu nhé. Giao đồ xong rồi thì cháu nhờ mẹ của đứa bé đó viết tên vào tấm bản đồ này rồi mang về đây. Cô sẽ hậu tạ sau.”

“Hoan hô!”

Kiki vô thức reo lên trong vui sướng, giống như khi đang chơi đùa bên bạn bè mình vậy. Sau khi nhận bản đồ và “món hàng” cần giao, Kiki ngồi lên cán chổi, chân đạp mạnh xuống mặt đất để lấy đà, sau đó bay vút lên cao.

“Hả? Cháu là phù thủy thật á!”

Giọng nói đầy vẻ kinh ngạc của cô Osono vang vọng bên tai của Kiki.

Khi chiếc nệm vú giả được giao tận tay người mẹ, cô ấy cảm ơn Kiki rồi rít.

“Nhờ cháu cả đây!”

Đứa bé đang gào khóc âm ỉ, vừa ngậm nệm vú cao su vào là im ngay, miệng lại còn cười tủm tỉm nữa chứ. Thế rồi, Kiki lại ngồi lên chổi, bay thẳng về tiệm bánh mì, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Câu nói “Nhờ cháu cả đây” như đánh bay tất cả những phiền muộn trong lòng của cô bé từ chiều đến giờ. Kiki cảm thấy trái tim mình trở nên ấm áp hơn bao giờ hết. Cô bé xoay người lại, nói với Jiji, này giờ vẫn đang cố bám chặt lấy cô chủ mình.

“Tớ không sao đâu. Cậu an tâm đi nhé!”

“Hừ!”

Jiji ra vẻ bất cần.

“Sao tự nhiên bụng tớ lại ‘đánh trống’ thế này?”

“Đúng thế thật!”

Kiki vói tay ra sau, vỗ về an ủi người bạn nhỏ của mình một lúc.

“Xong việc rồi chúng ta kiếm góc cây nào đó ngồi ăn cơm hộp mẹ tớ làm nhé. Nhưng nhớ phải để dành nữa, mẹ có dặn là phải ăn dè mà. Cũng may đêm nay trăng rất tròn và sáng.”

Cô Osono, chủ tiệm bánh, vẫn cứ đứng thân người ra như tượng. Miệng cô vẫn chưa khép lại được vì kinh ngạc. Mắt cô hướng về bầu trời như đang

trông đợi một thứ gì đó. Đến khi thấy bóng dáng Kiki tiếp đất nhẹ nhàng thì cô lập tức vô lý hỏi dồn dập:

“Có thể bay vòng vòng thế này tiện lợi ra phết ấy! Cháu chỉ cô cách bay nhé!”

“Cái đó không được đâu cô ơi! Nếu trong huyết quản không có dòng máu của phù thủy thì không thể bay được.”

“Vậy sao!?”

Cô Osono ra vẻ thất vọng lắm.

“Mà cũng chưa chắc cô không có mà. Đây! Cháu nhìn thấy giống phù thủy không nào!?”

Cô Osono thả tay khỏi cái bụng bầu to tổ chẳng của mình, dang ngang hai tay, tạo tư thế chim đang bay.

Kiki cười híp cả mắt:

“Nhìn không giống phù thủy chút nào cô ơi!”

“Vậy ư? Sao cháu biết?”

“Thì cháu đoán thế.”

“Chán thật! Tại cô nghe đâu bà cô, à không, bà của bà cô thì phải, từng là một phù thủy. À! Mà đưa bé sao rồi?”

Kiki đưa lại tấm bản đồ có chữ kí của người mẹ cho cô Osono.

“Em bé khóc ngằn ngặt. Nhưng có được núm vú cao su là nín liền. Cháu mừng lắm.”

“Vậy là tốt rồi! Nào! Cô phù thủy nhỏ! Đến lúc cô phải đáp lễ cháu rồi đây.”

“Cô cứ gọi cháu là Kiki đi ạ. Với lại cháu không cần quà cáp gì đâu. Gặp được một người tốt như cô là cháu vui lắm rồi. Hơn nữa, cháu cũng... mới đến thị trấn này hôm nay nên...”

“Chà! Cháu không thích gì cả à? Hôm nay cô bán bánh mì còn dư vài

cái, nếu cháu không ngại thì cô lấy cho cháu ăn nhé?”

Nói rồi, cô Osono khệ nệ bung từ trong cửa tiệm ra đầu khoảng năm ổ bánh mì to vạt vĩa tặng cho Kiki.

“Nhìn ngon quá! Cháu ăn nhé!”

Kiki bắt giắc reo lên mừng rỡ. Sau khi cảm ơn bà chủ tiệm bánh mì xong, vừa định rời đi thì cô Osono cất tiếng hỏi:

“Cô phù thủy nhỏ này, à không, Kiki mới đúng. Cháu nói là mình vừa đến thành phố này, vậy cháu đã tính là sẽ trọ ở đâu chưa?”

“...”

Kiki quay người lại, tay ôm Jiji, bộ dạng vô cùng tội nghiệp.

“Đừng nói là cháu chưa có chỗ ngủ đấy nhé!”

“...”

“Sao không nói sớm. Cháu lên lầu hai của kho bột ngủ tạm đi. Tuy hơi nhỏ một chút nhưng trên đó có sẵn một cái giường. Cũng có đường nước nữa.”

“Cháu lên đó được không ạ?”

Kiki ôm Jiji mà hét toáng lên.

“Nếu cháu không thích thì cô sẽ tìm cho cháu chỗ khác tốt hơn.”

“Không cần đâu ạ! Vậy là quá tốt rồi í! Thực tình cháu cũng chẳng biết tìm chỗ trọ ở đâu nữa kìa. Nhưng có thật là được không ạ? Cháu là phù thủy. Mà mọi người ở đây có vẻ không thích phù thủy lắm.”

“Chỉ cần cô thấy mến cháu là được rồi. Cứ yên tâm ở lại đây. Vả lại, cô nghĩ có một phù thủy trọ trong nhà cũng hay mà!”

Cô Osono lấy tay nâng khuôn mặt đang cúi gằm của Kiki, khẽ nháy mắt một cái.

Kho bột nằm ngay kế bên tiệm bánh mì, đầu đầu cũng trắng xóa toàn bột là bột. Cuối cùng, Kiki và Jiji đã có thể thông thả giờ cơm hộp ra ngoài

ăn. Vì hoàn toàn kiệt sức sau một ngày dài, nên ăn xong là Kiki lập tức ngã lãn ra giường.

“Sáng mai thức dậy chắc tớ thành mèo trắng luôn rồi.”

Jiji nhìn bộ lông màu đen tuyền lấm lem bột của mình rồi càu nhàu.

“Nhưng chẳng phải cậu đã có một góc nhà cạnh cửa sổ ấm áp hằng mong ước rồi sao!?”

Kiki thở phào nhẹ nhõm. Sau một chặng đường dài thật dài, cuối cùng ngày đầu tiên của chuyến hành trình tự lập đã kết thúc một cách êm đẹp.

“Kiki này! Ngày mai chúng ta đi tìm thị trấn khác chứ?”

Jiji khẽ dò ý.

“Thật ra thì... tớ định lưu lại thành phố này thêm một thời gian nữa. Đúng là chúng ta không được mọi người ở đây chào đón nhiệt liệt như tớ dự tính, nhưng cô Osono có nói là rất thích tớ mà. Đã có người đầu tiên, biết đâu sẽ có thêm người thứ hai, thứ ba thích tớ nữa thì sao? Cậu không nghĩ vậy à?”

“Rồi... thì thêm một... hai... ba người nữa cũng nên...”

Mèo ta vừa nói vừa híp mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Chương 4

Kiki mở tiệm kinh doanh

Hôm nay vừa tròn ba ngày từ khi Kiki đặt chân đến thành phố Koriko.

Ý vào câu nói của cô Osono “Cháu muốn ở đây bao lâu cũng được”, Kiki ở lì trong nhà kho chứa bột liền tù tì ba ngày. Dựa lưng vào thành giường, cô bé vừa ăn nốt phần cơm còn lại do mẹ mình làm cùng mấy mẩu bánh mì bơ được cô Osono “cứu trợ”, vừa thần thờ một lúc lâu.

Jiji dường như cũng đọc được tâm trạng của cô chủ lúc này nên không mặn mà quán quýt như mấy ngày trước nữa.

Việc cực kì quan trọng Kiki phải làm trong hôm nay là ra ngoài mua thêm thức ăn. Mà nói thật, cô bé chẳng muốn bước chân xuống phố chút nào. Ngoài cửa sổ, âm thanh phố xá nhộn nhịp cùng dòng người bận rộn đi đi lại lại trên các con đường bất chợt khiến Kiki sợ hãi. Tất cả những thứ ở đây, đối với cô bé, đều tạo cảm giác xa lạ.

Đêm hôm đó, sau khi giao nùm vú cao su cho em bé xong, trong lòng Kiki đã nhen nhóm được một chút tự tin. Vậy mà sáng hôm sau ngủ dậy, không biết sự tự tin ấy đã biến đi đâu mất sạch.

“Thật ra là tại vì... bởi vì... do là...”

Cô bé cứ lẩm nhẩm như vậy suốt. Sáng hôm nay cũng thế. Tuy không nói ra nhưng trong lòng cứ lặp đi lặp lại một nội dung đến phát chán.

Nói cho cùng, cô bé có thể đóng giả làm một người bình thường để

sống ở đây, hoặc về lại quê nhà. Sẽ chẳng có vấn đề gì lớn nếu cố tỏ ra “mặt dày” một tí. Nhưng nếu làm thế, Kiki cảm thấy mình chẳng khác gì con sâu kèn, cả đời chỉ dám ló cái đầu bé tin hìn của mình ra khỏi vỏ một chút rồi thụt vào ngay. Nói thì thật là xúc phạm loài sâu kèn, nhưng thật sự là Kiki cực kì ghét kiểu sống hèn nhất như vậy.

Khẽ đưa mắt nhìn cây chổi của mẹ mình đặt ở góc phòng, Kiki đặt tay lên ngực, cố gắng suy nghĩ xem có thể dùng nó cho việc gì ngoài bay lượn.

“Không thể cứ như vậy mãi. Mình nhất định phải làm cái gì đó... A! Mình đã từng đi giao nùm vú cao su cho người ta mà! Nếu là những chuyện như vậy, biết đâu... Đúng rồi! Mẹ đã từng nói, ở những thành phố lớn, người dân rất bận rộn. Chẳng phải nơi mình ở bây giờ là một thành phố như vậy sao!? Hẳn có rất nhiều người đang khổ sở vì hàng tá thứ lặt vặt cần phải giao...”

Nghĩ đến đây, trong lòng Kiki khấp khởi một chút hi vọng.

Ngay lúc ấy, cô Osono vì quá lo lắng nên đến hỏi thăm tình hình cô nhóc. Thế là hai cô cháu chụm đầu bàn bạc về ý tưởng mới vừa nảy ra trong đầu Kiki.

“Giao hàng... ý cháu là dịch vụ giao hàng ấy hả!”

Cô Osono hỏi dò, tỏ ý chưa hiểu.

“Là nó đó cô! Chỉ là... những món hàng mà cháu nhận giao không hẳn là hành lí. Chỉ là mấy thứ linh tinh vụn vặt thôi. Khách hàng có thể xem cháu như một cô bé hàng xóm, lâu lâu nhờ đi giao đồ cũng được mà.”

“Hừm! Để xem nào... nghe cũng hay ấy chứ! Hi hi, nghĩ kĩ lại thì cô cũng cần cái dịch vụ này ra phết đấy! Sinh con xong thế nào chẳng phải nằm ở nhà một thời gian. Được lắm? Cô ủng hộ kế hoạch này của cháu!”

Cô Osono hơi vươn người về phía Kiki, tiếp tục hỏi dồn:

“Có điều, cháu nhận giao toàn mấy món nhỏ nhỏ như thế thì tiền công

tính thế nào?”

“Thật ra thì... cháu chỉ cần khách hàng chia-sẻ-lộc một chút là được.”

“Hả! Cháu vừa nói gì?”

Bà chủ tiệm tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi lại.

“Là chia-sẻ-lộc ạ! Phù thủy tụi cháu trước giờ đều sống bằng cách đó. Chúng cháu sử dụng phép thuật của mình, giúp đỡ mọi người xung quanh. Sau đó, nhận lại từ họ một chút quà, gọi là lộc. Có thể xem như kiểu sống ‘Tương thân tương ái’ đấy ạ!”

Không biết từ khi nào giọng điệu của Kiki đã giống y hệt bà Kokiri.

“Đúng là như cháu nói thật. Nhưng... chỉ nhận có vậy sao đủ sống?”

“Cuộc sống của phù thủy chúng cháu đơn giản lắm. Ăn thì ít, quần áo thì như cô thấy đấy, có thể này thôi. Cho nên chúng cháu xem giúp đỡ mọi người là một trách nhiệm phải làm.”

“Ra là vậy.”

Cô Osono gật gù, ra chiều cảm động lắm.

“Nếu vậy thì cháu nhất định phải có một cửa tiệm mới được.”

“Vâng ạ, tiệm nhỏ thôi cũng được. Bên ngoài cháu sẽ treo một tấm bảng hiệu, nội dung đại loại như là ‘Dịch vụ chuyên phát’ chẳng hạn.”

“Thế, cháu thấy chỗ này thế nào? Cái kho bột phía dưới nhà ấy. Chỉ cần chúng ta dẹp hết đồ đạc vào một góc là ổn.”

“Làm thế có được không ạ?”

“Mệt cái là mặt bằng hơi khiêm tốn. Mà thôi, buôn bán thì nên bắt đầu từ quy mô nhỏ cái đã. Vậy mới có động lực phát triển nó thành một cơ ngơi hoành tráng trong tương lai chứ.”

Cô Osono nói như thế chính cô mới là người chuẩn bị khởi nghiệp chứ không phải Kiki.

“Nếu đã quyết thì phải bắt tay vào làm ngay thôi. Mà Kiki này! Tên gọi

‘Dịch vụ chuyên phát’ nghe nó kì kì sao ấy. Đọc lái một chút là thành ‘Dịch vụ giả nai(*)’ ngay.”

“Lúc trước cô có nghe ở đâu đó cái từ ‘Dịch vụ giao hàng’ thì phải. Cái tên đấy sẽ khiến người ta dễ liên tưởng đến những món đồ nhỏ, được giao nhanh chóng và tận tình hơn. Cô thấy thế là vừa chuẩn đấy. Hay chúng ta chọn nó luôn nhé? Thêm nữa, do cháu là người giao hàng nên chúng ta sẽ thêm chữ ‘phù thủy’ vào bảng hiệu. Sẽ thành là ‘Dịch vụ giao hàng phù thủy’. Nghe ổn không?”

“Cho thêm chữ ‘phù thủy’ vào có sao không ạ?”

“Có gì mà ngại chứ! Tên cửa tiệm phải lạ mới hút khách. Nhìn tiệm của cô mà học hỏi đây này! ‘Tiệm bánh mì Kéo-Búa-Bao’. Đó cũng là một chiêu trong kinh doanh đấy. Khách nghe một lần là nhớ suốt đời luôn.”

Cô Osono vừa giải thích vừa nhìn Kiki đầy tự hào.

Ngay hôm sau, cô Osono sinh ra một bé gái bụ bẫm. Cô phù thủy nhỏ Kiki bắt đầu những tháng ngày bận tối tăm mặt mũi, vừa phải trông nom công việc của cửa tiệm bánh mì, vừa phải chăm sóc mẹ con cô Osono. Bận bịu như vậy cho nên việc chuẩn bị mở tiệm cũng bị trì hoãn ít nhiều. Phải mất thêm mười ngày nữa, cửa tiệm mới sẵn sàng khai trương.

Kiki nhẹ nhàng phủi lớp bột bám trên bức tường không biết đã bị nhuộm trắng xóa từ bao giờ. Sau đó, cô nhóc cẩn thận treo tấm bảng hiệu lên trên.

“Dịch vụ giao hàng phù thủy - Giao từ nhà bạn sang tầm lum nhà khác. Giao bất kì thứ gì, nhanh chóng, tiện lợi. Số điện thoại liên hệ: 1-3-1-8-1-8-1.”

Nhờ sự giúp đỡ của cô Osono mà Kiki mới có được số điện thoại tạm cho là đẹp như vậy.

Kiki và Jiji, một người một mèo, hét đi ra rồi lại đi vào, ngó ngang rồi

lại ngó dọc tấm bảng hiệu treo trước cửa.

“Cuối cùng chúng ta cũng thật sự bắt đầu rồi. Bây giờ có muốn cũng chẳng còn đường lui nữa.”

Kiki cứ lăm bằm lăm bằm suốt.

“Không biết lúc mới bắt đầu ai là người phát ngôn hùng hồn nhất í nhỉ? Là ai vậy ta?”

Jiji nửa trêu chọc, nửa động viên khích lệ cô chủ nhỏ của mình.

Đồ đạc trong tiệm, nhờ sự giúp đỡ của cô Osono và “đức lang quân”, cũng tạm đầy đủ. Ngay gần lối ra vào có đặt một cái bàn làm từ ván gỗ và gạch nung bên cạnh tấm bản đồ toàn bộ thành phố Koriko. Khi khách vừa bước chân vào tiệm, điều đập vào mắt họ đầu tiên sẽ là cây chổi của bà Kokiri, được đánh bóng cẩn thận, treo ngay ngắn trên một cây cột.

Kiki liếc nhìn “phương tiện di chuyển” của mình, thở phào nghĩ bụng:

May mà mình không vác cây chổi mới ồm tong teo đó theo.

Ấy thế nhưng, tiệm mở cửa được cả tuần rồi mà chẳng thấy khách hàng nào xuất hiện.

“Đúng là không nên thêm hai chữ phù thủy vào thật. Chắc khách hàng sợ đến nhờ giao đồ rồi mình ếm xì bùa lên đó hay sao ấy...” - Lúc Kiki đến thăm em bé thì nghe cô Osono than thở.

“... Họ phải thử một lần mới biết được chất lượng dịch vụ chứ. Bây giờ cô đi lại được rồi, để cô nghĩ cách giúp cháu.”

“Không sao đâu ạ. Rồi từ từ họ cũng hiểu mà.”

Kiki cười trừ. Sau khi tiễn cô Osono ra về, cô bé ngồi thần người trên ghế suốt hàng giờ đồng hồ, đến mức quên luôn cả cơm trưa.

“Tớ buồn quá Jiji ạ. Sao người ta cứ nghĩ hễ là phù thủy thì chắc chắn sẽ làm những chuyện xấu xa nhỉ?”

Jiji bình thản, tỏ vẻ ta đây người lớn, trầm ngâm:

“Đúng thật. Tớ cũng chả hiểu tại sao. Rõ ràng phù thủy chẳng làm sai gì cả. Có chăng chỉ là họ hơi khác người một tí thôi. Nhưng nói gì thì nói, con người hễ trông thấy thứ gì lạ lắm không giải thích được là y như rằng sẽ quy kết nó thành xấu xa độc ác ngay. Điều này xưa nay vẫn vậy. Chẳng có gì lạ.”

“Vì vậy nên chúng ta càng phải làm cho họ hiểu bản chất của phù thủy. Đúng rồi, tụi mình cần phải quảng cáo!”

“Quảng cáo? Đẳng ấy định quảng cáo thế nào?”

“Thì đi khắp nơi phát tờ rơi chứ sao.”

“Nội dung gì mới được?”

“Thì là về một cô bé phù thủy dễ thương đáng yêu chẳng hạn.”

“Hi hi, nghe hài đấy!”

Kiki đã có vẻ bớt sầu đi một chút.

“Vậy chúng ta bắt tay vào viết nội dung nhé!”

Kiki đứng dậy, đưa tay mở cửa sổ này giờ vẫn đang đóng kín ra. Như chỉ chờ có vậy, những cơn gió ùa vào tràn ngập căn phòng. Đắm mình trong làn gió xuân êm dịu và mát mẻ ấy, những lo lắng, phiền muộn trong lòng Kiki dường như tan biến. Chỉ còn lại một cảm giác phấn chấn lạc quan.

Tựa chú chuột chũi vừa vươn mình ra khỏi lòng đất tối tăm, cô bé hướng tầm mắt ra khắp xung quanh. Đôi mắt ánh lên màu rực rỡ.

Phía bên kia đường, vẫn những dãy nhà mái ngói xếp san sát nhau, cửa sổ nhà nào nhà nấy đều rộng mở. Qua những khung cửa với tấm rèm được vén lên cẩn thận, ánh mặt trời cứ thế ùa vào, nhuộm vàng cảnh trí bên trong. Đâu đó, vọng lại tiếng đài hòa với tiếng người gọi nhau í ới đầy huyền ảo.

Chợt, ánh mắt Kiki dừng lại tại ô cửa sổ của căn hộ đối diện, cách tiệm

bánh mì không xa lắm. Một phụ nữ trẻ đang vẫy tay cất lực. Có vẻ như cô đang cố gắng thu hút sự chú ý của Kiki. Cô phù thủy nhỏ ngạc nhiên, trở tay vào mặt mình như thế: “Chị gọi em á?”

Thế là người phụ nữ trẻ gật đầu lia lịa, ý nói “Chứ còn gì nữa!” rồi lại tiếp tục hươ tay múa chân loạn xạ.

Kiki nhanh chóng xác định vị trí của căn hộ nơi người phụ nữ đó đang ở. Lầu ba, phòng thứ tư tính từ phải sang.

Thế là cô bé nhảy phóc khỏi ghế, vội vàng với lấy cây chổi đang treo gần đó:

“Tớ đi một chút. Hình như chị ấy đang gọi tớ ấy. Jiji đi chung không?”

Vừa nói, Kiki vừa chật vật mở cửa. Mèo ta thì chỉ im lặng, âm thầm theo chân cô chủ mình.

Kiki vừa lên lầu ba là thấy căn phòng ấy ngay. Cửa phòng đã mở sẵn từ lúc nào. Trong phòng là một phụ nữ trẻ tay cầm chiếc va li màu xanh da trời công kênh, tay còn lại mân mê chiếc nón màu đỏ điệu đà, còn tạo đủ thứ tư thế trước gương.

“Vào đây! Vào đây!”

Vừa nhận ra bóng Kiki phản chiếu trong gương, chị ta liền giục.

“Chị có nghe bà chủ tiệm bánh mì kể về em. Nghe nói em đang cung cấp dịch vụ giao hàng hả?”

“Vâng ạ.”

“Chị còn nghe kể là em bay lên trời được cơ đấy!”

“Cũng đúng luôn ạ.”

Kiki mở to mắt. Trống ngực đập liên hồi. Cô bé lo lắng không biết người đối diện có sắp nói ra điều gì không hay về phù thủy không.

“Bà ấy bảo nếu trả công một chút thì em sẽ giao đồ giùm khách hàng, đúng chứ?”

Kiki không biết làm gì ngoài gật đầu.

“Mà trông em dễ thương quá! Chị cứ tưởng phù thủy là miệng có nanh, đầu mọc sừng ấy. Ai dè...”

Chị ta ra chiều thất vọng. Thái độ hoàn toàn đối lập với lời nói của mình.

“Vô duyên quá!” - Kiki suýt thốt lên. May mà cô bé kịp dừng lại.

“Cũng tại trước giờ chị chưa từng nhìn thấy phù thủy mà. Chứ cứ như trong truyện viết thì... ôi thôi, đến mà kinh khủng. À, em này, ‘trả công một chút’ cụ thể là bao nhiêu tiền? Máy vụ bay lượn trên trời chắc giá phải cao lắm hả?”

“Không đâu ạ. Phù thủy tụi em chỉ cần được chia một chút *lộc* là ổn rồi.”

Kiki cố gắng mở to mắt khi nói để tạo thiện cảm.

“Chia *lộc* là chia cái gì thế? Mà xin giới thiệu, chị là thợ may. Nôm na là chuyên thiết kế váy ấy. Váy ngắn hay dài đều do chị quyết tất.”

Xoay người lại đứng đối diện với Kiki, chị thợ may liếc cô bé một cái từ đầu đến chân, kết thúc bằng một cái nhăn mặt. Chị lắc đầu ngán ngẩm trong khi tặc lưỡi không ngừng:

“Bộ đồ em đang mặc thì... cũng đẹp đấy *cung*. Nhưng *cung* không thấy nó quá dài sao? Váy ngắn ngang gối đang là một của năm nay đấy. Phải rồi! Bây giờ chị có việc phải đi ba ngày. Khi về chị sẽ tặng cho *cung* một cái váy, xem như trả công. Thanh toán vậy *cung* thấy thế nào?”

Kiki vẫn há miệng ngơ ngác.

Chị thợ may tiếp tục ngắm mình trong gương, tay không ngừng chỉnh đi chỉnh lại cái nón sao cho vừa mắt. Miệng chị ta tiếp tục liên thoảng. Tốc độ nói xem chừng còn nhanh hơn lúc nãy.

“Chả là chị được khách hàng ở xa mời nên mới phải đi đấy chứ. Mà

khách hàng này cũng thuộc dạng khó chiều lắm. Nói muốn thử đồ một cái là bắt người ta nội trong ngày hôm đó phải mang đồ đến chỗ mình ngay. Phát khổ lên được.”

Vừa than thở, chị thợ may vừa chỉ tay về phía cái lồng chim phủ vải ren trắng:

“Đây là quà sinh nhật cho đứa cháu năm tuổi của chị. *Cung* thay chị mang tặng cho nó nhé. Lúc đầu nó đòi tận hai món. Đã lồng chim thì chớ, còn đòi búp bê nữa. Tại chị lỡ hứa với nó rồi nên đành chịu. Mà quan trọng nhất, là phải giao món quà này đến trước 4 giờ chiều nay. Trễ một phút là nó bắt *cung* trồng cây chuối 94 lần đấy...”

“... *Cung* cứ làm thử một lần là biết mùi ngay. Có khi trồng chuối xong mệt quá, còn không phân biệt nổi đâu là đầu đâu là chân nữa ấy. Chỉ còn đúng 1 tiếng nữa thôi. *Cung* đi mau cho kịp. Chịu khó nhé!...”

“... Để xem, địa chỉ chỗ đó là... số 10, đường cây Bạch quả. Đầu tiên, *cung* phải băng qua sông. Con đường đó nằm ở ngoại ô thành phố, ngay phía sau một tiệm hoa. A! Còn tên cháu chị là... mà *cung* cứ hỏi ‘thằng nhóc nghịch ngợm’ là người ta biết ngay.”

Miệng của chị thợ may hoạt động không ngừng nghỉ một giây phút nào. Sau khi giao cái lồng chim cho Kiki xong, chị khần trương rời khỏi căn hộ.

Kiki khẽ vén lớp vải ren lên, ghé mắt nhìn vào bên trong chiếc lồng.

“Jiji này, nhìn con mèo này giống cậu quá! Siêu dễ thương luôn!”

Trong lồng là một con mèo đen nhồi bông, trên cổ thắt một dải ruy băng màu xanh lá cây tươi mát, được đặt ngồi ngay ngắn trên chiếc gối bạc êm ái. Chắc con mèo này là do chị thợ may tự làm đây mà.

Kiki cẩn thận treo chiếc lồng vào cán chổi, ngay phía sau chiếc đài. Sau đó, cô dặn dò Jiji kĩ càng:

“Nhớ trông chừng phía sau cho đàn hoàng đấy!”

Mèo ta không nói gì, nhảy phóc lên đuôi chổi ngồi chễm chệ. Chỉ chờ có thể, Kiki giậm chân lấy đà, bay vút lên không trung.

“Lâu rồi tớ mới thấy khoan khoái thế này.”

Mặt trời ngả về hướng Tây. Nắng chiều tuy đã tắt dần nhưng vẫn còn rực rỡ. Thình thoảng, Jiji lại nhìn trộm vào bên trong chiếc lồng mỗi khi tấm vải ren trùm phía trên bị những cơn gió trời thổi bay phấp phới.

“Nhìn cậu ta kìa, được thất nơ cơ đây! Điệu đà ghê chưa.”

Jiji cứ say sưa nói một mình. Đúng là chủ nào tớ ấy.

“Còn được ngồi trên nệm êm nữa này. Sướng thật!”

“Chà, Jiji ghen tị à?” - Kiki cười khúc khích. “Cái đó là đồ trang trí được làm cho mấy con thú bông thôi.”

Jiji vờ như không nghe thấy lời Kiki, rón rén tiến gần về phía chiếc lồng. Trong lúc cố vươn hai chân trước để với thì vô tình móng của Jiji bị vướng vào nan lồng. Cây chổi bay chao đảo dữ dội.

“Jiji! Yên nào!”

Tiếng Kiki hét lên làm Jiji giật mình. Hai tai cậu dựng đứng cả lên. Có vẻ như mèo ta cũng biết lỗi, khẽ rút chân về, còn tranh thủ đưa lên miệng liếm láp vài cái.

“Jiji cũng muốn chui vào lồng sao? Bất ngờ nha.”

“Tại trong đó đẹp quá mà.”

“Thua cậu luôn! Chẳng biết có thật là hai đứa mình cùng tuổi không nữa.” - Kiki bật cười lớn.

Chổi bay êm được một lúc là Jiji lại bắt đầu ngo nguậy. Nó dùng móng mở cửa lồng, cố gắng trườn người qua ô cửa chật hẹp. Bất ngờ, chổi bay bị lắc mạnh.

“Á! Á! Á!”

Kiki với tay định ngăn Jiji lại nhưng không kịp nữa rồi. Cánh cửa lồng

mở tung, cùng lúc đó chú mèo nhồi bông rơi thẳng xuống khoảng không phía dưới.

“Ồi?” - Cô bé hét lên, cố gắng với tay bắt lại nhưng đã quá muộn. Con thú bông rơi tự do, xoay tít cho tới khi chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu. Cuối cùng chấm đen ấy cũng mất hút giữa rừng.

Kiki lập tức đổi hướng bay, tăng tốc đuổi theo chú mèo bông. Ngay phía dưới là khoảng rừng xanh ngắt. Do quá gấp gáp, trông Kiki như muốn đâm thẳng xuống mặt đất. Những cành cây rậm rạp cứ quệt vào người cô bé loạt xoạt, loạt xoạt khi Kiki len lỏi giữa chúng. Tìm mãi mới được một khoảng trống, cô bé ngay lập tức đáp xuống. Chân vừa chạm đất là Kiki cuống cuống cầm chổi sục sạo khắp khu rừng, cô tìm cho bằng được món quà tặng bé tí tẹo.

Nhưng nỗ lực của cô bé dường như vô ích. Khu rừng quá rộng lớn. Cây cối um tùm những lá và hoa. Chưa kể các bụi rậm lại bị vô vàn những tán lá dày che khuất. Nghiêm trọng hơn nữa là mèo bông rất nhẹ, không chừng nó đã bị gió thổi bạt sang hướng khác rồi cũng nên.

Mặt Kiki méo xệch, nhìn như sắp khóc.

Chị thợ may đã tin tưởng giao đồ cho Kiki, thế mà cô bé lại bất cẩn làm mất. Đây còn là khách hàng đầu tiên từ khi cửa tiệm khai trương nữa chứ. Lần này xem như thất bại thảm hại rồi.

Đã sắp đến 4 giờ, Kiki ném cho Jiji cái nhìn trách móc. Không cần vậy thì mèo ta cũng đang hôi hện lắm rồi.

“Đúng rồi! Jiji cũng là mèo...”

Kiki bỏ dở câu nói. Cô bé thở mạnh:

“Tớ có ý này. Jiji! Chui vào lồng, ngay và luôn!”

Jiji nghệt mặt ngơ ngác. Đầu lắc lia lịa.

“Cậu muốn chui vào đây lắm cơ mà, giờ thì vào đi! Tội mình không có

nhiều thời gian đâu.”

Kiki lớn tiếng, vừa nói vừa chỉ tay vào cái lồng đã mở sẵn cửa. Về mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Jiji hoảng sợ, miễn cưỡng chui vào lồng, ngồi yên vị trên chiếc gối bạc êm ái. (May mà nó không rơi theo con thú bông lúc nãy.)

Kiki đóng cửa lồng lại. Bảy giờ, cô bé mới hạ giọng an ủi:

“Cậu chịu khó một chút. Khi nào tìm ra con mèo kia, tớ sẽ đến đón cậu ngay.”

Jiji nhìn chủ bằng ánh mắt trách móc:

“Nói vậy, tớ phải giả làm thú bông á?”

“Chính thế!”

“Thậm chí không được kêu ‘meo meo’ luôn ư?”

“Chính xác. Nhưng cậu có thể ngủ. Vậy đi cho khỏe.”

“Đừng nói là không được thở luôn nhé!”

“Nếu thế thì càng tốt.”

“Tớ không chịu đâu. Chị thợ may nói thằng nhóc đó quậy lắm. Lỡ nó bắt trông chuỗi 94 lần chắc tớ chết quá.”

“Không sao đâu. Tớ sẽ đến đón cậu ngay mà.”

Jiji thở dài ngao ngán. Gật đầu một cái lầy lệ, chú mèo sau đó ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Lần này, Kiki cẩn thận treo cái lồng ngay phía trước mình, vội vã cưỡi chổi bay thẳng đến nơi giao hàng.

Bay dọc theo con sông đến một ngã tư, Kiki dễ dàng nhận ra căn nhà số 10 trên đường cây Bạch quả. Đúng như những gì chị thợ may nói, con đường ấy nằm ngay sau một tiệm hoa xinh xắn dễ thương. Vừa bấm chuông là Kiki đã nghe thấy tiếng chạy rầm rầm vọng ra từ trong nhà.

“Đì đến rồi à?”

Cánh cửa nhà bật mở. Đập vào mắt Kiki là hình ảnh một thằng nhóc... để xem nào, trên mặt dán một miếng, trên mũi một miếng, ngay trán dán thêm hai miếng băng dán y tế. Chưa hết, trên đầu gối còn những ba miếng nữa. Tổng cộng trên người nó có đến bảy miếng băng dán cả thảy.

“Xin lỗi em. Hôm nay dì của em bận nên chị đến thay. Đây là quà mà dì em đã hứa tặng đấy. Chúc em sinh nhật vui vẻ!”

Vừa nhận chiếc lồng từ Kiki, thằng bé nhanh nhẩu vén lớp vải ren nhìn vào bên trong. Nó nhảy cẫng lên sung sướng. Hai tay thằng nhóc cầm cái lồng quay vù vù. Cái lồng quay thì đương nhiên Jiji nhà ta ngồi trong đó cũng quay theo.

Thấy vậy, Kiki hoảng hốt cản lại:

“Nhẹ tay thôi em! Tội chú mèo con trong đó lắm.”

“Dạ vâng. Em cũng thấy tội nghiệp nó thật. Từ bây giờ, em hứa sẽ trân trọng chú mèo này hơn. Chơi xong, em sẽ gấp xếp nó lại thật ngay ngắn, sau đó nhét vào túi cẩn thận.” - Thằng nhóc tặc lưỡi.

“Vậy là chết toi tôi rồi!” - Một giọng kinh hãi phát ra từ trong lồng.

“Hẹn gặp em sau nhé.” - Kiki lịch sự vẫy tay chào.

“Chị sẽ đến tặng thêm quà cho em ư?”

“Ừm, có lẽ...”

Nói xong, Kiki lại leo lên chổi, bay xuyên qua những tầng mây.

Cô bé quay trở lại khoảng rừng trong công viên, cố gắng tìm dấu vết của con mèo nhồi bông. Nhưng tìm mãi mà vẫn chẳng ra.

Cứ thế này thì Jiji chắc phải ở chung với thằng nhóc nghịch ngợm ấy đến hết đời mất. Vậy là hai chủ tớ phải chia lìa từ đây sao...

Trời đã chập choạng tối. Cô phù thủy nhỏ gần như đã bỏ cuộc. Ngồi nghỉ mệt dưới một gốc cây, Kiki chột nhìn xuống chiếc váy đang mặc.

“Hay là mình cắt bég một dải từ vạt váy, dùng nó khâu thành con mèo

nhỉ? Dù gì thì váy ngắn bây giờ cũng đang là một mốt. Cứ thử xem sao...”

Đúng lúc ấy, Kiki nghe thấy giọng hát của ai đó, rất nhẹ và khẽ vang lên ngay phía sau lưng cô bé.

“La lá là la... Một trăm sắc màu đen... Đen xì khói nhà máy, đen kiêu kì sắc mè mun... Nhưng sắc đen đẹp nhất, là những phù thủy quyền năng...”

Kiki thót tim, khẽ quay đầu ngo phía sau.

Thấp thoáng qua những kẽ lá, cô bé trông thấy một căn nhà nhỏ. Ra là cái cây cô bé dựa vào lúc nãy chính là một trong những trụ hàng rào của ngôi nhà này. Trên bệ cửa sổ đang mở toang là một cô gái buộc tóc đuôi gà, lưng quay về phía Kiki. Có vẻ như chị ta đang hí hoáy vẽ cái gì đó.

Kiki kiễng chân nhìn qua cửa sổ, định cất tiếng chào thì chợt nhận ra bức tranh mà cô gái này đang vẽ là hình một chú mèo. Kiki đảo mắt về phía đối diện của bức tranh. Thứ nằm ngay đó không gì khác chính là con mèo nhồi bông mà Kiki đánh rơi ban nãy.

Cô gái nghe có âm thanh lạ, liền quay lại.

“Ồi, cậu là...? Tôi...”

“Ồi, tôi... Cậu là...?”

Cả hai cô gái cùng đồng thanh hét lên.

“Ồi, may quá!”

“Ồi, mừng ghê!”

Hai cô không ai bảo ai, lại nói cùng một lúc:

“Hên là tìm được!”

“Hên là tìm được!”

Cả hai tiếp tục lặp lại câu nói của nhau:

“Cậu tìm được cái gì chứ?”

“Cậu tìm được cái gì chứ?”

Hai cô bé nhìn nhau đầy nghi hoặc.

“Ý tớ là tớ đã tìm được con mèo nhồi bông làm rơi khi nãy.”

“Còn tớ là đã tìm thấy cậu. Một cô gái với bộ đồ đen tuyệt đẹp.”

Ý tưởng lớn gặp nhau. Lời nói của hai cô bé cất lên cùng một lúc, khiến chẳng ai biết được là ai đang nói nữa.

“Chính xác hơn là lúc đầu tớ định tìm búp bê hình dạng một cô gái mặc đồ đen cơ.”

Lúc này, Kiki mới lấy lại được chút bình tĩnh để hỏi cô bạn trước mặt mình:

“Con mèo nhồi bông đó, cậu thấy nó rơi từ trên trời xuống phải không?”

Cô gái nhìn Kiki bằng một vẻ mặt kì lạ.

“Từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất trôi lên tớ không biết. Chỉ biết là lúc nãy nhặt được nó trong rừng thôi. Nói thật, tớ đã đi tìm nó suốt bấy lâu nay để chuẩn bị cho kì triển lãm tranh sắp tới. Ý tớ là một màu đen phù hợp ấy mà...”

... Trong tất cả các màu đen, thì màu đen của phù thủy là đẹp nhất. Màu của mèo mun cũng chỉ tạm tạm thôi.”

Nói đến đây, chợt cô gái im bật. Mắt liếc nhanh về phía cây chổi Kiki đang cầm.

“Đừng nói với tớ... cậu là phù thủy đấy nhá!?”

“Thì... tớ là phù thủy thật mà.” - Kiki ngượng ngùng gật đầu. Cô gái nhảy cẫng lên như bắt được vàng, nhào người ra ngoài cửa sổ bắt tay Kiki lia lịa:

“Nếu đấng ấy thích thì tớ tặng luôn cho con mèo này nhé... Mà này, mau vào đây. Ngồi xuống cái ghế này...”

... Trước giờ tớ nghe bảo ở thành phố này không có phù thủy sinh sống

nên định ninh cả đời này cũng không gặp được đâu. Ai mà ngờ có ngày lại được một nữ phù thủy đến thăm chứ... Nào! Ngồi xuống đây!”

Kiki cố gắng xoa tay từ chối trong lúc bị cô gái tiếp đãi một cách quá nhiệt tình.

“Xin lỗi cậu. Bây giờ thì không được. Thế này nhé! Nếu cậu đưa cho tớ con mèo đó, tớ hứa sẽ dẫn đến đây một con mèo mun thật, sau đó, tụi tớ sẽ ngồi yên cho cậu vẽ suốt đêm luôn. Chịu không?”

“Cậu nói thật chứ?”

“Đương nhiên rồi.”

Kiki hứa như đinh đóng cột. Sau khi nhận được con mèo nhồi bông, cô bé nhắm thẳng hướng nhà thẳng bé nghịch ngợm mà lao vút đi.

“Cậu hứa rồi đấy nhé!”

Tiếng cô gái gọi với theo.

Lúc Kiki đến nơi thì trời đã tối hẳn. Cô khe khẽ tiến về phía những ô cửa còn sáng đèn. Kiki cẩn thận kiểm tra từng cái một.

A! Jiji kia rồi. Cu cậu đang ngủ trong vòng tay “êm ái” siết chặt của thằng bé quậy phá. Còn nói là sẽ đổi đãi trân trọng, nhìn thôi cũng thấy là nó vằn vò mèo ta tơi tả đến cỡ nào. Cổ Jiji thì ngoẹo hẳn ra sau, cả người thì bị cánh tay ú na ú nần của thằng bé gác lên. Khổ nhất là bụng mèo bị kẹp dưới nách thằng nhóc. Lại còn cả một miếng băng cá nhân được dán thêm lên mũi Jiji cho “có đôi có cặp” với người chủ mới nữa chứ...

Kiki rón rén mở cửa sổ, với tay kéo đuôi Jiji một cái. Mèo ta hoàn toàn không phản ứng. Có lẽ nhập vai quá nên tưởng rằng mình là một con thú nhồi bông thật cũng không chừng.

Bất giác, Kiki cảm thấy mắt cay xè. Chưa bao giờ cô bé cảm thấy thương xót và trân trọng người bạn nhỏ của mình như lúc này.

“Jiji! Jiji!”

Kiki khẽ gọi. Jiji nặng nề mở hé một bên mắt lên nhìn đầy mệt mỏi. Kiki nhẹ nhàng đặt con mèo nhồi bông lên bụng của thằng bé rồi giục Jiji.

“Khẩn trương lên nào!”

Chỉ chờ có thể, mèo ta nhảy ào vào lòng cô chủ, cuộn tròn lại như một quả banh lông. Trong miệng Jiji gừ gừ tiếng gì đó, không rõ là đang cười hay đang khóc.

“Được thở rồi! Được vùng vẫy rồi! Sướng thật!” - Vừa cùng Kiki bay lượn trên bầu trời, Jiji đảo mắt nhìn quanh.

“Xin lỗi Jiji nha, nhưng tớ còn một chuyện nữa cần cậu giúp. Mặt tích cực là lần này không phải là đóng giả thú nhồi bông nữa, cậu có thể tha hồ khóc cười tùy ý.”

“VẬY THÌ ĐẶNG NÀY TẠM CHẤP NHẬN.”

Jiji gật gù ra vẻ người lớn hiểu chuyện.

Có điều, đời không như là mơ. Tình cảnh của Kiki và Jiji khi làm người mẫu cho cô họa sĩ vẽ là như thế này:

“Này này! Con mèo kia! Đừng có ve vẩy đuôi nữa. Làm mặt nghiêm túc vào...”

“... Thế ! Chính xác! Đừng thở mạnh. Nín thở luôn cũng được. Đứng rồi! Cấm động đây!”

Jiji điên tiết xù hết cả lông.

VẬY MÀ CÔ HỌA SĨ CỦA CHÚNG TA LẠI KHEN NỨC NỞ:

“Phong thái tuyệt vời đó mèo cưng. Không hổ danh là mèo của phù thủy. Cứ thế! Cứ thế!”

Kiki cũng ngồi đó, mệt thật, nhưng tự nhiên cảm thấy trong lòng có gì đó vui vui.

(*“VẬY LÀ CÓ THÊM MỘT NGƯỜI NỮA THÍCH MÌNH RỒI.”*)

Đêm hôm đó, lần đầu tiên Kiki đặt bút viết thư gửi ba mẹ mình:

“Thưa ba mẹ, con đã quyết định sẽ lưu lại thành phố Koriko. Đây là một thành phố lớn, nằm ven biển. Chắc phải nói là siêu lớn mới đúng. May mắn là nơi đây rất phù hợp để con khởi nghiệp. Hiện tại, con đang cung cấp dịch vụ giao hàng phù thủy...”

Trong thư, Kiki cố gắng thuật lại toàn bộ diễn biến cuộc hành trình của mình (tất nhiên là trừ giai đoạn khủng hoảng lúc ban đầu).

Kết thư, Kiki viết rằng:

“... con nghĩ lúc được chị thợ may trả công, con sẽ không lấy quần áo đâu. Thay vào đó, con sẽ nhờ chị ấy may cho Jiji một cái nệm bông màu bạc để cậu ấy ngồi. Lần sau, con sẽ vẽ hình bộ mặt thê thảm của Jiji rồi gửi cho ba mẹ xem nhé.

Hiện tại, chúng con đang sống rất vui vẻ. Ba mẹ đừng lo lắng gì cả. Con chúc ba mẹ nhiều sức khỏe. Thân chào.”

(*) Trong tiếng Nhật, “chuyển phát” - otodoke và “giả nai” - tobokeru phát âm gần giống nhau. Mọi chú thích trong tác phẩm đều của dịch giả.

Chương 5

Kiki bắt gặp cơ duyên quan trọng

Cánh cửa sổ vừa mở ra là ánh mặt trời chói chang tràn vào, khiến Kiki bất giác phải đưa tay lên che mắt.

Thời tiết hôm nay quả thực rất đẹp, khác xa lúc Kiki mới đặt chân đến thành phố này. Hồi ấy trời đã về chiều, ánh mặt trời chỉ như kẻ rong chơi, lãng đãng một hồi quanh các con phố rồi về nhà nghỉ ngơi. Nếu so sánh thì cũng chẳng khác gì mặt trời ở làng quê nơi Kiki từng sống là bao.

Còn mặt trời lúc này đang tỏa sáng rực rỡ. Những tia nắng như đua nhau len lỏi vào từng góc ngách của thành phố.

“Mùa hè ở phố biển có khác. Nóng thấy ghê luôn.”

Vừa nói, Kiki vừa nói bớt cô áo, mong được giải thoát khỏi cái nồng nực buổi trưa hè bằng vài con gió mát. Khẽ vươn vai, duỗi người, Kiki chợt nghĩ: “Chậc, có kiếng thế, chứ kiếng nữa cũng có giải quyết được vấn đề đâu. Tất cả là tại bức thư của mẹ hôm trước cả thôi.”

Ở thị trấn của Kiki, chỉ cần nhón chân lên một chút là có thể thấy được đỉnh ngọn núi thảo dược phía Đông ngay. Chả là hôm trước, Kiki vừa nhận được một bức thư của bà Kokiri, viết về ngọn núi này:

“Hôm qua, mẹ có tí việc nên phải bay đến ngọn núi phía Đông. Tự nhiên lúc đó, mẹ chợt nhớ lại ngày trước, có lần mẹ nhờ con đi làm tí việc, con ghé qua chỗ này xong trôn luôn làm mẹ đờ sột cả ruột. Bây giờ thì cây

cỏ ở đó đã mọc cao um tùm.

Mẹ ngồi nhìn trời xanh mây trắng có một tí mà... à, con biết sau đó mẹ làm gì không? Mẹ ngủ thiếp đi lúc nào không hay con ạ. Cũng tại gió mát quá, mùi cây cỏ thì dễ chịu. Không biết ngủ bao lâu mà khi tỉnh dậy, trời đã sập tối. Mẹ hoảng hồn phóng chổi về nhà. Ba con biết chuyện cười phá lên, bảo hai mẹ con mình giống nhau y chang. Chưa kể là trên đầu mẹ lúc ấy bị dính không biết bao nhiêu là ‘hoa thơm cỏ lạ’ do chui vào ngủ trong bụi cây mới chết chứ. Nhìn hình ảnh của mình trong gương, đến mẹ cũng không nhận nổi cười...”

Đọc thư, Kiki chợt nhớ lại những ngày hè, trời nóng như đổ lửa, cô bé thường rong ruổi khắp các con đường mòn trong thị trấn, nhớ những ngọn núi bao quanh vùng quê nhỏ thân thương ấy. Bất giác, trong lòng trào dâng cảm giác nhớ nhà vô hạn.

“Thôi, vào việc nào!”

Nói rồi, Kiki dùng một chiếc khăn mềm, nhẹ nhàng lau cán chổi. Đây không chỉ là cây chổi bay, đây còn là cần câu cơm duy nhất của cô bé. Từ ngày mở cửa tiệm “Dịch vụ giao hàng phù thủy” đến nay, lau chổi đã trở thành công việc không thể thiếu mỗi ngày của Kiki.

“Ái chà, chăm chỉ thế. Hôm nay cháu cũng làm việc à?”

Cô Osono, vừa bế công chúa nhỏ của mình, vừa cất tiếng từ ô cửa sổ tiệm bánh mì ngay bên kế bên tiệm của Kiki:

“Chăm chỉ thế cũng tốt, nhưng cô sợ hôm nay sẽ không có khách đâu. Người ta mới khánh thành con đường đi sang thành phố bên cạnh nên nam thanh nữ tú rủ nhau qua bên đó chơi hết rồi. Chắc cả thành phố mình hôm nay chẳng còn ai đâu.”

Kiki đưa mắt nhìn ra ngoài phố xá. Đúng như lời cô Osono nói, giờ đây thành phố chẳng còn gì ngoài ánh mặt trời chói chang cùng những cái bóng

đen sì của các khối nhà đồ sộ.

“Hôm nay là Chủ nhật, hơn nữa lại là đầu mùa hè. Mọi người kéo nhau ra biển chơi hết rồi.”

“Ra biển ư? Để làm gì ạ?”

“Con bé này, đương nhiên là để bơi rồi. Hay hôm nay cháu cũng nghỉ một ngày đi!”

“Trời đang nóng thế này mà...”

“Thiệt tình, trời nóng thế này mới phải đi bơi chứ. Mát lắm nhé. Sống ở thành phố này mà mùa hè không đi biển là nóng chết luôn đấy.”

“Nhưng cháu không biết bơi.”

“Vậy thì lại càng phải đi. Cô sẽ cho cháu mượn đồ tắm. Lúc còn trẻ, cô cũng có mấy bộ đồ tắm màu đen. Phù thủy thì màu đen là nhất rồi, đúng chứ?”

“Cô không đi chung với cháu sao?”

“Vương cục cung này rồi thì còn đi đâu được nữa. Năm nay coi như cô hết đi chơi rồi. Nhưng cháu thì đi được. Cứ cưỡi chổi bay về một cái là xong.”

“Cô cứ đi đi. Rồi cô cháu mình cùng trông em bé ạ.”

Kiki vừa nói, tay vừa bẹo má đứa bé đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay êm ái của mẹ.

“Không sao đâu. Từ lúc đến thành phố này đến giờ, cô thấy cháu có nghỉ ngơi ngày nào đâu. Gần đây, công việc lại bắt đầu nhiều lên nữa chứ. Cháu nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đôi chút đi. Nằm tắm nắng rồi ngủ ở bãi biển cũng hay đấy... À, chờ chút! Để cô lục bộ đồ tắm ra cho cháu đã. Cháu cứ mặc sẵn đồ tắm bên trong trước, lúc ra biển cởi loáng cái là xong.”

Cô Osono miệng nói liên thoảng, hấp tấp quay vào nhà tìm đồ cho Kiki.

“Biển à...?” - Cô bé thì thầm, hướng về phía bạn mèo của mình hỏi:

“Chúng ta đi thử không?”

Mèo ta vẫn đang ngái ngủ, nằm ườn ra như một miếng bơ mềm giữa trưa hè nắng nóng. Thật ra cu cậu mới tìm được một góc cầu thang ngay hướng gió để tránh nóng nên chẳng buồn đi đâu. Jiji đáp lại vẻ háo hức của Kiki bằng khuôn mặt càu cạu:

“Đằng ấy có biết là với những loài động vật lông dày như tớ, thì di chuyển nhiều vào những ngày nóng vật vã như thế này chẳng khác gì tra tấn không?”

“Nhưng lần này chúng ta đi biển mà. Với lại bay bằng chổi thì mệt mỗi gì đâu. Tớ thấy đi như thế vui hơn là tụi mình cứ nằm ra như thế này ở nhà. Quan trọng nhất là, chổi bay lâu lâu cũng phải dùng để đi du lịch chứ, phải không nào?”

“Lâu lâu thôi đấy!”

Jiji hờ hững đáp, uể oải ngồi dậy, tự lấy đuôi vỗ nhẹ vào thân mình vài cái. Đây là thói quen của mèo ta mỗi khi đi ra ngoài. Kiki đóng cửa sổ lại, khẽ cười khúc khích.

Sau đó, cô bé mặc thử bộ đồ tắm mà cô Osono cho mượn. Bộ đồ co giãn đen bóng như cao su vừa mặc vào là ôm khít lấy cơ thể Kiki.

“Mặc vậy có được không cô?”

Kiki thoáng xấu hổ, co rúm cả người lại.

“Hợp mà. Hồi còn con gái, cô cũng mi nhon như cháu vậy đấy. Bây giờ thấy cháu mặc vừa bộ này chính cô cũng thấy ghen tị nữa là.”

“Nhưng... nó hơi hở hang quá. Cháu mặc cỡ lắm.”

“Chẳng có vấn đề! Đi biển ai chả mặc thế này.”

Cô Osono vừa động viên Kiki, vừa khéo kéo cao váy lên minh họa.

“Thôi, cháu đi nhanh cho kịp.”

Mặc chiếc áo choàng phù thủy ra bên ngoài áo tắm xong xuôi, Kiki tay

cầm chổi bay có treo lủng lẳng chiếc đài màu đỏ, cùng Jiji đi ra ngoài, không quên treo bảng “Cửa tiệm tạm nghỉ!” lên cửa ra vào.

Thế là cả hai người bạn đồng hành lại cùng nhau cưỡi chổi chu du trên bầu trời xanh trong vắt không một gợn mây. Từ chiếc đài, những bài hát cứ nối tiếp nhau cất lên khiến Kiki không thể ngừng lắng nghe theo giai điệu của chúng.

“Thoải mái quá đi!!!”

May mắn bắt được gió thuận chiều, Kiki đánh những đường bay vòng đẹp mắt từ trái sang phải rồi ngược lại.

“Công nhận bay được thích thật. Chả trách cô Osono cũng muốn bay như tụi mình.”

Nói rồi, Kiki nheo mắt lại, thu trọn vào mắt nhìn toàn cảnh thành phố Koriko bên dưới chân mình. Thành phố, vốn bị chia cắt bởi con sông dài hút tầm mắt, tỏa nhánh tạo thành hình một chiếc lông vũ vĩ đại, cũng như thể đang lắng nghe theo điệu nhạc phát ra từ chiếc đài.

“Kiki này, trên đài vừa phát thông tin gì thế?”

Tiếng của Jiji vọng lại từ phía sau. Ra là không biết từ lúc nào, đài phát thanh đã tắt nhạc và chuyển sang chương trình dự báo thời tiết.

“Tin khẩn cấp. Theo thông tin từ đài khí tượng, trong hôm nay, có khả năng cơn bão mạnh có tên Thủy quái sẽ đổ bộ vào vùng biển của thành phố Koriko. Đây là cơn bão thất thường hay xuất hiện vào mùa hè. Tên gọi Thủy quái được đặt dựa trên những hậu quả khủng khiếp mà nó gây ra trên đường di chuyển. Quý vị nào có dự định đi tắm biển trong hôm nay xin cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Nghe chưa! Sắp bão đến nơi kìa!”

“Trời đang quang đấng thế này mà bão gì?” - Kiki chẳng mấy may quan tâm lời cảnh báo ấy.

“Cậu nhìn xem. Bãi biển ngay trước mắt. Người vẫn đông nghìn nghịt như kia thì bảo làm sao được. Bảo đảm dự báo thời tiết trật lất một trăm phần trăm luôn. Mà cậu là chuyên môn nói gở mỗi lúc chuẩn bị đi chơi đấy. Liệu mà sửa đi nhé.”

“Nồi hứng đi chơi đột ngột cũng chẳng phải tính tốt gì cho cam!”

Jiji ngoảnh mặt đi chỗ khác, lông xù lên một đống.

Cô phù thủy nhỏ bắt đầu hạ độ cao, chuẩn bị hạ cánh. Loay hoay một lúc cả hai mới tìm được một bãi cát trông để đáp xuống. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên Kiki đi tắm biển. Cô bé cố gắng để không quá gây chú ý.

Kiki đảo mắt một vòng xung quanh. Mọi người đều đang mải mê với những trò vui của mình: trên bờ người thì vốc cát ném nhau, kẻ thì chôn mình dưới cát để lộ lên mỗi cái đầu... vài chị còn nằm phơi nắng nữa chứ. Dưới nước thì vô số người đang sải tay bơi rất nhiệt tình. Không ngờ ở bãi biển lại có nhiều trò chơi như vậy. Đâu đâu cũng vang vọng tiếng chuyện trò, cười nói nhộn nhịp.

Gió bắt đầu mạnh dần. Đâu đó, người ta bắt đầu bung dù để nghỉ ngơi. Những đợt sóng cũng dâng cao hơn, khiến dân lướt ván càng thêm hứng khởi.

“Chắc tụi mình nên sang đó chơi một chút quá.”

Khẽ cởi áo và giày cầm trên tay, Kiki rón rén di chuyển để tránh gây sự chú ý của mọi người. Đây là lần đầu tiên cô bé đi chân trần trên cát. Cát vào buổi trưa nóng muốn phỏng chân, làm Kiki không tài nào đi chậm rãi được. Cô bé cứ nhảy loi chơi làm náo động cả một khu vực.

Jiji thì khôn lỏi nên men theo bóng chủ mình mà đi. Nhưng kết quả cũng chẳng khá hơn là bao. Rốt cuộc, mèo ta cũng phải nhảy loi nhoi do không chịu được cát nóng dưới chân, miệng thì lậm bậm không ngớt:

“Hai đứa mình quái đản thật. Chẳng khác gì món bơ đậu phông kẹp giữa

hai lát bánh mì nướng ấy. Tớ muốn cho mẹ cậu xem cảnh này ghê!”

Cuối cùng cả hai cũng đến được một bãi cát có vẻ mát và nhộn nhịp hơn. Bây giờ, Kiki mới bắt chước mọi người, tự đào một hố cát rồi chôn thân mình trong đó, chỉ chừa ra mỗi cái đầu. Cát ở đây rất ấm, làm Kiki cảm thấy như đang được tắm bồn ở nhà vậy. Cảm giác vô cùng sáng khoái. Tiếng bước chân chạy láo nháo cứ vang đều đều bên tai cô bé.

Kiki thở phào nhẹ nhõm. Có vẻ là mọi người đều mãi chơi nên chẳng ai quan tâm đến sự hiện diện của cô bé cả.

Kiki gồi cằm mình lên hai tay, đưa mắt lơ đãng nhìn đại dương xanh thẳm. Biển như một sinh vật sống khổng lồ. Trong đầu Kiki tưởng tượng những người đang bơi ngoài đó trông chẳng khác gì cuời trên lưng một con thủy quái.

“Chắc tớ cũng phải xuống tắm quá!”

Chợt Kiki nhớ ra là trước giờ mình chưa từng được mẹ dạy gì về biển cả. Mà cũng chẳng trách được, vì bà Kokiri cũng đã đi biển lần nào đâu.

“Kiki này, phù thủy đi tắm biển biết đâu bị sẽ tan chảy thì sao?”

Jiji đưa mắt lo lắng nhìn Kiki hỏi.

“Làm gì có chuyện đó. Cậu không thấy người ta đang chơi đùa ngoài đó sao. Tớ nghĩ không có chuyện phù thủy không thể tắm biển đâu. Mà để cho chắc ăn, tớ sẽ thò hai chân xuống nước trước. Được chưa?”

Kiki ngòì bật dậy. Chợt, xa xa từ phía đường chân trời, một đám mây đen ngòm đột ngột xuất hiện. Lốc nhẹ cũng theo đó mà kéo đến, xoáy tung từng đụn cát nhỏ khắp bãi biển.

“Thấy chưa, dự báo thời tiết nói như thần.”

Bỏ ngoài tai lời cảnh báo của Jiji, cô phù thủy nhỏ ngược nhìn lên bầu trời trong xanh rực rỡ ánh nắng rồi lại đưa mắt nhìn những người đang tắm biển một cách thèm thuồng. Trời cũng còn xanh và trong lắm nên cô bé

chẳng lo.

“Tớ xuống tắm tí thôi!”

Đột nhiên, có tiếng nói vang lên ngay bên tai cô bé. Kiki vừa quay lại nhìn thì bên cạnh đã xuất hiện một người phụ nữ. Chị ta nằm cạnh Kiki, miệng cười toe toét, tay chỉ vào cây chổi của cô bé đang đặt gần đấy:

“Gì vậy trời. Đi tắm biển mà em mang cả thứ này theo ư? Bộ tính dùng thay phao chắc?”

“Hi hi hi...” - Kiki phì cười. Người phụ nữ nhún vai một cái, lại tiếp tục nói:

“Nghe nói có phù thủy mới đến thành phố này. Khắp nơi rộ lên phong trào mang chổi để bắt chước phù thủy đấy. Chị thấy cũng hay hay. Mà nói thật, từ khi có con, lâu lắm rồi chị mới lại đi tắm biển đấy. Ban nãy chị cũng mới thấy một cậu nhóc xách chổi giống em.”

Kiki nghe thế liền hoảng hốt cầm chổi giấu ra sau lưng như sợ sắp bị ai lấy mất.

Người phụ nữ chỉ tay qua vai. Cách đó không xa, có một cậu thiếu niên tay xách nách mang cả đồng hành lí công kênh cùng một cây chổi, đang nhìn về phía này.

“Chắc anh ta là nhân viên quét dọn bãi biển cũng nên.”

“Á! Vậy em cũng là nhân viên quét dọn sao? Làm chị cứ tưởng...”

Vừa nói, người phụ nữ liền đảo mắt nhìn xung quanh rồi vẫy tay, cao giọng gọi:

“Này! Con! Đừng có đi xa quá. Chơi ở mấy chỗ mà mẹ thấy con được ấy. Đứng rồi. Ngồi đó nghịch nước đi nhé. Sóng bắt đầu mạnh lên rồi đấy.”

Ngay gần đó là một cậu nhóc ngồi đập nước trong chiếc phao boi màu cam, nhìn cứ như một cái mâm xôi to thù lù vậy.

Nhắc con xong, chị ta nhìn Kiki và thở dài:

“Có con thì cũng vui đấy, nhưng mà cực lắm. Không có việc gì vất vả bằng việc làm mẹ đâu.”

Chưa nói hết câu lại thấy chị ta hốt hoảng la lên:

“Con ơi là con! Đã bảo là đừng có ra mấy chỗ sâu rồi mà. Đúng rồi, ngồi yên ngay tại đó. Phải ngoan nhé.”

Rồi người phụ nữ lại quay về phía Kiki, tiếp tục thái độ hờ hững trò chuyện như chưa có gì xảy ra.

“Lâu lâu mới có dịp đi biển, chị định bụng sẽ tranh thủ thư giãn một tí. Vậy mà... à, chị có thể nhờ con mèo của em chơi đùa với thằng bé nhà chị một chút không? Nhìn cu cậu đẹp mã ra phết ấy. Có nó thì con chị sẽ không chạy đi chơi lung tung nữa.”

Người phụ nữ vươn tay vuốt lưng Jiji như nắn nỉ.

“Jiji, còn không mau đi!”

Kiki khẽ thúc nhẹ Jiji một cái. Mèo ta uể oải đứng dậy. Vừa đi trong miệng vừa lầm bầm:

“Người ta tuy là mèo nhưng cũng có vai vế lắm đấy. Lần sau nhớ tôn trọng chút nhé!”

Nói rồi Jiji không quên nguẩy móng một cái trước khi đi.

“Lí sự gớm nhỉ.”

Người phụ nữ nheo mắt nhìn theo bóng Jiji cho đến khi nó đến được chỗ con mình, sau đó chị ta thả mình xuống bãi cát và ngủ một cách thoải mái. Kiki cũng bị lây bệnh buồn ngủ, thiếp đi lúc nào không hay.

Tuy là mắt nhắm, nhưng tai Kiki vẫn nghe được âm thanh ồn ã từ đám người trên biển. Mũi cô bé cảm nhận một cách rõ ràng mùi muối biển, mùi cá cùng những sinh vật biển phảng phất trong bầu không khí êm ả. Thật dễ chịu biết bao.

Đột nhiên vang lên một tiếng ầm. Gió bỗng dừng thổi rất mạnh, nghe

như đang có một con quái thú sắp bay xuống từ bầu trời. Khắp nơi vang lên tiếng kêu la cầu cứu.

Đưa tay phủi cát dính vào mắt, Kiki hốt hoảng nhìn xung quanh. Những chiếc mũ rom bị gió lốc cuốn bay tán loạn. Mấy cái phao bơi lăn lông lốc như những chiếc bánh xe toi tả. Bãi biển nhộn nhịp vui vẻ mới đây giờ biến thành một nơi hoang tàn.

Vài người đang bồng lũ trẻ chạy trốn vào những khoảng rừng thông nhỏ nằm rải rác khắp bãi biển để tránh bão. Cũng có một đám người khác đang chạy khắp nơi mong tìm lại được đồng hành lí bị gió thổi bay.

“Con ơi!”

Tiếng của người phụ nữ ngủ bên cạnh Kiki lúc này cất lên thảng thốt. Chị ta không còn biết trời đất gì, hoảng hốt chạy về phía bờ biển.

Cô phù thủy nhỏ đưa mắt nhìn theo. Kiki chợt phát hiện ra, thấp thoáng giữa những con sóng dữ là chiếc phao bơi màu cam như mâm xôi ban nãy đang lắc lư dữ dội. Người phụ nữ vội nhào xuống nước hòng cứu con trai mình. Nhưng tiếc thay, chiếc phao mà đứa bé và Jiji đang níu vào đã bị gió lốc cuốn trôi ra xa bờ.

Bất lực, chị ta òa khóc nức nở.

Kiki vội chạy đến hét về phía Jiji:

“Bình tĩnh! Tớ đến cứu hai người ngay đây!”

Sau đó, cô bé quay lại trấn an người phụ nữ, nãy giờ đang thất thần đứng chôn chân dưới làn nước biển lạnh giá.

“Chị yên tâm! Em bay được mà. Em nhất định sẽ cứu con chị về!”

Đâu đó có tiếng người bàn tán xôn xao:

“Phải rồi, cô bé này bay được mà. Nghe nói cô ta đang mở cửa tiệm giao hàng phù thủy thì phải?”

“VẬY EM ĐI MAU ĐI!”

Kiki với tay lấy cây chổi của mình. Vừa cầm lên, mặt Kiki bỗng biến sắc. Đây không phải cây chổi mà Kiki thường dùng. Tuy bề ngoài có vẻ giống nhưng nó thực ra chỉ là một cây chổi bình thường mà thôi.

Đang lúc cấp bách mà lại gặp chuyện xui xẻo. Chắc ai đó đã lợi dụng lúc hỗn loạn đánh tráo cây chổi của mình. Cũng có thể là cây chổi bị lấy trong lúc cô bé mãi mê ngủ. Trông ngực Kiki đập thình thịch. Làm sao đây.

Nhưng giờ không còn thời gian để đắn đo nữa. Kiki đánh liều ngồi lên chổi bay thử. Chân cô bé bắt đầu lơ lửng khỏi mặt đất. Ngay lúc Kiki đang thầm cảm ơn trời vì nó bay được thì ùm một cái, cả người lẫn chổi cắm đầu xuống biển, ướt lướt thướt.

“Trời ơi!”

Tiếng than thở thất vọng vang lên từ đám đông xung quanh.

Kiki bắt đầu hoảng. Do đuôi chổi bị thấm nước nên trọng lượng cây chổi tăng lên đáng kể. Điều này khiến cô bé “vồ ếch” thêm lần nữa khi cố gắng nâng cán chổi lên. Cây chổi mới này đối với Kiki chẳng khác gì một con ngựa bất kham. Trong lúc cô bé đang loay hoay với nó thì Jiji cùng cậu nhóc bị những con sóng cuồn cuộn đi mỗi lúc một xa.

Chật vật một lúc Kiki mới bắt được cây chổi ngoan ngoãn bay theo ý mình. Tuy vẫn còn khi rung khi lắc, nhưng cuối cùng cô bé cũng bay được đến chỗ của Jiji. Cố nằm ép người trên cán chổi, Kiki dang tay ra hết cỡ để với tới chỗ đưa bé. Khó ở chỗ là thằng bé sợ quá, cứ khóc miết làm Kiki chẳng thể nào tóm lấy tay nó được.

Loay hoay một hồi Kiki mới nắm được cái quần bơi của thằng bé, cùng với cái đuôi quạt không ngừng của Jiji, kéo cả hai lên cán chổi bay về. Hai “nạn nhân” vừa được nhấc lên cán chổi thì ngay lập tức một con sóng to ập xuống, nhấn chìm chiếc phao bơi màu da cam mất tăm dưới những xoáy nước hung hãn.

Đám đông này giờ đứng chờ ở bờ biển chạy xô đến khi Kiki đưa đứa bé về. Ai này đều vui mừng khôn xiết. Trong lúc đó, ôm Jiji vào lòng, Kiki khẩn trương mặc lại bộ áo chùng đen, ngồi lên cán chổi, đạp đất bay vút lên không trung một lần nữa.

“Em nghỉ một chút đi. Trời đang gió bão thế này...”

Dù mọi người khuyên can nhưng trong tâm trí Kiki bây giờ, điều quan trọng nhất là phải tìm cho ra cây chổi của mình. Đột nhiên, trong đầu Kiki lóe lên một manh mối. Chính là người cầm chổi khi này! Bây giờ nhớ lại Kiki mới phát hiện ra ánh mắt thèm thùng cây chổi của hắn lúc đó.

Nghĩ tới đây Kiki thấy máu nóng dồn lên đầu. Không thể tha thứ được. May mắn là lần này cứu được Jiji và đứa bé, chứ nếu không thì... Chỉ tưởng tượng đến đó thôi mà Kiki đã thấy lạnh sống lưng.

“Lần này để ‘bà’ bắt được là ‘bà’ dân cho như xương!”

Cô bé tiếp tục đảo mắt tìm bên dưới. Lâu lâu, “con ngựa chứng” lại khục khặc khiến Kiki giật mình. Quan trọng bây giờ là phải suy nghĩ xem, với một kẻ có hứng thú với chổi bay như vậy thì sau khi lấy được hắn sẽ đi đâu đầu tiên.

Nhất định phải là một đoạn đường đèo hay dốc cao nào đó. Lí do thì đương nhiên là để... bay thử. Nghĩ vậy, Kiki liền chuyển hướng rẽ sang những ngọn đồi nằm giữa khu bãi tắm và thành phố Koriko.

“Kiki, đằng kia kia!”

Nhìn theo hướng Jiji đang chỉ, Kiki phát hiện ra một tên nhóc đang đứng trên đỉnh đồi, áo quần đen thui từ đầu đến chân. Nom bộ dạng của tên này hắn là đang chuẩn bị “tập bay” đây mà.

“Kiki, cậu mau ngăn hắn lại.”

“Suyt! Cứ im lặng mà xem phim hài đi!”

“Cậu ta sẽ bị thương mắt.”

Jiji lo lắng khuyên can.

“Hắn muốn bay mà. Cứ để cho hắn bay... Bay lên thiên đàng luôn cũng được. Ngã đau một lần cho chừa cái tật chồm chìa.”

Vừa cố gắng điều khiển cây chổi bay đang “biểu tình” dữ dội, Kiki đáp lại lạnh lùng.

“Cậu ta định bay thật kìa!” - Jiji hét lớn.

Anh chàng trên đồi cuối cùng cũng cất cánh. Ừ thì cậu ta cũng bay thật đấy. Có điều là bay thẳng xuống chân đồi như một hòn đá lăn.

Chờ đến lúc này Kiki mới chịu ra mặt. Khẽ tới đứng bên cạnh tên trộm vừa mới bị đập mông do lao xuống từ đỉnh dốc, Kiki cất giọng trêu chọc:

“Tiếc ghê ha!”

Nhìn khuôn mặt nghệt ra vì bất ngờ của cậu ta, Kiki biết mình đã đoán đúng. Đây chính là tên cầm chổi mà sáng nay Kiki đã nhìn thấy tại bãi biển. Trông tên trộm có vẻ chỉ trạc tuổi cô bé.

Nhìn điệu bộ thảm thương của kẻ trộm đồ xui xẻo, nào thì mắt kính chỗ nứt chỗ vỡ, nào thì người ngòm xước xát tùm lum là Kiki không nhịn được phải phì cười. Thậm chí, cô bé còn để ý thấy hắn mặc một bộ đồ liền thân màu đen y hệt mình.

“Đến phong cách ăn mặc của phù thủy chúng tôi mà cậu cũng bắt chước được, chắc là vất vả lắm hả?”

Anh chàng chật vật đứng dậy, trông mặt hơi nhăn nhó một tí. Cậu ta cố gắng cởi bỏ chiếc áo chùng đen đang khoác bên ngoài ra, mặt cúi gằm xuống.

“Cậu có biết là chỉ vì hành động của cậu mà tôi đã gặp bao nhiêu phiền phức không?”

Kiki chống mạnh cán chổi xuống đất, thể hiện sự tức giận cực độ. Tuy nhiên, bề ngoài thì cô tỏ ra giận dữ thật đấy, nhưng nhìn thấy tên này, thân

là đàn ông con trai mà ham hồ bắt chước nữ phù thủy mặc áo chùng đen Kiki chẳng nỗ mắng mỗ nữa.

“Xin lỗi tôi đi! Nhớ là phải đủ một triệu lần đấy.”

Tên trộm xui xẻo chẳng biết làm gì, đành cúi đầu tạ lỗi.

“Này! Thông thường trong những trường hợp thế này người ta đều phải có một lời giải thích hợp lí chứ. Cậu đâu phải là ăn trộm bẩm sinh đâu, đúng không nào?”

“Tất nhiên là không phải rồi! Tôi chỉ muốn... mượn để nghiên cứu một chút thôi.”

Cậu nhóc cố gắng chống cự một cách yếu ớt.

“Nghiên cứu?” - Kiki hỏi lại bằng giọng ngạc nhiên.

“Cậu không cần hét lớn như vậy đâu. Tôi sẽ giải thích. Thật ra, tôi là thành viên của câu lạc bộ Bay lượn, hoạt động tại thành phố này. Đây là câu lạc bộ tập hợp những người có giấc mơ tự mình tìm ra cách để bay lượn trên bầu trời...”

“... Hiện nay, chúng tôi đang cạnh tranh nhau nghiên cứu 3 đề tài: Một là nghiên cứu về đôi giày có thể giúp người đi nó bay lên trời; hai là nghiên cứu thảm bay; và cuối cùng là... nghiên cứu về chổi bay của phù thủy.”

“Vậy là... cậu chọn đề tài nghiên cứu chổi bay của phù thủy?”

Chàng trai ngượng ngùng gật đầu sau câu hỏi dò của Kiki.

“Chuyện là hôm nay, tôi có đi loanh quanh gần tiệm bánh mì mà cậu đang ở trọ. Tình cờ nghe được câu chuyện giữa cậu và cô chủ tiệm nên mới đánh liều một phen.”

“Vậy ý cậu là muốn bay bằng cây chổi của tôi á? Vô ích thôi. Cậu có lấy cắp cả trăm cây chổi đi nữa cũng không bay được đâu. Tôi bay được là nhờ dòng máu phù thủy đang chảy trong người. Nói đơn giản là, máu của tôi khác máu của cậu.”

Kiki vỗ ngực hùng hồn. Giọng nói cô bé thể hiện sự tự hào không giấu giếm.

“Vậy là... chuyện bay lượn lại có liên quan đến máu nữa cơ á?”

Cậu nhóc mở to mắt nhìn Kiki.

“Ghét thật! Người gì mà chậm tiêu thế!”

Kiki đưa tay bịt miệng, vẫn không kịp giữ lại câu nói đó. Nhưng rồi cô bé lại cười trừ, giả bộ trầm tư nghiêm túc:

“Thật sự là tôi cũng không biết làm sao để bay được nữa...”

Mắt lơ đãng ngược nhìn lên bầu trời, chợt cô bé phì cười. “Mà đúng là phải cần đến chổi mới bay được nhỉ. Nếu cậu muốn nghiên cứu thì cố gắng nghiên cứu sao cho ta được một cây chổi để bay ấy. Chứ cứ như cây chổi này thì... eo ơi.”

“Cây chổi đó tệ lắm sao? Tớ đã cố làm bắt chước theo chổi của cậu đấy.”

“Cũng tạm tạm thôi. Ngồi lên cán chổi làm tôi ê hết cả mông. Cưỡi chổi gì mà như cưỡi ngựa, làm tôi bẽ mặt trước bao nhiêu người. Rồi! Trả chổi đây cho tôi!”

Nói đến đây Kiki mới nhìn xung quanh, sau đó thét lên thất thanh. Cây chổi của mẹ cô bé cho đã bị gãy làm đôi, nằm lăn lóc dưới đất.

“Làm sao bây giờ?”

Kiki vội nhặt những mảnh còn sót lại của cây chổi thân yêu, ôm vào lòng méu máo thót lên.

“Xin lỗi cậu.” - Cậu chàng chỉ dám cúi gằm mặt, nói lí nhí.

“Đây là chổi mẹ tôi tặng trước khi tôi rời quê lên đây. Nó dễ bay lắm. Vậy mà... cậu tính sao đây!?”

“Tớ xin lỗi...”

Lần này, cậu nhóc cúi gập người xuống tạ lỗi, nom đến tội nghiệp.

“Mà... cũng đành chịu thôi.”

Kiki thở dài ngao ngán. Giờ có làm quá lên cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Tuy không thể hiện ra bên ngoài nhưng trong lòng Kiki bây giờ nước mắt đang tuôn như mưa.

“Đành phải làm lại một cây chổi mới vậy. Dù sao tôi cũng có kinh nghiệm làm chổi rồi. Thật ra thì, ngay từ đầu tôi cũng không muốn dùng cây chổi này lắm. Chỉ là cười tạm thôi.”

“Nếu là những kĩ thuật về vật lí giúp bay sao cho êm thì trước giờ tớ cũng nghiên cứu nhiều lắm. Cậu cần gì cứ nói. Tớ sẽ giúp hết mình.”

Bây giờ giọng của anh chàng mới dịu dạt được hơn một chút.

“Tâm lòng của đảng ấy tôi xin ghi nhớ. Có điều đây là việc chỉ PHÙ THỦY mới làm được nhé!”

Kiki vỗ ngực ra vẻ tự hào.

“Công nhận mỗi chuyện bay thôi cũng điên cả đầu.”

“Cũng đúng. Nhưng không bay được thì còn khó chịu hơn. Tiếc cho đảng ấy quá.”

Nói rồi Kiki nhoẻn miệng cười trêu chọc. Đây cũng là nụ cười đầu tiên của cô bé dành cho cậu nhóc từ lúc mới gặp đến giờ.

Chương 6

Kiki - cô phù thủy bồn chồn

Vài ngày sau biến cố tại bãi biển, Kiki lên đường đến khu rừng ở ngoại ô phía Tây thành phố tìm nguyên liệu làm chổi bay mới. Sau khi chọn được một cành cây tần bì ưng ý, Kiki nhanh chóng bắt tay vào làm chổi.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Kiki không muốn làm ra thêm một cây chổi ốm tong teo nữa. Vì vậy, cô bé đã chọn gỗ tần bì, có lõi đặc, rất chắc. Nó giúp cô bé có thể bay ổn định dù là trong mưa giông hay bão táp. Tuy nhiên, cô nhóc vẫn quyết giữ lại phần đuôi của cây chổi cũ để gắn vào cán chổi mới vừa đẽo xong.

“Xem như cây chổi này là một nửa của mẹ, một nửa của mình.”

Kiki nhún vai tự nhủ. Đúng ra, cô bé đã định làm lại một cây chổi mới hoàn toàn đấy chứ. Tuy nhiên, nghĩ kĩ lại thì phần đuôi của cây chổi cũ rất chắc chắn nên phút cuối Kiki quyết định sẽ giữ lại và tiếp tục sử dụng nó.

“Đúng là nên mỗi người một nửa nhỉ?”

Chú mèo đen ngồi bên cạnh, mắt híp lại thành hai đường thẳng, nhìn cây chổi mới rồi thở phào nhẹ nhõm với quyết định của cô chủ.

Không may là cây chổi mới này cũng khá là... khó chiều.

“Ngoan nào! Ta nhất định sẽ cưới được người!”

Mỗi lần ngồi lên chổi là Kiki hoa mày chóng mặt, quay cuồng như đang trong tâm bão. Ấy thế mà cô bé vẫn không bỏ cuộc, kiên cường đến phút

cuối. Cũng một phần do đuôi cây chổi cũ “khỏe” quá. Nó vật Kiki lên bờ xuống ruộng không biết bao nhiêu lần. Mới này, nhờ nó mà Kiki nhà ta vừa có một màn biểu diễn trồng cây chuối trên chổi.

Nhưng cuộc đời đúng thật nhiều bất ngờ. Thấy Kiki bay khỏ sở vật vĩa thể này, người dân trong thành phố mới bắt đầu chú ý. Cô bé bây giờ trở thành chủ đề “hot” ở khắp mọi nơi.

“Này! Có sao không đó?”

“Sao gần đây bay kì vậy? Đang bị trúng gió à?”

“Nếu có bị rơi thì nhớ lựa tư thế rơi cho đẹp mắt nhé!”

“Cưỡi chổi kiểu này riết chắc mông nó chai hết mất!”

Rồi còn có nhiều lời bình luận như:

“Giờ thì tôi thấy yên tâm rồi. Chứ mới đầu gặp thấy nó vụt qua vụt lại như một chấm đen trên bầu trời, nhìn tưởng mù phù thủy độc ác nào đó chứ.”

Kiki nghĩ bụng:

“Vật vĩa thể này mà lại được yêu thích. Quái đản thật. Chắc đến mẹ mình cũng chả ngờ được đâu nhỉ?”

Sau mười ngày vật vĩa với cây chổi mới, Kiki nhận được một cuộc điện thoại gọi đến số 1-3-1-8-1-8-1. Đầu dây bên kia không ai khác, chính là giọng của cô họa sĩ, người đã vẽ chân dung Kiki và Jiji.

“Lâu quá không gặp. Đăng ấy khỏe không? Nhờ trời phật phù hộ cuối cùng tớ cũng đã hoàn thành xong bức tranh về cậu và chú mèo chảnh chọe ấy rồi. Nghe nói cậu đang làm dịch vụ giao hàng phải không? Vậy chuyển bức tranh này đến chỗ triển lãm giúp tớ nhé. Cậu biết đấy, nó hơi cồng kềnh một tí.”

“Không sao đâu...”

Nói giữa chừng Kiki mới nhớ ra bức tranh đó to cỡ nào. Cô bé cảm thấy

có một sự lo lắng không-hề-nhẹ về chuyện này. Rất khó để vận chuyển một món hàng lớn như thế bằng chổi bay. Lỡ gặp gió lớn là tiêu tùng ngay. Chưa kể là cây chổi mới hiện nay thật sự là không đáng tin chút nào.

Kiki nhớ lại kỉ niệm đau thương ngày nào. Đó là vào khoảng thời gian cô bé mới biết cưỡi chổi. Một ngày nọ, do trời mưa nên Kiki phải mang dù bay đến chỗ ba mình. Không biết do mưa to gió lớn hay sao mà đang bay thì cây dù đột ngột bung ra. Dù vừa bung ra thì lại vừa lúc có cơn gió lớn thổi đến khiến Kiki nhào ta quay như chong chóng giữa trời. Giờ nghĩ lại còn thấy khiếp đảm.

“Tranh vẽ cậu đây nhé. Chuyên giúp tớ đi mà!”

“Ừm, để tớ xem...” - Kiki đáp miễn cưỡng.

“Tuyệt quá! Vậy trưa mai cậu đến lấy tranh nhé. Vói lại, tớ rất muốn cậu chiêm ngưỡng tác phẩm này.” - Cô họa sĩ trẻ nói bằng giọng phấn khích.

Ngày hôm sau, trời trong xanh không gợn một bóng mây. Thời tiết thì tạm gọi là đẹp. Cơ mà Kiki vẫn còn đang lo lắng lắm. Theo kinh nghiệm của cô bé, những ngày trời quang thế này, vào buổi sáng gió ở các tầng mây cao rất mạnh. Đến chiều thì lượng gió ấy lại tràn xuống những tầng mây thấp hơn.

(“Không biết có giao được không đây. Bức tranh này quan trọng lắm chứ chẳng phải đùa.”)

Kiki bỗng nhớ tới lời hứa của anh chàng “chôm” chổi hôm nọ. Cậu ta nói nếu là những kĩ thuật vật lí giúp bay được êm thì cậu ấy sẵn sàng hỗ trợ. Ngay lập tức, Kiki mượn cô Osono quyền sở danh bạ, tra ngay số điện thoại của cậu lạc bộ Bay lượn. Hùng hổ vậy chứ lúc đầu dây bên kia bắt máy thì cô bé lại lúng túng như gà mắc thóc.

“Cho hỏi... ờ... cái anh gì gì cao cao đang nghiên cứu về chổi bay phù

thủy có ở đó không ạ?”

“Bạn nói vậy thì làm khó mình quá. Ở đây đáng ai cũng cao cao cả.”

“Làm sao đây ta... Á! Đúng rồi! Trên trán cậu ấy có một vết trầy thì phải?”

“Ha ha ha, mình biết rồi. Bây giờ vết trầy đây thành sẹo rồi. Cứ gọi cậu ấy là Chuồn Chuồn. Ai bảo đeo cặp mắt kính nhìn như hai con mắt của chuồn chuồn ấy... À! Cậu ấy đây rồi. Bạn chờ tí nhé.”

“A lô, Chuồn Chuồn đây!” - Bên kia đầu dây đã đổi người.

“Tớ là Kiki, cô phù thủy hôm trước đây.”

“Ồ! Không ngờ cậu biết cả số của chỗ này đây. Vụ lần trước tớ xin lỗi nhiều nhé. Sao cậu lại gọi đến đây? Bộ tớ lại vô ý làm gì xấu nữa à?”

“Không phải thế. Chuyện cũ thôi cho qua đi. Bây giờ tớ có chuyện muốn cậu giúp.”

Thế rồi Kiki hỏi cậu ta cách làm sao để vận chuyển bức tranh an toàn.

“Cứ vận chuyển theo kiểu dặt chớ tản bộ là xong ngay.” - Chuồn Chuồn trả lời dứt khoát.

“Cậu vừa nói gì cơ?”

“Đằng ấy cứ giao vụ này cho mình. Bảo đảm êm xuôi.”

“Cám ơn cậu nhiều nhé. Mà nhà bạn họa sĩ ấy nằm trong khu rừng phía Bắc thành phố ấy. Cậu biết chứ? Trông nó như nhà của loài lửng vậy. Xung quanh cây cối mọc um tùm chẳng ra hàng lối gì luôn. Tớ chuẩn bị đi đến đó đây.”

“Tớ biết ngôi nhà đó rồi. Đúng như cậu nói thật.”

“Vậy làm phiền cậu nhé!”

Tự dưng nghĩ lại, Kiki thấy đúng là căn nhà đó giống hang lửng thật. Cô bé bật cười giòn tan với suy nghĩ kì quái của mình rồi cúp máy, khăn trương rời khỏi nhà.

Kiki và Jiji vừa đến nơi cũng là lúc bóng của anh chàng Chuồn Chuồn ấy từ xa xuất hiện, tay cầm một bọc giấy rất lớn.

Cô họa sĩ trẻ nhìn Kiki vui sướng, tự hào đem tác phẩm ra khoe.

“Ồ!”

Cả Kiki và Jiji đều bất giác thốt lên. Bức tranh lấy nền là bầu trời đêm huyền ảo. Trên đó, là hình ảnh một cô phù thủy mặc áo chùng đen, đang bay lượn cùng với chú mèo của mình. Màu đen dùng để vẽ tổng thể bức tranh thật sự rất đẹp, đến mức khiến cho Kiki phải nhìn lại màu đen của cái áo đang mặc để so sánh nữa cơ.

“Mắt chẳng giống tẹo nào.”

Bây giờ, anh chàng Chuồn Chuồn mới lên tiếng. Trông chàng ta hơi bất mãn một chút.

“Khác thế nào mới được?”

Cô họa sĩ chợt nhận ra sự xuất hiện từ nãy đến giờ của anh chàng bốn mắt.

“Nói thế nào nhỉ? Phải vẽ mắt to hơn nữa mới dễ thương chứ. Mắt của Kiki vốn cũng to mà.”

“Chậc, phải chi lúc đầu vẽ thế thì tốt hơn nhờ? Cũng tại tớ muốn thể hiện cái thần thái ‘huyền bí’ của phù thủy nhiều một chút nên mới...”

Cô ta nhìn Chuồn Chuồn, mặt méo xệch.

“Đây là bạn của tớ. Hôm nay cậu ấy đến để hỗ trợ kĩ thuật ấy mà.”

Kiki lúng túng giới thiệu. Chuồn Chuồn ta không nói thêm gì nữa. Cậu liếc sơ qua bức tranh một lần rồi bắt tay vào công việc ngay. Đầu tiên, cậu lấy trong túi giấy ra một đồng bóng bay đủ màu sắc sặc sỡ.

“Bong bóng? Cậu tính dùng thứ này để làm bức tranh bay được á?”

“Chính xác là dẫn bức tranh đi dạo thì đúng hơn.”

Chuồn Chuồn phân trần, tay tiếp tục lấy ra từ chiếc túi giấy một cái

bơm. Sau đó cậu ngồi bơm từng quả bóng một. Xong đâu đấy, chàng ta còn lấy dây buộc chúng thành chùm, cột chặt vào khuyên treo của bức tranh. Nhờ lực nâng từ các quả bóng mà bức tranh dần dần lơ lửng khỏi mặt đất và lắc lư nhẹ trong không trung. Không quá cao hay quá thấp, hiện nay, bức tranh đang đạt đến trạng thái ổn định lí tưởng.

“Bí quyết ở đây là lượng khí hidro bơm vào bong bong cũng như số lượng của chúng.” - Chuồn Chuồn hãnh diện giải thích.

“Kiki, bạn cứ xem cái dây này như một sợi dây xích cún cưng đi. Thấy gió chuẩn bị cuốn nó đi xa thì bạn cứ dùng tay kéo lại. Thế thôi.”

“À, dẫn chó đi dạo là nghĩa này ư?”

Kiki cảm động nhìn Chuồn Chuồn. Nguyên nhân cũng vì này giờ cô bé cứ nghĩ mãi về cụm từ trên mà vẫn chưa hiểu.

“Có vẻ là ổn rồi. Cứ thế này thì bức tranh sẽ đỡ nặng. Thêm nữa là nó có thể linh hoạt di chuyển theo hướng gió một cách hài hòa. Tuyệt lắm.”

Kiki nhìn cậu ta bằng đôi mắt long lanh, miệng cười rộng hết mức có thể.

Mà quả thật là cách này rất có hiệu quả. Dù gió có thổi mạnh hay như thế nào đi nữa, bức tranh vẫn không hề hấn gì. Nó cứ từ từ mà di chuyển thôi.

Quan trọng là, đến được Bảo tàng Mĩ thuật được hay không thì chưa biết, nhưng khắp phố phường, từ kẻ đang đi trên đường cho tới người đang ngắm cảnh qua cửa sổ cùng những người dân đang tắm nắng trên sân thượng, tất cả mọi người đều có cơ hội được chiêm ngưỡng bức tranh về Kiki lẫn Kiki thật ngoài đời.

Bình luận “bay” đến tới tấp. Chủ yếu là mấy câu đại ý như:

“Sao mà tranh và người giống nhau thế! Kiểu này làm sao mà phân biệt đây?”

“Vẽ được tranh của người mặc đồ đen, cả con mèo đen như thế này là khó vô cùng.”

“Hình như người trong tranh đẹp hơn ngoài đời thì phải?”

Tất nhiên là nói riết thành ra tranh luận lúc nào không hay.

Lúc treo tranh trong buổi triển lãm cũng vậy. Bức tranh mang tựa đề “Màu đen đẹp nhất thế giới” thu hút sự chú ý của đông đảo quan khách. Khỏi nói cũng biết tác giả vui sướng đến độ nào rồi. Cô họa sĩ còn quyết định sẽ tặng Kiki bức tranh này để treo trong cửa tiệm.

Thật ra đối với Kiki lần này, cô bé nhận được những thứ lớn lao hơn nhiều. Một trong số đó là việc tin tức về cô bé phù thủy mới đến thành phố đã lan truyền khắp các ngõ ngách trong thành phố Koriko. Như vậy, theo như Jiji nói, thì chiến dịch “quảng bá thương hiệu” nay đã thành công mỹ mãn.

Nhờ vậy mà lượng công việc của Kiki tăng vùn vụt. Người dân trong thành phố đã dần mở lòng, chấp nhận sử dụng dịch vụ giao hàng của cô bé. Kiki nhận giao đủ thứ trên trời dưới đất. Nào là hoa tặng sinh nhật, hộp cơm để quên ở nhà, hay thậm chí cả món súp gửi cho một cụ già neo đơn sống tại góc phố nọ. Lại có lần Kiki phải giao ống nghe y tế của một bác sĩ để quên mới kì cục.

Trong số những khách hàng đến cửa tiệm cũng có nhiều người “quái chiêu” lắm. Chẳng hạn như vài học sinh lười biếng đến nhờ Kiki mang giúp chúng cặp sách đến trường, hay là mấy bà tám sai cô bé bay vòng vòng quanh khu phố gieo rắc tin đồn nói xấu người khác. Tất nhiên là Kiki từ chối thẳng thừng những khách hàng như thế.

Thế rồi mùa hè nóng bức cũng qua, nhường chỗ cho sắc thu tràn ngập phố phường.

Cây chổi mới cũng bắt đầu ngoan ngoãn hơn trước. Công việc trong

cửa tiệm của Kiki cũng dần ổn định. Vậy mà không hiểu sao, cô bé cứ thấy trong lòng ngổn ngang điều gì. Lúc nào cũng có cảm giác sốt ruột kì lạ.

“Chắc do từ lúc mở tiệm đến giờ bị quay như đê nên mình hơi mệt chút thôi.”

Cô bé lẩm bẩm tự trấn an mình. Nhưng không chỉ như vậy, gần đây, cô phù thủy nhỏ tự nhiên trở nên mơ màng. Lâu lâu cứ ngồi thần thờ mà chẳng hiểu tại sao.

Từ hồi bày cho Kiki phương pháp “dẫn chó đi dạo” để vận chuyển bức tranh, anh chàng Chuồn Chuồn được thể lui tới cửa tiệm của cô phù thủy nhỏ nhiều hơn. Con trai thì nói chuyện chẳng bao giờ suy nghĩ xa xôi vòng vèo. Thế nhưng cô bé lại cứ để ý từng câu từng chữ tưởng chừng rất vu vơ của chàng ta.

“Kiki này! Không biết có phải do đằng ấy bay trên trời miết hay sao mà tính cách lúc nào cũng khăng khại vô tư. Đôi khi tớ có cảm giác cậu không phải là con gái luôn ấy chứ. Vậy nên chuyện gì chúng ta cũng có thể cùng nhau tâm sự được.”

Lúc đầu, Kiki còn nhận định đây là một lời khen. Vậy mà ngay ngày hôm sau, không biết nghĩ đi nghĩ lại thế nào mà cô nhóc tức điên, ghim anh chàng bốn mắt cái câu “Tớ không có cảm giác cậu là con gái luôn ấy chứ”.

“Lúc đó còn bảo mắt người ta đẹp hơn trong hình. Giờ thì... Mà ‘khăng khại vô tư’ nghĩa là sao nhỉ. Bộ cả cái thành phố lớn này, đứa con gái nào cũng thùy mị hơn mình chẳng?”

Kiki cứ lo lắng bồn chồn vì mấy chuyện đó mãi.

Chưa kể, hôm nay không biết vụng về thế nào mà Kiki lại mang dép chân có chân không trông đến là tức cười. Cô bé ném ánh mắt hình viên đạn về phía Jiji, cất cao giọng.

“Này nhé! Chôm dép người ta làm đồ chơi thế là đủ rồi. Mau trả lại

đây! Cậu biết đây là vụ ‘mất dép lần thứ mấy rồi không hả? Đã tha đi thì chớ, lần nào cũng chỉ để lại đúng hai chiếc dép mỗi bên một màu khác nhau. Định chọc điên tớ à!?”

Mèo ta vẫn cứ thủng thẳng, làm bộ không nghe thấy gì, há miệng ngáp một cái rõ dài.

Vừa ngay lúc đó, chuông điện thoại vang lên. Như phản xạ đã ăn vào tiềm thức, Kiki lao đến bàn để điện thoại với tốc độ ánh sáng dù chân chỉ đang mang đúng một chiếc dép lê.

“Alô, cho hỏi đây có phải là cửa tiệm phép thuật gì gì đó không?”

Một giọng nói ngái ngủ cất lên phía bên kia đầu dây.

“Ôi... cứ tưởng...! Mà... đúng rồi ạ.”

Kiki chưa kịp “bật công tắc” đổi trạng thái chán chường hiện tại nên giọng nói cô bé cũng “ngái ngủ” một chín một mười với vị khách bên kia.

“Nghe nói cháu nhận giao bất kì món đồ nào phải không? Bà có thứ cần cháu giao giúp đây.”

“Vâng ạ?”

“Chả là bà muốn cháu giao giúp vài cái bánh bích quy ấy mà. Chị của bà tên là Nogiku. À quên, bà tên là Sumire. Nói thật, già cả rồi mà mang cái tên Sumire nghe trẻ măng, xấu hổ muốn chết đi được. Hi hi hi.”

Kiki thường ậm ờ lấy lệ đối với mấy câu nói đùa giỡn nhạt nhẽo thế này.

“Cháu chưa cần đến nhà chị ấy ngay đâu. Cứ để sau. Bây giờ đến nhà bà trước đã. Cháu biết đường cây Liễu chứ? Nhà số 99 nhé. Nói rõ hơn là chín-mươi-chín. Đồng ý chứ?”

“Cháu đến ngay ạ!”

Kiki đáp nhanh gọn rồi cúp máy. Chân đá bay chiếc dép đang mang vào một góc phòng.

Số chín-mười-chín, đường cây Liễu không hẳn là khó kiếm. Trước cửa nhà có một sợi dây thả toòng teng, vừa giật dây là tiếng chuông leng keng leng keng vang lên rộn rã.

“Cháu vào đây!”

Một giọng nói phát ra từ phía sau nhà. Men theo con đường dẫn từ sân vào đến nhà chính, Kiki thấy có một cánh cửa gỗ đang mở toang. Trong khoảnh sân trước mặt cô bé là một bà lão đang mãi mê giặt giũ.

Số lượng quần áo phải nói là nhiều kinh khủng. Tổng cộng có cả thảy bốn cái thau đựng đồ sộ. Mỗi thau lần lượt dùng để chia các loại quần áo theo bốn màu: trắng, đen, đỏ và xanh. Những cái bong bóng xà phòng đủ màu sắc ấy cũng thi nhau lấp la lấp lánh, bay tản mát khắp mọi hướng như những thực thể sống động.

“Cho cháu hỏi, bà có phải là bà Sumire không ạ?”

Kiki bước vào cổng, khẽ lên tiếng hỏi.

Bà lão quá mãi mê với việc giặt giũ nên hoàn toàn không nhận ra sự có mặt của Kiki. Mái tóc bà ngắn qua vai, màu tóc bạc trắng bởi thăng trầm của thời gian. Vàng trán lấm tấm mồ hôi, bà lão đang giặt đồ một cách vô cùng chăm chú.

“Cháu là người của cửa tiệm Dịch vụ giao hàng phù thủy đây ạ.”

Bà lão vội chùi tay vào tấm tạp dề, ngẩng đầu nhìn Kiki:

“Hả? Không phải là cửa tiệm phù phù phép phép gì à?”

“Thật ra thì, cháu chỉ đi giao đồ giúp người ta thôi.”

“Tại bà nghe cháu là phù thủy, có phép thuật, nên tưởng khách hàng yêu cầu gì cũng làm được ấy mà. Không phải thế mà may, chứ lỡ cái gì cháu cũng làm được thì xem như bà thất nghiệp mất. Ra... chỉ là tiệm dịch vụ giao hàng thôi phải không?”

“...”

“... Bà cũng chỉ cần thận chút thôi. Dân kinh doanh với nhau cả mà. Đây, cửa tiệm của bà tên là ‘Bảo-đảm-kịp-giờ’. Thấy có giống tiệm của cháu không? Cũng na ná nhỉ?”

Chính bà Sumire cũng tự bật cười với sự so sánh kì lạ của mình.

“Nhưng mà có cháu thì cũng đỡ cho bà lắm đấy.”

Vừa nói, bà Sumire vừa đưa tay vào thau đồ, tiếp tục sự nghiệp giặt giũ vĩ đại của mình.

“Chị của bà, phải nói là ngoan cô lắm ấy. Hứa hôm nay giao là trong hôm nay phải giao. Dù cho có mưa giông tận thế gì cũng chớ mà trễ hẹn. Cháu chờ tí. Để bà giặt nốt đồng đồ này đã...”

“Cứ phải gửi đồ từng chút từng chút một cho chị ta thế này mệt muốn chết luôn ấy chứ. Lúc đầu, bà có đề nghị hai chị em sống chung một chỗ, nương tựa nhau mà sống. Vậy mà chị ấy... Soạt soạt... bảo là thích sống một mình hơn mới ừc chứ. Thích sống một mình mà... Soạt soạt... chẳng biết nướng một cái bánh quy nào...”

“... Báo hại bà mỗi tuần phải xách cái thân già này đi giao bánh thăm hỏi chị ta. Dù gì cũng chỉ có hai chị em nên đành chịu. Soạt soạt... cái vết ô này tẩy hoài không ra ta ơi! Phải chà thêm một lần nữa mới được... Hôm nay xem như bà chịu. Bận quá chẳng thể đi đâu được.”

Bà Sumire than vãn, đưa mắt nhìn Kiki tìm sự đồng cảm.

“Xin lỗi vì để cháu đợi nhé. Tại gần đây thời tiết tệ quá nên đồ cần giặt mới dồn đống lên thế này. Chứ trước giờ bà chẳng bao giờ để ra cơ sự này đâu. Khách hàng sắp đến rồi. Phải mau sấy khô đồng đồ này thôi... Soạt soạt.”

“Bà phải giặt hết đồng quần áo này ư?”

Kiki tròn xoe mắt hỏi.

“Đương nhiên rồi. Còn phải hỏi sao?”

“Giặt bằng tay hết í ả?”

“Chính xác. Thứ nhất, ở đây không có máy giặt. Thứ hai, phương châm của tiệm Báo-đảm-kip-giờ này là nhân viên sẽ dùng chính đôi tay của mình, etc bâu t húng thời gian cho khách hàng. Vậy đây.”

Miệng nói nhưng tay bà vẫn làm không ngừng nghỉ với tốc độ chóng mặt. Một tay đặt quần áo lên bàn giặt, một tay lấy xà bông. Cứ thế mà soạt soạt soạt miết. Những vết ô dính trên quần áo cũng theo nhịp tay giặt mà tan dần đi.

“Này thì loạt soạt! Này thì roạt roạt!”

Bà Sumire vừa làm, miệng vừa lầm bầm theo từng động tác của mình như thể nhờ thế mà vết bẩn có thể sạch nhanh hơn vậy. Bong bóng xà phòng cũng theo nhịp tay bà nhảy nhót khắp nơi.

Hết thùng đen, rồi thùng trắng, đến thùng xanh, cuối cùng là thùng đỏ, núi quần áo đồ sộ dần dần vơi đi. Bà Sumire thì luôn tay lấy xô múc nước để giặt tiếp những mẻ đồ cuối cùng. Liên khúc “loạt soạt roạt roạt” cứ vang lên đều đều.

Kiki chăm chú nhìn “tuyệt kĩ” giặt giũ điêu luyện của bà Sumire đến mức quên mất rằng mình đến đây là để làm việc. Đống quần áo bị vắt đủ kiểu, chất đống thành một ngọn núi cao ngất, tầng dưới cùng là những bộ đồ màu đen, tiếp đến là màu trắng, màu xanh. Trên cùng là màu đỏ.

Bà Sumire nặng nề đứng lên, tay chống nạnh một cách mệt mỏi. Vừa nhìn trời vừa hít một hơi thật sâu, thều thào nói:

“Phơi đồ thôi!”

Bà lão lấy ra một cuộn dây gai, ngó đống đồ khổng khiếp của mình rồi suy nghĩ một lúc lâu. Thế rồi, bà ấy nói với Kiki, hiện tay đang cầm chổi bay đứng lơ ngơ bên cạnh mình:

“Phiền cháu cầm giúp bà một đầu dây nhé. Bây giờ chúng ta sẽ treo đồ

lên. Quần áo nhiều như thế này mà dây ngắn quá thì không đủ.”

Chẳng thèm chờ Kiki trả lời, bà Sumire dúi một đầu dây vào tay Kiki, sau đó, treo từng bộ quần áo một. Bắt đầu từ những bộ màu đỏ.

“Treo cái nhỏ trước, theo thứ tự nhé!”

Nói rồi tay bà lại thoăn thoắt. Đầu tiên là váy trẻ em, rồi đến váy của bé gái, áo sơ-mi của phụ nữ, vân vân và vân vân. Cứ mỗi một bộ treo lên, Kiki lại phải đi xa bà Sumire một chút để lấy khoảng cách căng dây. Phiên cái là khi treo quá nhiều đồ, sợi dây bị sức nặng của chúng kéo chùng xuống đất.

“Chết! Mấy vạt quần áo chạm xuống đất hết rồi.” - Kiki nói to.

“Không ổn. Cháu nhón chân lên chút xíu đi!” - Giọng bà Sumire cất lên, tay vẫn đang treo dở một chiếc khăn trải bàn.

“Không được rồi. Vẫn chạm đất bà ạ.” - Kiki khò sở giờ cao một tay đang cầm đầu dây, giờ đã quá đầu cô bé.

“Phải cao hơn nữa mới được. À! Hay cháu treo sợi dây vào chổi rồi bay lên trời thử xem.” - Bà Sumire vừa nói, mắt vừa hướng lên bầu trời cao vợi.

“À... phải rồi!” - Kiki gật đầu lia lịa, cười chổi bay lên độ cao ngang tầm với mái nhà.

Giải quyết xong vấn đề về chiều cao, bà lão lại tiếp tục công việc phơi đồ. Tiếp theo là thau đồ màu xanh.

“Cứ treo từ cái nhỏ trước. Từ từ chao nó cũng nhừ.”

Bắt đầu từ khăn tay của mẹ, rồi đến mấy cái nón của con, lại tới mấy cái quần trong của ba, thêm nữa là áo bơi, áo sơ-mi, rèm cửa sổ, ga trải giường... nối tiếp nhau cho đến bộ đồ màu xanh cuối cùng. Giờ lại chuyển sang thùng đồ màu đen.

Vì có quá nhiều quần áo treo bên trên, sợi dây phơi lại bắt đầu chùng xuống. Kiki buộc phải bay hẳn lên trên mái nhà. Bà Sumire thì phơi đến vã cả mồ hôi mà chưa thấy xong.

Cái vòng tuần hoàn cứ lặp lại. Hết vớ rồi lại vá, rồi quần, áo liền thân... Ôn trời là đã đến thau đồ màu trắng.

Những món đồ nhỏ như bao tay, quần trong... bắt đầu voi dần. Bà Sumire bắt đầu phơi đến những thứ có kích thước to hơn một chút. Chẳng hạn như áo ngủ của mẹ, quần dài của ba, năm tấm ga trải giường liên tục.

“Xong rồi! Cám ơn trời phật.”

Bà Sumire thở phào nhẹ nhõm, tranh thủ buộc một đầu sợi dây vào cái hàng rào bên cạnh.

“Còn đầu dây bên cháu thì thế nào?”

Từ trên mái nhà, Kiki vẫy tay hỏi vọng xuống.

“Ái chà, trên cháu thì hơi phiền đây.”

Bà lão ngược nhìn Kiki, ra vẻ mặt lo lắng.

“Cháu cứ tìm chỗ nào thuận tiện mà buộc nó vào!”

“Trên này không có chỗ buộc đâu ạ.”

Kiki nói lớn. Trên không trung mà tìm được chỗ buộc dây mới lạ. Mà cứ bay mãi thế này cũng mệt. Lỡ mà tuột tay một cái là đồng đồ đi tong luôn. Kiki thở dài ngao ngán, đành quấn sợi dây quanh người mình rồi buộc chặt lại.

“Lợi hại quá! Trông cậu như mọc thêm một cái đuôi khổng lồ ấy.”

Jiji trườn người, thích thú reo lên khi nhìn thấy một hàng quần áo được treo y như những lá cờ bay phấp phới.

“Tuyệt quá! Nhìn y chang mấy lá cờ ở thế vận hội ấy. Cháu cố gắng bay cao thêm nữa nào!”

Dưới đất, bà Sumire huơ tay múa chân hét to.

Những người đi đường hiếu kì bắt đầu xúm lại.

“Điều kia! Điều kia!”

Nhiều nhất trong đám đó là con nít.

“Đừng có giỡn chứ!”

Miệng Kiki méo xệch. Nhưng nhìn cái vẻ khổ sở của cô bé cũng dễ thương. Như thể người ta đang ngập chìm trong một sự “hứng khởi” nào đó.

“Đành chịu thôi. Phải cố gắng hong khô đồng quần áo này càng sớm càng tốt.”

Nói rồi Kiki bắt đầu bay cao hơn để hứng nắng và gió. Lâu lâu lại xoay vòng vòng để đồ mau khô. Những làn gió mát khẽ tấp nhẹ vào người cô bé. Cứ mỗi lần như thế, Kiki cảm giác những gánh nặng trong lòng cũng theo gió mà trôi đi.

“Soạt soạt? Roạt roạt! Là lá la!”

Kiki bắt chước hát theo những câu từ kì cục trong bài hát của bà Sumire. Những bộ quần áo tung bay trong gió chạm vào nhau, tạo thành những âm thanh “Soạt soạt roạt roạt”, nghe như đang hòa giọng với cô bé.

Tiết trời mát mẻ khi thu về cùng những tia nắng nhẹ nhàng cuối cùng cũng giúp Kiki hong khô đồng quần áo không lò đó. Những tiếng bạch bạch do quần áo còn ướt khi nãy đã dần chuyển sang phật phật, một thứ âm thanh nghe nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Cám ơn cháu nhé.”

Từ phía dưới, Bà Sumire bắt đầu thu dây, gỡ từng chiếc áo quần đã khô xuống. Cứ mỗi món đồ được gỡ xuống, Kiki lại hạ được một chút độ cao. Khi chân cô bé chạm đất thì bà Sumire liền chạy tới bên cạnh, thủ thỉ:

“Phơi xong được đồng đồ này đúng là kì công.”

“Không hổ danh chủ nhân cửa tiệm Bảo-đảm-kịp-giờ. Bà bắt cháu làm thay bồn phận của cây sào phơi đồ luôn.” - Kiki cười khúc khích.

Bà Sumire tặc lưỡi, khẽ nhún vai:

“Đã bảo là cửa tiệm Bảo-đảm-kịp-giờ mà. Phải làm mọi cách sao cho

nó kịp chú lị. Với bà, kịp thì vui, không kịp thì xui, hết.”

Nói câu nào ra là cứ vắn như thơ câu ấy, bà Sumire khệ nệ vác cái thau đựng đồng đồ đã khô vào nhà. Kiki cũng xách phụ bà một phần. Vào đến nhà, cô bé mới tròn xoe mắt vì những đồ vật ngộ nghĩnh tại đây. Ngay hành lang là một cái cửa với hai phần trên dưới tách rời. Muốn ló mặt hay ló chân đều được.

“Cái cửa này vốn nó không vậy đâu. Nó bị gãy làm đôi nhưng bà tiếc quá nên ghép lại xài tiếp đây.”

Trên đầu sợi dây kéo chuông hồi nãy là một hệ thống âm thanh vô cùng “tinh xảo”, bao gồm đũa, muống, vỏ hạt dẻ... vắn vắn và vắn vắn.

Bà Sumire chỉ vào mớ lộn xộn đó, mỉm cười nói:

“Đồng này là thay cho chuông cửa. Cháu mà kéo là tụi nó va vào nhau, nghe tiếng hay lắm!”

Chưa hết ngạc nhiên thì ngay gần đó, Kiki bắt gặp một bụi cỏ lau nho nhỏ, được trồng trong một cái bình... à không... một chiếc giày màu đen.

“Bà lấy nó thay thế cho bình bông. Nhìn độc đáo chứ?”

Bà lão cười tí mắt, khiến những vết chân chim ở hai khóe mắt xô vào nhau.

“Nãy giờ vui quá... Á... suýt thì quên mất phải giao bánh quy cho chị của bà nữa.”

Bây giờ mới thật sự bắt đầu việc chính đây.

Bà Sumire hơi thẹn vì tính lơ đãng của mình, chạy đôn chạy đáo vào bếp lấy ra hai chiếc túi nhỏ:

“Chị của bà sống trong một ngôi nhà chóp nhọn nằm trên đường cây Héo. Đó là căn nhà đồ sộ nhất trên con đường ấy...”

“... À! Mà cháu cũng có phần luôn nhé. Xem như bà trả công cho cháu vì đã giúp đỡ nãy giờ. Món bánh quy này tên là bụi sao. Thực ra là do bà

nướng hơi quá lửa nên mấy cái bánh vỡ vụn ra thôi. Bà cố tình đặt cho nó một cái tên thật mỹ miều để bù lại hình thức í mà.”

Lúc Kiki giao bánh đến nhà bà Nogiku, chị của bà Sumire thì trời cũng chập choạng tối. Nhận quà mà khuôn mặt bà Nogiku thoáng vẻ khó chịu.

“Cái con bé Sumire này! Có mấy cái bánh mà cũng không tự đi. Còn bắt người ta giao hàng đến tận đây chi cho mệt thế không biết. Lần sau gặp phải mắng nó một trận mới được.”

Tuy miệng thì than phiền như thế, nhưng hai mắt bà lại ánh lên sự sung sướng khi nhìn thấy những chiếc bánh quy thơm ngon đựng trong chiếc túi nhỏ.

Tối hôm đó, khi trở về tiệm của mình, Kiki cứ ngồi ngâm nga bài hát học được từ bà Sumire.

“Tiệm Bảo-đảm-kịp-giờ thì lúc nào cũng phải kịp giờ. Kịp thì vui, không kịp thì xui.”

Kiki và Jiji nhìn nhau, chợt nhớ đến vụ đôi dép chân còn chân mắt hồi sáng rồi rầu rĩ. Thế này thì sáng mai lấy gì mà đi bây giờ.

Chương 7

Kiki xem trộm bí mật của người khác

“C ộc cóc cóc!”

Tiếng gõ cửa vang lên. Kiki vội vã phi từ lầu hai xuống thì thấy một cô bé đang đứng trước cửa. Mái tóc nâu sẫm uốn lọn nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt cô bé trông thật hợp với chiếc áo len màu hồng nhạt. Đôi bốt trắng dài đến đầu gối sáng lên trên đôi chân thon thả. So với Kiki, cô bé này như thể đang đứng giữa vầng hào quang rực rỡ.

“A, a, xin chào quý khách!”

Kiki vẫn còn mơ màng, miệng lắp bắp thốt ra câu chào. Cũng đúng thôi, vì đây là lần đầu tiên có một vị khách trạc tuổi cô nàng đến cửa tiệm.

Vừa nhìn thấy Kiki, cô bé hít thở sâu, mặt cúi xuống và cũng ngập ngừng: “Minh, à, à...”

“Cậu muốn gửi đồ à?” - Kiki nói sau khi lấy lại được một chút bình tĩnh.

“Minh nghe nói cậu sẽ chuyển giúp bất cứ thứ gì. Cậu sẽ chuyển đồ giúp mình chứ?” - Cô bé nghiêng đầu, nét mặt nghiêm trọng thoáng một nụ cười.

“Đúng vậy, mình sẽ làm tốt. Cậu không cần phải lo lắng đâu!”

“Thật hả?” - Cô bé nghiêng đầu, đôi mắt đen sáng lên lấp lánh, rồi hai hàng mi chớp chớp. Cái vẻ dễ thương làm màu cốt để Kiki mũi lòng của cô nàng thật lộ liễu.

“Có một thứ mình muốn nhờ cậu chuyên giúp. Nhưng... mình muốn cậu giữ bí mật.”

“Bí mật?” - Kiki nhú mày hỏi lại.

“Không phải thứ gì xấu xa đâu!” - Cô bé ngược nhìn Kiki rồi đưa một tay tựa vào khung cửa. Cổ áo cô bé lấp lánh chiếc ghim cài nhỏ xinh màu bạc.

“Mình muốn cậu chuyên món quà này đến cho Ai. Hôm nay là sinh nhật mười bốn tuổi của cậu ấy. Cậu gửi được chứ?” - Cô bé nói đầy tự hào, có vẻ như vì đã tự tay làm món quà sinh nhật cho anh chàng.

““Cậu gửi được chứ?”... là cái ý gì vậy?” - Kiki sốt ruột, lẩm bẩm trong miệng.

Cô bé kia lại nói tiếp: “Nhưng này, mình muốn cậu đừng nói rằng đây là quà của mình.”

“Sao lại thế?” - Kiki hỏi, bắt đầu cảm thấy tò mò.

“Tại sao ấy à... Là bởi vì mình với Ai biết nhau từ hồi bé. Đến tận bây giờ cậu ấy lúc nào cũng nghĩ mình là trẻ con. Nhưng mình cũng đã mười ba tuổi rồi đấy chứ...”

“Vì thế mà cậu muốn giữ bí mật sao? Thật là kì quặc.”

Cô bé ngược nhìn Kiki, mỉm cười đầy tự hào:

“Cậu không hiểu cảm giác đó, đúng không?”

“Vậy cậu chắc chắn món quà đem tặng không phải là cái gì kì cục chứ? Nếu là những thứ đáng sợ như cái hộp hễ mở nắp là có cóc nhảy ra, mình xin kiếu.”

“A hi hi, cậu thật là...” - Cô bé lại cười, giọng nam trầm nghe thật ra đáng người lớn. “Mình nghe nói cậu là cô phù thủy, nhưng hóa ra cậu vẫn còn ngây thơ lắm. Cậu nghĩ bọn con gái tuổi này vẫn còn chơi những trò giống vậy sao?”

“Cái đó...” - Kiki lườm cô bé, giận sôi người.

Thấy vậy, cô bé khách hàng vuốt mớ tóc dài với vẻ mặt bình thản rồi nhét tay vào túi áo:

“Mình dốc sạch tiền tiết kiệm để mua bút mực đôi với Ai đó. Xem này!”

Nói rồi, cô bé chìa ra một chiếc bút máy, đồng thời lật cổ áo len cho Kiki xem chiếc bút nửa giấu bên trong. Thứ Kiki tưởng là chiếc cài áo màu bạc hóa ra lại là kẹp ghim của chiếc bút máy.

“Đây là cách mang cây bút theo bên mình đấy. Đồ đôi mà. Trò này bây giờ đang thịnh hành lắm nhé!” - Cô khách ưỡn ngực tự mãn.

Vừa toan trả lời “Thế cơ đấy!” thì Kiki đã kịp nghĩ lại. Cô gái này là khách hàng, chỉ cần nói “Mình hiểu rồi” và chuyển đồ là xong xuôi. Dự định là thế, nhưng khi Kiki vừa mở miệng, thì lại thành thế này:

“Vậy thì sao mà thành đồ đôi được? Bạn Ai đấy có biết đó là quà của cậu đâu?”

“Đúng thế, nhưng mình mình biết là đủ.”

Cô bé đáp lại Kiki bằng giọng tỉnh bơ, rồi lại nhanh chóng chìm vào cõi mơ màng nào đấy.

“Món quà tuyệt vời thế này, hay cậu tự đưa đi? Cũng chẳng sao mà?” - Kiki cố dậm ăn xôi.

“Bởi vì mình ngưng.” - Cô nàng lại chậm rãi chớp mắt, ra ý rằng ngưng ngưng cũng là một nét làm duyên! Kiki trông cô bé trạc tuổi mình mà lại cư xử già dặn như thế bỗng thấy khó thở.

“Ngưng với chả ngưng, thật là kì.” - Kiki lại nói tiếp.

“Ôi trời, cậu vẫn chưa hiểu được cái cảm xúc đó à?” nàng cười nhẹ ra điều cảm thông.

Kiki vẫn không chịu thua, vội đáp trả:

“Nhưng mình vẫn lo không biết Ai sẽ nghĩ gì. Nếu cậu ấy cảm thấy bị làm phiền thì sao?”

“Ôi, mình chẳng lo chuyện đó. Mình chỉ không muốn ra mặt thôi, làm cho bản thân trở nên bí ẩn một chút ý mà. Hi hi.”

Kiki nhìn chăm chăm người đối diện, ngạc nhiên vì ẩn sâu bên trong cô bé mặc áo len hồng xinh xắn kia lại là một thế giới cảm xúc phức tạp vô cùng. Chẳng nhẽ tụi con gái bình thường đều thế này ư? Kiki thoáng nhớ lại câu nói của Chuồn Chuồn (*“Trông cậu chẳng giống con gái...”*).

Cô bé khách hàng lại tiếp tục: “Cậu không biết sao? Bọn con trai là như thế đó. Nếu đã biết một nửa sự việc thì kiêu gì tụi nó cũng tò mò tìm cho bằng được nửa còn lại. Thế nên mình chỉ cần khiến Ai tò mò thôi.”

“Tìm hiểu xem món quà đến từ ai?”

“Đúng thế.”

“Vậy nhờ cậu ấy không tìm hiểu thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó. Không đời nào cậu ấy bỏ qua đâu!” - Cô nàng khẳng định đầy tự tin.

“Được rồi. Vậy tớ chỉ cần chuyển chiếc bút đến tay cậu ấy là xong chứ gì?” - Kiki nôn nóng kết thúc câu chuyện.

“Phiền cậu chuyển giúp tớ nhé. Và còn cả cái này nữa...” - Cô bé lục tìm trong túi rồi lấy ra một chiếc phong bì nhỏ màu vàng.

“Một phong thư à?”

“Ừ, nhưng bên trong là một bài thơ đấy nhé!”

“Thơ là thứ vắn vắn giống như bài hát á?”

“Đúng rồi, là thơ do tớ tự sáng tác đấy. Cậu không biết thì thôi, chứ khi tặng quà cho con trai là phải có thơ đi kèm.”

Thấy câu chuyện có nguy cơ dài dòng trở lại, Kiki vội hỏi luôn: “Thế bạn Ai kia ở đâu?”

“Khu 38 phía Tây sở thú, đường cây Dương Đào ở bên kia sông Lớn. Nhưng buổi chiều cậu ấy sẽ chơi tennis một mình ở sân chơi gần đó.”

“Còn cậu?”

“Tên tớ thì bí mật. Nhà tớ ở đường cây Phi ngay cạnh đường cây Dương Đào.”

“Gần thế thì cậu tự đi là được mà...”

“Đã bảo là...”

“Thôi, thôi, mình hiểu, mình hiểu rồi.” - Kiki vội vàng xua tay.

“Nếu có gặp mình thì cậu cứ giả bộ không biết nhé. À đúng rồi, mình phải trả tiền nữa nhỉ?” - Cô bé khách hàng tiếp tục.

Kiki trả lời, vẫn chưa hiểu hết những gì cô bé kia nói. “Nếu được thì mình muốn biết sau đó sẽ thế nào. Cậu báo cho mình biết với nhé!” Kiki không giấu được vẻ háo hức, tự hỏi sẽ làm sao nếu anh chàng tên Ai kia không bỏ công tìm hiểu.

“Cậu muốn biết liệu Ai có tìm mình hay không hả? Cậu cũng tò mò ghê nha. Được rồi, mình hứa sẽ kể cho.” - Cô nàng từ đầu đến cuối vẫn tràn đầy tự tin.

“Nếu thế thì mình không lấy tiền đâu.”

“Làm thế có được không?”

“Bởi vì mình...” - Kiki vừa mở lời thì cô bé kia đã gật gù như một người đàn chị chính hiệu: “Hiểu rồi hiểu rồi. Coi như trao đổi đúng không?”

Thay cho câu trả lời, Kiki chun mũi “xì” một tiếng, nhỏ thôi để đối phương không nghe thấy.

Cô bé đi khuất rồi, Kiki ra đứng trước gương tự ngắm mình. Hết chải tóc rồi lại bẻ cổ áo dựng lên, hết xoay lưng rồi lại xoay ngực. Cô nàng vui vẻ tự nhủ: “Nếu cậu bạn tên Ai đó mà tưởng lầm tớ là cô bé kia thì sao

nhỉ?”

Đang ngồi cạnh Kiki, Jiji lẩn đùng ngã ngửa: “Bọn con gái các cậu đúng là... đầu óc quá đơn giản. Cậu chưa đến tuổi hẹn hò được đâu!” Rồi cậu ta vươn vai ngáp dài.

“Thế cậu không đi giao hàng cùng mình à?” - Kiki nhét phong thư và chiếc bút mực vào túi, vỗ nhẹ lên nó một cái. Jiji chậm chạp đứng dậy.

Kiki và Jiji bay lên từ mặt tiền cửa tiệm. Trời trở gió mùa, phả vào hai đứa những luồng khí lạnh lạnh. Từ phía trên cao nhìn xuống, thành phố đã vào thu. Trên khắp các con đường, những hàng cây bạch quả lá đã ngả sang màu vàng tực. Thỉnh thoảng, đôi chiếc lá hình quạt ấy lại bung mình lên tận những tầng mây mà Kiki đang lơ lửng, dính chặt vào ngực cô nhóc.

“Kiki, hôm nay cậu có vẽ từ tôn nhỉ.” - Jiji từ phía sau lên tiếng.

“Sao ngày nào cậu cũng phát đi phát lại một bài thế?”

“Ừ. Có khi thế thật.”

Kiki sực tỉnh, nhìn xuống dưới. Nãy giờ cô bé cứ nghĩ mãi về một chuyện: bài thơ trong túi, hay đúng hơn là trong chiếc phong bì ở trong túi. Hồi bé, đã có lần Kiki làm bài thơ như này:

*Đôi giày cười lộ cộc
Chiếc mũ cười rung rinh
Tôi cười vì thấy buồn cười.*

Kiki thừa biết bài thơ bên trong phong bì chắc chắn không ngô nghê như thế. Nhưng thơ gửi con trai rớt cuộc sẽ viết những gì nhỉ? Một cô bé xinh đẹp ngần ấy, người lớn ngần ấy chắc chắn sẽ viết những điều hay ho. Kiki tưởng tượng ra đủ thứ và rồi tự thấy hồi hộp. Càng nghĩ rằng mình không được phép xem, thì Kiki càng cảm thấy bức thư trong túi chỉ chực nhảy ra ngoài, tự chui ra khỏi phong bì rồi tự mở rộng trước mặt cô bé.

“Jiji, mình muốn nghỉ một tí... Chúng mình đáp xuống con đê kia đi!”

“Gì mà sớm thế, vừa mới khởi hành thôi mà!”

“Nhưng tại mùa Thu đến rồi.”

Kiki lăm bằm câu trả lời chả liên quan, bay một vòng tròn lớn rồi bắt đầu hạ cánh. Chẳng mấy chốc, cô nhóc đã đặt chân lên khu công viên chạy dài giữa sông Lớn và con đê.

Công viên không một bóng người, chỉ có gió thổi và chiếc xích đu đung đưa nhè nhẹ. Phía bên kia, sông Lớn vẫn chảy, thỉnh thoảng lại cuộn lên những con sóng trắng.

“Jiji, cậu đi đâu đó chơi một chút cũng không sao đâu!”

Kiki dựng cây chổi vào một gốc bạch quả. Trên vòm cây, những chiếc lá nhỏ xinh đang đuổi nhau thả mình rơi xuống. Cô bé ngồi phịch xuống gốc cây, giữa thảm lá vàng rục rây.

“Trời lạnh thế này là sắp đến mùa Thu rồi. Thôi, nhanh nhanh hoàn thành công việc nào!” - Jiji rùng mình.

“Ôi, đúng là Jiji,” - Kiki cười đau khổ: “Chúng mình đi dạo đi? Nhìn kìa, trên đê có bao nhiêu người đang chơi với mèo đấy.”

“Cậu đang định nhờ vả gì tớ à?” - Jiji dò xét.

“Đúng, đang cần làm phiền chút đây.” - Kiki vén mái tóc bị gió thổi tung lên qua trán, nửa đùa nửa thật.

“Cậu đang giấu giếm mình chuyện gì đúng không?”

“Ừ, thì... đúng ra là mình không được phép.” - Kiki nhún vai. “Nhưng mình hứa sẽ không làm rách nè, không làm bẩn nè, cũng không làm mất nữa. Chỉ một tí thôi, chỉ là nhìn lướt qua cái thôi mà. Hay là mình cứ xem nhĩ?”

“Rốt cuộc từ nãy đến giờ cậu đang nói về cái gì vậy?” - Jiji liếc xéo Kiki.

“Jiji đừng giận mà. Mình muốn xem nội dung lá thư kia quá. Biết là

không hay nhưng mình vẫn muốn xem. Và lại, với một phù thủy tự lập mà nói, cái này cũng có thể xem là một bài học mà.” - Kiki nghe ngóng sắc mặt Jiji.

“... Cũng tại cái bạn đi bắt điều chảy nước ấy í. Cứ úp úp mở mở làm người ta tò mò. Hay cứ coi như nó là kiến thức mà một phù thủy tập sự như mình cần học đi!” - Kiki tiếp tục thăm dò.

Jiji khẽ gật đầu: “Vớ tụi mình thì là kiến thức cần học chứ gì? Thôi thế thì cậu cứ đọc đi!”

“Ôi, đúng là Jiji!” - Kiki chỉ chờ có vậy, nhanh nhẹn lấy phong thư trong túi ra. Mặt trước phong thư in chi chít hình những bông hoa đủ màu.

“Ước gì nó mở ra dễ dàng một chút...”

Kiki cầm mép phong bì khẽ uốn cong. Póc! một tiếng, hồ dán bong ra. Giấy viết thư gấp làm đôi, họa tiết sắc sỡ giống hệt phong bì. Giữa tờ giấy là bài thơ viết bằng nét chữ tròn vo. Kiki bắt đầu đọc khe khẽ:

Chúc mừng sinh nhật cậu

Lòng muốn cất thành lời

Mà sao mình không dám?

“Chúc mừng sinh nhật cậu!”

Muốn nhìn vào mắt cậu

Rồi bày tỏ tấm lòng

Nhưng rồi mình lại ngượng!

Muốn tặng một món quà

Từ tay mình đến cậu

Nhưng rồi cứ chân chừ!

Trái tim đầy ắp tâm tư

Nhưng vì bối rối vẫn chưa cất lời.

“Hừ, thơ gì mà toàn là chân chừ mới lại không dám. Cứ như con mèo

nhát gan ấy.” - Kiki nói, đoạn đặt bức thư lên đầu gối. Jiji ngó lại lần nữa rồi nói:

“Có chắc đó là thư cậu ta viết không nhỉ? Chẳng giống tí nào với bộ dạng tự tin lúc đến tiệm.”

Kiki cũng nghiêng đầu: “Nào, giờ nhét thư lại như cũ rồi chuyển đi thôi.”

Một tay cầm chiếc phong bì, tay kia Kiki đang định cầm lá thư lên thì bất ngờ một cơn gió thổi tới làm vấy cô bé tóc lên. Lá thư vượt khỏi tay Kiki, bị cuốn lên không trung trong tích tắc. Kiki hồi hải chạy đuổi theo. Nhưng cứ hễ cô bé gần chụp được lá thư thì gió lại cuốn nó lên cao hơn, lẫn vào đám lá bạch quả. Lá thư cứ bay mãi, bay mãi lên cao như trêu ngươi. Kiki lại lật đật đuổi theo, hai tay chơi với.

“Chôi, chôi! Mau lên, cưỡi lên đi!” - Jiji cuống cuống với theo.

Kiki định quay lại lấy chôi thì vấp phải phần rễ cây trời lên mặt đất, ngã còng queo.

“Á á” - Lại là tiếng hét của Jiji.

“R... rơi mất rồi.”

Kiki đứng dậy. Trước mắt cô bé, tờ giấy viết thư màu vàng nổi trên mặt nước, bập bênh trôi đi.

“A, a, a!!”

Nhưng chỉ có tiếng thét của Kiki là đến được chỗ bức thư. Khi cô nhóc đứng dậy và chạy được thì lá thư đã chìm ngấm giữa dòng nước xiết, không để lại chút dấu vết.

“Làm sao bây giờ?” - Kiki sững sờ.

“Vụ này không phải lỗi của mình nhé.” - Jiji nói từ phía sau.

“Hắn là vì mình đọc thư của người khác nên bị báo ứng đây mà.” - Kiki xuôi vai thần thờ: “Chẳng còn cách nào khác, đành đi xin lỗi bạn ấy thôi.”

“Hoặc thay vào đó, mình sẽ chuyển lời nội dung bài thơ thôi vậy...” - Jiji cố gắng an ủi.

“Thế còn tề nữa, vì mình hiểu cảm giác ngại ngùng của cậu ấy. Mình cũng ghét ba cái trò chuyển lời ấy lắm.”

“Thế... hay là viết vào lá bạch quả? Mình cũng nhớ mang máng nội dung bài thơ đấy.”

“... Ừ nhỉ? Mở đầu là ‘Chúc mừng sinh nhật cậu’ nhỉ? Được? Jiji, cậu sẽ giúp mình chứ?”

Kiki nhìn quanh, chọn lấy một cái lá bạch quả vừa to vừa đẹp. Rồi cô bé quay lại ngồi dưới gốc cây, lấy chiếc bút máy trong túi ra, mở nắp và bắt đầu viết.

“Sau ‘Chúc mừng...’ là ‘Muốn nói ra thành lời’ nhỉ?”

“Chuẩn? Sau đó là ‘Nhưng kì sao, không dám’.”

“Kính quá. Không phải ‘kì sao’ mà là ‘làm sao’. Câu sau là ‘Muốn nhìn vào mắt cậu’, rồi lại ‘không dám’ nhỉ?”

“Cậu ta viết cũng chả hay lắm nhỉ. Cứ lặp đi lặp lại mấy câu giống nhau.”

“Chắc thế... Ban nãy mình đọc cũng thấy hay hay nhưng mà... Ồm, tiếp theo là về món quà.”

“Là chiếc bút máy ha.”

Kiki nhìn chiếc bút trên tay. “Cái bút này quả nhiên viết tốt thật. Mình sẽ viết là: ‘Món quà là bút máy đôi màu bạc’...”

Jiji vừa ngهن cổ nhìn trời vừa nói với Kiki, lúc này vẫn đang hí hoáy: “Thật ra thì cái bút có phải màu bạc đâu.”

“Nhưng mình viết xừ mất rồi. Màu bạc cũng được mà. Rồi sau đó là ‘Từ tay mình đến cậu’, đoạn này hay nên mình nhớ rõ lắm. Rồi lại ‘không dám’ nữa... Còn ‘không dám’ mấy lần nữa í nhỉ?”

“Không phải! Là ‘chưa cất lời’ cơ.”

“Ừ nhỉ. Đến đây thì mình nhớ rõ rồi, là ‘Trái tim đầy ắp tâm tư/ Nhưng vì bối rối vẫn chưa cất lời!’” - Kiki thở phào.

“Xem với, xem với!” - Jiji cùng hóng hót rồi gật gù: “Được rồi đây!”

Từ sự hợp lực của Kiki và Jiji, bài thơ đại khái thành ra thế này:

*Chúc mừng sinh nhật cậu
Muốn nói ra thành lời
Nhưng làm sao không dám?
“Chúc mừng sinh nhật cậu!”
Muốn nhìn vào mắt cậu
Và cất lên thành lời
Nhưng tại sao không dám?
Món quà là chiếc bút máy đôi màu bạc
Từ tay mình đến tay cậu
Trái tim đầy ắp tâm tư
Nhưng vì bối rối vẫn chưa cất lời.*

Kiki và Jiji lại lên đường. Vượt qua sông Lớn, bay đường vòng để tránh các tòa nhà cao tầng, chẳng mấy chốc Kiki đã nhìn thấy đám người trong công viên và nhẹ nhàng hạ cánh. Mắt cô bé dừng lại ở một sân chơi nằm khoảng giữa đường cây Dương Đào. Trên bãi cỏ úa, Kiki thấy một cậu bé đang vung vợt về phía bức tường.

“Chắc là cậu này.” - Kiki vội vã chúc cán chổi xuống.

“Cậu là Ai đúng không? Chúc mừng sinh nhật!” - Kiki đáp xuống góc sân, vừa tiến lại gần cậu bé vừa nói.

“Hả? Chúc mừng sinh nhật mình á? Sao lại thế? Mà cậu biết rõ về mình nhỉ?” - Trên khuôn mặt râm nắng, đôi mắt đen hấp háy tò mò.

“Cậu lên mười bốn tuổi phải không? Nhưng người biết rõ cậu là một-

cô-gái-nào-đó cơ. Mình chỉ là người chuyển lời thôi.” - Kiki cười châm chọc.

“Một-cô-gái-nào-đó là ai thế?”

“Nào, là ai vậy nhỉ? Là một cô bé trong thành phố này đây. Còn đây là món quà từ cậu ấy!” - Kiki lấy chiếc bút máy và phong thư từ trong túi ra.

“Ôi hay thế! Nhìn nó lấp lánh này, trông cứ như một quả tên lửa vậy!” - Cậu bé đưa chiếc bút lên ngang tầm mắt, xoay tròn rồi bất ngờ gài vào cổ áo sơ mi, ấn nhẹ xuống.

“Ồ, đúng thật! Đúng là một đôi!” - Kiki chỉ vào cổ áo, cậu bé, hét lên vì phấn khích.

“Biết đâu trong bức thư này lại có tên cô ấy chẳng?”

Khi cậu bé sắp sửa bóc phong bì ra, thì Kiki chợt nhớ đến chiếc lá rụng để bên trong.

“À, chờ chút! Ồ,... thế nào nhỉ, tôi... cái đó...” - Vừa lẩm bẩm những lời vô nghĩa, Kiki vừa vội vã thoái lui.

“Này cậu, rốt cuộc thì đó là ai thế? Cho mình biết với!” - Giọng nói của cậu bé với theo. Kiki ngoái cổ lại hét: “Mình đã hứa là không nói rồi!” (*“Quả nhiên là cậu ta muốn biết danh tính người gửi.”*) Thoáng hiện lên trong đầu Kiki là hình ảnh cô bé ấy, đầy hạnh phúc.

Ba ngày sau, cô bé áo len hồng hôm trước lao vào cửa tiệm của Kiki như một cơn gió. Vì trót làm mất lá thư, Kiki bất giác cúi gằm mặt. Nhưng cô bé kia thì vừa véo von “Bạn phù thủy có đây không?” vừa đứng trên một chân rồi xoay tròn. Đôi mắt trắng sáng lên.

“Ai đã đi tìm mình đây. Cậu ấy hỏi mình là ‘Món quà là của cậu có phải không?’ nữa kìa.”

“Hay quá!” - Kiki rợn ràng.

“Nhưng quái lạ, Ai đã nói những điều mình chả hiểu gì cả. Cậu ấy nói:

‘Có phải cậu tự nghĩ ra ý tưởng về chiếc lá không? Rất tuyệt vời đấy.’ Chắc lúc cậu mang thư đi nó đã bị lá rơi ở đâu đó lẫn vào. Nhưng không sao. Cậu ấy bảo cậu ấy biết đó là mình không phải là vì chiếc lá mà là vì cây bút này đấy. Đây này, đây này, vì chúng giống nhau mà.” - Cô bé chỉ vào cổ áo, cười vui vẻ.

Nhìn vẻ hạnh phúc hồn nhiên trên khuôn mặt cô bạn, Kiki mới xóa đi được gánh nặng trong lòng và cũng thấy vui lây. Cô bé quyết tâm thú thật: “Mình, thật ra,…”

Đúng lúc ấy, cô bé kia cũng lên tiếng: “Mình thú thật là…”

“Ồ!” - Hai cô bé nhìn mặt nhau.

“Bạn phù thủy nói trước đi!” - Cô bé kia nói.

Kiki lại nhìn xuống chân: “Mình đã làm một việc tồi tệ.” Rồi cô bé kể hết tất cả, từ việc đã đọc trộm bài thơ, làm bay mất lá thư và chép lại bài thơ vào chiếc lá rồi gửi cho Ai.

“Ồi!” - Cô bé kia lên tiếng, giọng nói chứa chút ít thất vọng.

“Mình xin lỗi. Nhưng mình đã nhớ hết bài thơ và chép lại. Tại lúc cậu bước chân vào cửa tiệm, mình thấy cậu bằng tuổi mình nhưng lại quá xinh đẹp và có vẻ như cái gì cũng biết... Mình muốn biết một cô gái như thế thì sẽ viết những điều thế nào... Mình đã không kiềm chế được. Thứ lỗi cho mình nhé.”

“Cậu cũng nghĩ thế à? Mình cũng thế!” - Cô bé lên tiếng. “Mình chẳng tự tin chút nào về việc Ai sẽ đi tìm mình cả. Nếu mình cứ mang quà đến tặng Ai thì cậu ấy sẽ chỉ nhận rồi thôi. Nhưng khi đến đây, nhìn thấy cậu cũng tầm tuổi mình nhưng vừa người lớn vừa xinh đẹp, mình đã quyết tâm bằng mọi giá không được thua kém cậu. Mình xin lỗi. Hóa ra bạn phù thủy và mình giống nhau. Chúng mình hợp nhau đấy.”

Cô bé lại chớp mắt làm màu như lần trước và cười. Kiki cũng đáp trả

bằng một nụ cười và nói bằng giọng nghiêm túc: “Mình là ‘bạn phù thủy’ nhưng tên mình là Kiki. Từ giờ hãy gọi mình là Kiki nhé!”.

“Mình là một cô bé bình thường nhưng tên mình là Mimi. Từ giờ cậu gọi mình là Mimi nhé!” - Cô bé kia đáp, bắt chước giọng Kiki.

Chương 8

Kiki gõ rôi cho bác thuyền trưởng

Mùa Thu đã trôi qua quá nửa, chuyển mình sang tiết chớm Đông nhiều gió lạnh. Lá khô nâu giòn còn sót lại trên những cái cây trong thành phố lần lượt bị gió cuốn bay hết. Từ cửa sổ tiệm Kiki nhìn ra, những khu phố của Koriko khô và sáng trắng.

Dường như những góc ngách giữa các khu nhà trong thành phố đã tiếp thêm cho cái tê buốt của cơn gió lạnh mỗi nơi nó đi qua. Gió vừa nổi lên lại lắng xuống trước khi bất ngờ cuộn mình trở lại. Mỗi lần như thế, cửa tiệm đơn sơ của Kiki lại khẽ rên lên và run rẩy. “Ở nhà có khi tuyết đầu mùa đã rơi rồi!”)

Kiki vừa nghe tiếng gió vừa nhớ lại tiết trời chớm Đông ở thị trấn nơi mình sinh ra.

Sẽ là một sớm nọ, trời đột nhiên trở lạnh. Quang cảnh ngọn núi sau cánh rừng phía Bắc, qua ô cửa sổ, mờ trắng như bị phủ lên một chiếc khăn bông bay. Sắc trắng ấy lan dần xuống dưới, và chẳng mấy chốc trùm lên những ngôi nhà nhỏ. Ở thị trấn ấy, người ta biết mùa Đông đến không nhờ gió đông mà nhờ màu tuyết trắng. Kiki lại miên man nhớ về ngày đầu tiên của mùa Đông đầu tiên cô bé học cưỡi chổi. Hôm ấy, trước khi cùng con gái ra khỏi nhà, bà Kokiri nói mà như dặn: “Khắp nơi trắng xóa con nhỉ. Tuyết lóa lên dưới ánh nắng sẽ làm con bị nhức mắt, nên nhớ bay cẩn thận nhé!” Vừa dặn dò, mẹ vừa chỉ lên những mái nhà: “Cái mái nhà trông

giống bánh bao kia là mái tháp canh, còn cái giống hình bậc thang đó là nóc thư viện, còn cái hình vuông kia là mái nhà thể chất đây...”

“Phù thủy đáng lẽ ra chịu rét tốt lắm đây. Nhưng cái lạnh ở thành phố này cứ như là thấm vào tận xương vậy.” - Kiki ngồi trước cửa tiệm, vừa chỉnh lại cổ áo vừa thì thầm.

“Tại vì lười vận động ấy.” - Jiji thản nhiên nằm cuộn tròn trên váy Kiki.

“Hình như trời lạnh làm mọi người chả muốn động tay chân làm việc gì í.” - Kiki than thở. Đạo này việc của Kiki ít đi trông thấy. (*“Vào những lúc thế này chỉ muốn cuộn mình trong chăn bông, vừa uống cái gì ấm ấm - trà nghệ tây chẳng hạn, vừa nói chuyện với mẹ.”*)

Kiki nhớ lại thứ trà màu vàng ấm tỏa mùi thơm dịu dàng, lòng chợt nhớ tới mẹ Kokiri. “Mẹ trồng cây nghệ tây lúc nào ấy nhỉ?” - Kiki tự hỏi. Rồi cả cách làm thuốc thảo dược cứ lặp đi lặp lại hàng năm nữa, cô bé thấy tiếc vì chưa được mẹ Kokiri dạy cho đầy đủ. “Nếu là miếng chườm ớt thì ớt phải đem ninh hay xào nhỉ?”, “Mẹ cũng bảo phải cho cái gì đây vào súp rau chữa đau bụng nhưng cái gì đây là cái gì?”... Kiki nhớ lại những gì mẹ Kokiri đã dạy, nhưng cuối cùng cô bé lại chẳng nhớ được điều gì cụ thể. (*“Sao những điều mẹ nói hồi đấy lại phức tạp thế nhỉ? Giờ nghĩ lại vẫn thấy kì.”*) Cô nàng cong môi hờn dỗi, mắt sụp xuống.

Đột nhiên, gió mạnh ập vào. Kiki nhìn ra cửa. Cửa ra vào mở hé hé, có bốn con mắt đang lăm lét nhìn và tiếng nói rụt rè cất lên:

“Nghe bảo mắt mèo phù thủy sẽ sáng lên như đèn pin khi trời trở lạnh cơ... Chắc là nói dối rồi, mắt nó chẳng thay đổi tí nào so với bình thường cả.”

“Đâu đâu? Ừ nhỉ! Mà không phải khi nó mở miệng thì sẽ phun ra lửa à? Ông anh hàng xóm nhà tớ bảo có thể dùng mèo phù thủy thay cho diêm được đây. Thử quan sát thêm chút nữa xem sao!”

Jiji với Kiki nhìn nhau. Jiji quay mặt về hướng cửa, cố tình trợn mắt, há miệng, thở ra thật mạnh.

“Á?” - Lũ trẻ hét toáng lên và cánh cửa vội vã đóng lại.

“Lúc nãy cậu nhìn thấy chưa?”

“Rồi, nhưng nó không cháy bùng lên như diêm đâu!”

“Mắt nó cũng không biến thành đèn pin nữa!”

“Cũng chẳng sáng lên tẹo nào!”

“Chỉ là con mèo mun bình thường thôi nhỉ!”

Tiếng bước chân xa dần.

“Chính thế! Xin thưa, tôi chỉ là một con mèo mun tầm thường thôi! Suốt ngày phải giở trò mèo để dọa bọn trẻ con tò mò trong làng, phiền phức quá!” - Jiji càu nhàu rồi lại leo lên váy Kiki, cuộn mình lại.

“Làm người nổi tiếng khổ thế đấy!” - Kiki chớp chớp mắt trêu Jiji. “Thế nếu cậu thay đổi vẻ bề ngoài một chút thì sao nhỉ? Nhuộm lông cho đỏ rực lên hoặc đeo kính râm chẳng hạn... Này!”

Jiji lườm xéo Kiki, rồi quyết định vờ như không nghe thấy gì.

Ngay sau đó, chuông điện thoại vang lên.

“Ôi, liệu có phải là công việc không nhỉ? Hồi hộp quá.”

Kiki nhắc ống nghe. Phía bên kia là giọng ề ề: “Có phải... tiệm... chuyên ph...át... phù thủy... không nhỉ? Này, tôi... có việc... muốn nhờ. Tôi... là một bà lão. A, đợi tôi... một chút. Cái... điện thoại... đang... kẹt ở... cổ... sắp rơi. Tôi... bây giờ... đang... bận... đan len, hai tay... đều... vướng rồi. Tôi... là... bà lão... ở khu *Hai hai bằng bốn*,... đường... cây Nhót. Cô... đến... giúp... cho.”

“Vâng, cháu... hiểu... rồi ạ.” - Kiki trả lời, cũng vô thức ề ề theo.

Kiki và Jiji bay đi không chút chân chừ. Đường cây Nhót, khu Hai hai bằng bốn nằm bên bờ nhánh sông nhỏ tách ra từ sông Lớn. Nhà bà cụ là

căn nhà nhỏ nằm kế bên bến thuyền sơn màu xanh da trời. Bước chân vào ngôi nhà, Kiki thấy bà cụ nhỏ nhắn đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế tựa, bàn tay thoăn thoắt đan len.

“À,... cháu đợi bà... một lát... nhé. Bà đan... xong cái... gen bụng này... bây giờ đây.”

Miệng bà lão cử động theo đúng nhịp kim đan nên bà nói chuyện chậm rãi vô cùng: “Bà đã... bảo là... sắp xong... rồi... mà thằng con bà... vẫn bỏ đi mất... Nó bảo... cái thứ... dở hơi này... nó... không cần. Thằng bé... vẫn đang... tuổi... chống đối. A, cuối cùng... cũng... xong rồi!”

Bà lão cầm kéo cắt sợi len, rồi đưa tay xoa xoa vai và cổ: “A, mệt quá.” Rồi bà nhìn vào mắt Kiki, nói ở tốc độ bình thường: “Mà nhân tiện, cô bé chuyển phát này, bụng dạ cháu thế nào?”

“Dạ, cháu vừa ăn rồi ạ.”

“Không phải thế, ta hỏi cháu có bị đau bụng không cơ!”

“Không ạ, cháu khỏe lắm. Xa mấy cháu cũng đi được!”

“Lúc còn khỏe mạnh mới là lúc cần chú ý giữ sức khỏe đấy nhé! Không được để lạnh bụng đâu. Tốt nhất là lúc nào cũng phải giữ ấm cơ thể. Phải cực kì, cực kì giữ gìn cái bụng nghe chưa. Bởi vì bụng là trung tâm vũ trụ đấy. Để giữ bụng ấm thì tốt nhất là dùng gen bụng cháu ạ. Chỉ cần dùng len dày thắt nhiều nút đan theo màu là được. Cháu cũng nghĩ thế đúng không?”

Sau khi gạt gù một mình với vẻ hài lòng, bà hướng ánh nhìn sang Jiji đang ngồi bên chân Kiki: “Ôi, còn chú mày thì sao?”

Thay vì trả lời, Jiji chỉ rừ rừ trong cổ họng.

“Không được rồi. Tiếng kêu đấy là bằng chứng cho việc bụng đang lạnh đấy. Có cái gen bụng nào vừa với chú mày không nhỉ?”

Bà lão nhìn quanh. Chao ôi, tất cả đồ đạc trong nhà đều được quần trong những chiếc đai nịt bằng len: điện thoại, cốc cà phê, ấm trà, lọ thuốc,

ấm nước, cái phích, hộp đựng trà, ủng, chậu cây, cả chiếc gậy chống của bà nữa.

“A, đây rồi, cái này chắc sẽ vừa!”

Bà lão đứng dậy, tháo chiếc đai len từ phích nước ra: “Chiếc bình ma thuật và chú mèo ma thuật! (*) Cái này nhé, mặc ngoài chằm bi mặt trong kẻ sọc. Vừa in luôn!”

Bà lão cười hạnh phúc. Những nếp nhăn trên khóe miệng xô vào nhau. Vừa cười, bà vừa mặc chiếc nịt len cho Jiji. Chiếc gen bụng được đan trộn màu hồng đậm và hồng nhạt, mặt trước trông như cánh đồng hạnh nhân bát ngát hoa, mặt sau thì như buổi bình minh mùa Xuân có sương lờ lững.

“Ôi, đẹp quá!” Kiki bất giác reo lên. Jiji cũng bảo: “Thật hợp với màu lông của cháu!” nhưng có vẻ cậu ta thực sự không thích lắm. Đoạn chàng mèo dựng đuôi lên, ngoảnh mặt bước đi.

“Bà cũng đan cho cháu một chiếc nhé! Bà biết là hai chiếc gen bụng vẫn quá ít so với phí vận chuyển, nhưng nếu cháu nhận cho bà thì tốt quá...” - Bà cụ nói với vẻ băn khoăn.

“Dạ đương nhiên là đủ rồi ạ!” - Kiki tươi cười gật đầu.

Bà lão cũng mỉm cười rồi nói tiếp: “Chỉ cần mặc gen bụng vào là có thể an tâm rồi. Chẳng có cách bảo vệ sức khỏe nào tốt mà rẻ thế này đâu. Đạo trước bà đã khuyên ông thị trưởng dùng. Bà bảo: ‘Hãy dùng gen bụng để che rôn lại đi, nếu dân chúng họ nhìn thấy cái rôn lòi của ông thì không hay đâu!’”

“Mà cháu biết không, mùa Đông năm ngoái, động vật trong sở thú bị lạnh bụng rồi đổ bệnh đường ruột cả đấy. Rõ là... Bà đã khuyên là nên đeo gen bụng cho chúng rồi mà ông giám đốc sở thú giống như thằng con bà ấy, có chịu nghe cho đâu. Năm nay thì đoán xem ai nói gì nào? Ông ấy định nhờ bà đan gen bụng cho đấy.” - Bà cụ nói, mồ hôi đầm đìa trên khuôn mặt

nhỏ nhắn.

“Cháu hiểu rồi! Bây giờ cháu sẽ chuyển cái này đến cho chú voi ở sở thú đúng không ạ?” - Kiki chỉ vào thứ bà cụ vừa hoàn thành. Đó là một chiếc gen bụng có họa tiết sọc xanh trắng trông như trời mây hòa quyện. Nãy giờ cô bé để ý cái đó hơi to so với một cái gen bụng thông thường.

“Không, cái này là cho thằng con bà. Thằng bé là thuyền trưởng tàu hơi nước. Nó có một đơn hàng quan trọng nhất thiết phải giao ngày hôm nay, xuất phát từ vịnh Koriko đến bán đảo Morimo, cháu thấy không. Thế nên sáng sớm nay nó đã ra khỏi nhà rồi. Nghe nói món hàng quan trọng kia là rượu nho cao cấp đựng trong cái bình to bằng cả một vòng tay. Nếu không vận chuyển thận trọng thì sẽ bị lạc mất hương vị. Hương vị mà cũng đi lạc được, thật là kì quặc nhỉ?”

Bà cụ mím môi lại, tiếp tục: “Cháu biết bán đảo Morimo có hai ngọn núi không? Vì thế mà người ta bảo đi bằng thuyền sẽ thuận tiện hơn đi ô tô. Nhưng biển thì đâu phải chỉ có một hai con sóng thôi đâu. Thế nên chẳng biết có thực sự ổn không nữa...”

Bà lão lấy một hơi, không nghe câu trả lời của Kiki mà lại tiếp tục: “Thế nên bà có việc muốn nhờ cháu. Tàu của con trai bà là chiếc tàu hơi nước màu trắng tên là Tàu hiệu Tete. Con tàu cũng giống bà, lên lão cả rồi. Đạo này đầu máy hơi nước hình như không được khỏe lắm, tiếng động cơ thì rừ rừ như tiếng ngáp và bốc khói mù mịt... Bà muốn cháu hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này, mang gen bụng đến cho con trai bà trên tàu. Bà đã nói trước với thằng con bà rồi. Cháu hãy đi tìm dọc sông Lớn nhé, bà nghĩ sẽ thấy ngay thôi. Thật là thằng con chẳng nghe lời, làm cháu vất vả rồi.” Bà lão nhún vai, thở dài.

Kiki nhận chuyển chiếc gen bụng thật đầy mà lòng đầy nghi ngại. (“Con trai bà là người cao to đến mức nào nhỉ? Trông bà bé nhỏ thế này

ơ mà... ”)

Bà cụ lại nói tiếp: “Nếu con bà nó lại lằng nhằng than vãn thì cháu giúp nó mặc giúp bà nhé! Nếu rộng quá thì túm vào một chút cũng được, còn nếu chật quá thì từ từ sẽ giãn ra... Có được không cháu?”

Kiki, trong đầu ngổn ngang đủ thứ, cũng cười đáp: “Vâng, cháu hiểu rồi ạ.”

Kiki bay lên, vác trên vai cái gen bụng vừa to vừa rộng như thể đang khoác áo choàng. “Có cái này sẽ ấm đây, bà ấy thật chu đáo!”

Jiji lại ngồi sau làn bà: “Mình đây lông lá đàng hoàng mà lại trùm thêm len lên người thì có mà thành con mèo cừu mất. Nhưng chẳng thể cứ thế mà nói với người lớn tuổi là mình không thích được...” Tuy miệng nói vậy nhưng Jiji phải công nhận màu sắc thì hoàn toàn không xấu.

“Mình thấy nó hợp với cậu đây chứ!” - Kiki nói.

“Cái sự ‘thay đổi ngoại hình’ mà cậu nói lúc nãy là thế này đây nhỉ?” - Jiji đáp lại.

Có một bến cảng nằm ở nơi con sông Lớn đổ ra biển. Trên cảng, những con tàu lớn đậu thành hai hàng, còn một hàng nữa thì đang được tàu lai dắt đầy sắp sửa dừng lại. Quanh đó, vô số tàu nhỏ đang hoạt động. Tiếng còi tàu tu tu tu vang vọng bốn phía. Phía trước bên trái, bán đảo Morimo vươn ra như hình dáng đôi môi người con gái. Nhìn từ trên cao, mọi vật dường như không hề di chuyển. Thỉnh thoảng Kiki phải dừng lại trên không, tìm xem có con thuyền nào tên Tàu hiệu Tete không. Xác định trong cảng không có con tàu đang tìm kiếm, Kiki lượn ra phía biển.

Gió bỗng nhiên thốc mạnh từ dưới lên. Trên mặt biển, tàu cũng thưa thớt dần, rải rác khắp nơi. Phía xa, có một chiếc tàu trông tựa tựa tàu hơi nước, như cánh hoa trắng nhỏ giữa biển xanh. Kiki bay lại gần, quả đúng như lời bà lão miêu tả. Con tàu phát ra âm thanh như tiếng ngáp ngủ cùng

những cột khói mù mịt. Bên mạn thuyền, dù lớp sơn đã cũ nhưng dòng chữ “Tàu hiệu Tete” vẫn còn đọc được.

Từ trên cao, Kiki cất tiếng gọi: “Tàu hiệu Tete ơi’. Bác thuyền trưởng ơi! Có hàng gửi đến ạ!”

Rất nhiều thủy thủ đang chật vật ôm những chai rượu trên boong tàu ngạc nhiên ngược mắt nhìn Kiki.

“Cháu đến từ Dịch vụ giao hàng phù thủy. Cháu xuống đó được chứ?”

“Mời cháu!” - Từ khoang lái, bác thuyền trưởng thò đầu ra vẫy tay. Sau đó, đột nhiên bác hạ âm lượng: “Nhưng cháu hãy hạ cánh thật nhẹ nhàng và cố gắng đừng đánh động hàng hóa trên tàu nhé!”

“Ồ, không phải rượu mà là sinh vật sống ạ?” - Kiki cũng nói nhỏ và nhẹ nhàng đáp xuống boong tàu.

Những thuyền viên tập trung trên boong tàu nãy giờ vô cùng ngạc nhiên vì cô bé con đột ngột xuất hiện từ trên trời, cứ nhìn Kiki chăm chăm. Nhưng người ngạc nhiên hơn cả lại chính là Kiki. Cô bé cứ tưởng bụng to thì chỉ có thuyền trưởng nhưng hóa ra tất cả thuyền viên trên tàu ai cũng mang cái bụng khổng lồ như vậy đứng trước ngực. Hẳn là họ phải tham ăn lắm đây! Toàn người béo như vậy mà chiếc tàu không chìm! Kiki vừa cố nín cười vừa nói.

“Bác thuyền trưởng, đây là đồ của cụ bà gửi. Đó là một chiếc gen bụng ấm áp ạ.”

“Ôi, là *bà bô* à, phiền phức quá đi!” - Bác thuyền trưởng nói với giọng chán nản, và nhóm thuyền viên cùng đưa mắt nhìn nhau thì thào: “Rắc rối thật.”

“Nhưng dù là bụng bác thuyền trưởng đi chăng nữa thì cái này hình như hơi to quá, chắc bác bơi trong đó mất! Bà đã bảo cháu tùm nó vào một chút, nhưng... - Kiki mở rộng chiếc gen bụng xinh đẹp pha hai màu xanh

da trời và trắng cho mọi người xem.

“Cái này không phải cho bác đâu. Nó là cái gen bụng cho ông khói đây! Tại cái tàu này là tàu hơi nước, nhưng dạo này ông khói cứ kêu lạch xạch. Bà bô nhà bác thì cứ nói là tại ông khói bị lạnh bụng nên mới thế. Bà cứ khẳng khẳng bảo để chữa cái đó thì gen bụng là tốt nhất... Thật hết chịu nổi.”

“Hả? Gen bụng cho ông khói ấy ạ?” - Kiki ngậy người ngược nhìn ông khói. Quả thật nếu dùng cho ông khói thì cái gen bụng này vừa khít.

Bác thuyền trưởng chẳng buồn che giấu cái mặt nhăn nhó: “Bà bô nhà này ấy, nếu không tìm cách giữ ấm cho tất cả bụng trên thế giới này thì bà không chịu nổi. Đến thua. Này, cháu nhìn xem. Bác làm theo đúng lời mẹ dặn nên thành ra thế này đây!” - Bác tháo khuy chiếc áo khoác chặt căng chặc cứng. Dưới lớp áo, không biết bao nhiêu lớp gen bụng chồng chéo lên nhau, đủ màu đủ kiểu.

“Chúng tôi cũng vậy. Cứ thế này không thể làm việc nổi!” - Những thủy thủ cạnh đó cũng lật áo khoác ra. Bên trong lớp áo khoác cũng là những chiếc gen bụng đủ màu. Những cái bụng khổng lồ mà Kiki ngỡ do tham ăn mà thành hóa ra lại lèn chặt tầng tầng lớp lớp gen bụng đủ màu. Kiki mỉm cười.

“À... bác thuyền trưởng, anh kia...”

Một anh thủy thủ rụt rè chen vào: “Có phải tiệm chuyên phát phù thủy mà người trong phố đang đồn không ạ?”

“Vâng ạ.” Kiki gật đầu.

“Thế anh muốn nhờ em một việc, không biết có được không? Vì anh nghe người ta đồn em sẽ vận chuyển giúp bất kì thứ gì, nên nếu anh nhờ em vận chuyển cả con tàu này thì sao...? Trên trời thì không có sóng dữ như trên biển mà.”

“Hả? Anh nói gì thế?” - Kiki ngạc nhiên.

“Cả con tàu ạ? Sao anh lại muốn thế?”

“Thật ra là tại hàng xếp trên tàu ấy.” - Thuyền trưởng nói. “Đó là rượu nho cao cấp nên phải vận chuyển nhẹ nhàng... Cũng chẳng xa xôi gì nên bác cứ nghĩ chỉ cần chất lên boong tàu là xong, ai dè không ổn. Dù có làm thế nào đi nữa, các bình rượu vẫn va vào nhau. Cứ thế này thì rượu sẽ lạc vị mất. Dù mọi người vẫn đang nỗ lực giữ chúng, nhưng thế này thì vất vả quá...”

Những bình rượu xếp trên boong tàu cứ va vào nhau lách cách làm rượu nho chứa trong đó nổi bọt li ti.

“Vậy nếu để cách nhau ra thì sao ạ?”

“Nếu làm thế thì bình sẽ bị đổ. Thật sự là nếu vận chuyển bằng cách bay trên trời được thì sẽ là an toàn nhất.”

Kiki khò sở nhìn ngang ngó dọc. Chỉ vì tấm biển trong cửa tiệm đề vận chuyển mọi mặt hàng nên giờ mới rắc rối thế này. “Nhất ngôn cửu đỉnh”, vì thế không thể từ chối được. Nhưng con tàu thì dù có xoay ngang dọc thế nào thì vẫn là con tàu, không thể cứ thế nhấc lên mà chuyển đi được.

“Vậy chỉ cần giữ cho những chiếc bình không va vào nhau là được đúng không ạ?” - Kiki hết nhìn cái bụng khổng lồ của mọi người rồi lại nhìn chiếc bình có đáy phình to y hệt.

“Đúng rồi. Việc đơn giản ấy trên tàu thì lại trở nên vô cùng phức tạp!”

“Cháu nghĩ ra cách này có thể giải quyết cả hai khó khăn một lúc!”

“Là... gì thế?” - Cả thuyền trưởng lẫn thủy thủ đoàn đều rướn người về phía trước.

“Nhưng không làm theo lời mẹ dặn thì rất xấu đúng không ạ?” - Kiki nhìn chăm chăm bác thuyền trưởng.

“Vậy bác nhờ cháu giữ bí mật với bà *bô* nhé!” Bác thuyền trưởng cười

ranh mảnh và nhún vai.

“VẬY THÌ...” - Kiki nói lớn, “Mọi người tháo hết gen bụng ra và tròng vào bình rượu nho có được không ạ? Nếu làm thế thì bụng mọi người sẽ nhỏ lại, dễ làm việc hơn mà các bình rượu cũng không bị va vào nhau nữa.”

“Hô, đúng là như thế nhỉ?”

Bác thuyền trưởng nhanh chóng cởi chiếc gen bụng của mình ra. Bụng bác nhỏ đi trông thấy. Thủy thủ đoàn cũng không chậm trễ, bắt đầu cởi. Chẳng mấy chốc, trên boong tàu xuất hiện một núi gen bụng đủ màu sắc kể bên những người thủy thủ đã quay lại vóc dáng cân đối như xưa.

Sau đó, mọi người nhanh chóng mặc gen bụng cho từng bình rượu. Giờ đây, đến phiên những bình rượu to phình lên như những tay phàm ăn giàu có. Chẳng mấy chốc, một hàng dài những bình rượu được quán trong những chiếc gen bụng đủ màu đã nằm xếp hàng ngay ngắn trên boong. Không còn tiếng va vào nhau lách cách, cũng chẳng còn nỗi lo lắng rượu bị lạc vị.

“Đúng thật nhỉ!” Mọi người gật đầu nhìn nhau, nhẹ cả người.

“Thế bây giờ cháu...” - Kiki và Jiji vừa leo lên chổi vừa ngoái lại nói với bác thuyền trưởng.

“À, bác quên mất, còn cái gen bụng ống khói này nữa. Thôi thì nghe lời mẹ một lần, cháu giúp bác mặc nó cho cái ống khói chứ?” - Bác thuyền trưởng miễn cưỡng nói. Thế là Kiki lại cùng mọi người mặc chiếc gen bụng sọc xanh da trời và trắng cho ống khói.

“Lần này thì cháu về thật đây!” - Kiki vừa vẫy tay vừa bay lên. Cô bé hướng đầu chổi về thành phố Koriko. Phía sau, tiếng con tàu vang lên như thể đang đuổi theo. Chẳng biết có phải do tưởng tượng không nhưng Kiki nghe thấy tiếng ống khói không còn khò khè cọt kẹt mà chuyển thành *bon bon*.

Ngày hôm sau, Kiki ngạc nhiên khi báo đưa tin tất cả thuyền viên của Tàu hiệu Tete đều bị chứng lạnh bụng. Cuối trang báo còn có một tí nhỏ: “Tại bán đảo Morimo, có hàng rượu nọ bày bán loại rượu nho đựng trong bình có thắt đai len rất đẹp. Vị rượu rất ngon, kiêu dáng đẹp, đáng thử. Tuy nhiên giá tương đối đắt.”

Một tuần nữa lại trôi qua. Jiji cũng chẳng có ý định tháo chiếc gen bụng mà bà lão đã tặng ra. Không những thế, cậu này còn suốt ngày dùng đuôi phỉ bụi để giữ cho cái gen bụng luôn sạch sẽ. Bởi vì, khi đi trên phố, Jiji nghe rất rõ bình luận của người đi đường: “Ôi, đúng là mèo phù thủy có khác! Chắc chắn là nó đang giữ âm phép thuật đấy!”

Lại thêm một tuần nữa qua đi, bà lão báo cho Kiki là chiếc gen bụng dành cho cô bé đã hoàn thành. Khi Kiki đến lấy, bà lão đưa cho cô bé một chiếc gen bụng rực rỡ như thể một hộp kẹo nhiều màu: “Lúc nào cháu cũng mặc đồ đen rồi nên ít nhất hãy thử mặc một chiếc gen bụng sặc sỡ chút cho vui nhé.”

Kiki lại xin thêm một điều nữa: “Bà ơi, bà hãy dạy cháu cách đan móc với ạ. Cháu muốn làm thêm được thật nhiều điều!”

“Ồ, không vấn đề! Cháu muốn đan gì thế?” - Bà nheo mắt nhìn Kiki.

“Cháu muốn đan cho bố mẹ chiếc...”

“Đương nhiên là gen bụng rồi! Vì chỉ cần có nó là đủ.”

(*) Trong tiếng Nhật, phích nước được gọi là “bình ma thuật” - mahou bin, còn “mèo ma thuật” là mahou neko.

Chương 9

Kiki chạy đua cùng năm mới

Tại thành phố Koriko, chỉ còn bốn tiếng đồng hồ nữa là sang năm mới. Sắp đến giao thừa rồi. Các gia đình đều đã hoàn thành việc chuẩn bị đón năm mới. Kính cửa sổ nhà nào nhà nấy được lau sạch bóng, khiến ánh sáng màu cam dịu dàng từ trong những ngôi nhà lan ra, tràn ngập cả con đường.

Kiki thấy ngực mình đau nhói. Từ bé tới giờ, ở nhà Kiki, Giao thừa chắc chắn là đêm mà bố, mẹ, Kiki và mèo Jiji cùng quây quần bên nhau. Nhưng năm nay, Kiki phải đón năm mới xa nhà cùng Jiji, bởi phù thủy tập sự không được về nhà trong vòng một năm đầu tiên.

(“Chỉ còn bốn tháng và một tí ti nữa thôi. Từ giờ cho đến lúc đó mình phải vui vẻ nhất có thể. Chịu đựng, chịu đựng đi!”)

Kiki lấy lại tinh thần và bắt tay vào làm món thịt viên to như trái táo của mình. Cô bé vừa nhớ lại cảnh mẹ nấu bếp, vừa đun món thịt với sốt cà chua làm để dành từ mùa Hè.

Ở thị trấn nơi Kiki sinh ra, người ta có tập quán nặn thịt viên thành những viên to nấu cùng sốt cà chua ăn vào bữa cơm tất niên. Vừa ăn, mọi người vừa nghĩ về những điều đã qua của năm cũ, vừa trò chuyện. Chẳng mấy chốc, chuông đồng hồ sẽ điểm 12 giờ, mọi người sẽ ôm những người xung quanh, như thể đã chờ đợi nhau từ rất lâu rồi, và nói với nhau rằng: “Chúng ta đã cùng có một năm thật tuyệt vời!”

“Này, Jiji!” - Kiki vừa cho muối và hạt tiêu vào nồi, vừa nói. “Năm nay chỉ có hai đĩa mình với nhau, nhưng tội mình vẫn ăn thịt viên, rồi khi đến 12 giờ vẫn chào nhau như mọi năm nhé!”

“Ôi... mà thôi, cũng được. Năm nay kết thúc thế này cũng tạm ổn rồi. Nghĩ lại thì mọi chuyện cũng không tệ đến thế.” - Jiji duỗi dài chân trước.

(“Dù là đêm giao thừa đi chăng nữa thì làm thế vẫn thấy có gì đó là lạ.”)

Kiki ném vị súp, nghiêng đầu. Phía ngoài cửa ồn ào hơn hẳn những đêm bình thường. Hình như người ta đang tụ tập làm gì đó.

(“Đến giờ này rồi thì còn ồn ào ngoài đường gì nữa, phải là ồn ào quanh bàn ăn trong nhà chứ!”)

“Cô xin lỗi!” - Là cô Osono. Kiki vừa mở cửa thì cô ôm em bé đi vào. Em bé đã lớn hơn nhiều, chân tay khua khoắng loạn xạ. Cô Osono vừa thấy mặt Kiki đã nói với âm điệu như hát: “Lắng tai nghe nào!” Cô nói như đùa, nên trong giây lát, Kiki thộn mặt ra nhìn cô chăm chăm: “Ồ, tại sao ạ?”

Thế là, lần này đến lượt cô Osono há hốc miệng ngạc nhiên nhìn Kiki chăm chăm.

“À, đúng rồi!” - Cô Osono lắc đầu theo kiểu cuối cùng cũng chợt nhớ ra điều gì.

“Cháu vẫn chưa biết nhỉ, câu chào đêm giao thừa của thành phố này ấy mà... À, cháu nhìn đi, chiếc đồng hồ kia ấy!” - Qua lớp cửa kính, cô Osono chỉ cho Kiki thấy một chiếc đồng hồ ở phía xa xa bị sương mờ bao phủ.

“Cô không biết ai là người đã xây nó, cái tháp đồng hồ cao ngất nghểu kia ấy. Cái đồng hồ trên đỉnh tháp ấy á, ngày trời râm thì bị mây che mất, rồi lúc quang đãng thì có ngược đến gãy cổ cũng chẳng thấy gì, tóm lại là vô tích sự. Nhưng cái tháp đồng hồ ấy lại vô cùng quan trọng trong đêm giao thừa. Đêm giao thừa, chiếc đồng hồ trên đỉnh tháp sẽ đổ chuông ‘Boong...

boong...’ mười hai lần vào đúng 12 giờ. Sau tiếng chuông, mọi người trong khu phố sẽ đồng loạt chạy marathon từ tòa thị chính vòng quanh khu phố với ý nghĩa hướng đến năm mới. Tháp đồng hồ đó từ khi xây xong đến giờ vận hành liên tục chưa bao giờ dừng nghỉ, và đã trở thành một phần vô cùng quan trọng với thành phố này. Vì thế, để không lỡ mất tiếng chuông, người ta hay nói với nhau ‘Lắng tai mà nghe nào!’ vào ngày tất niên. Lâu dần câu ấy trở thành lời chào hỏi trước đêm giao thừa luôn.”

“Ồ, vậy là tiếng ồn ào ở ngoài phố là do mọi người đang chào hỏi nhau ạ?”

“Đương nhiên rồi. Đó là những người đến sớm nhất. Họ đang chờ để nói lời chào năm mới đấy.”

“Thì ra là vậy. Thế cháu cùng chạy với mọi người có được không ạ?” - Kiki tò mò.

“Tất nhiên rồi. Nhưng mà không được bay đâu đấy!”

“Vâng ạ, thế sẽ thành ăn gian mất!”

“Cô cũng định vừa bế em bé vừa chạy với chồng đấy. Cháu cùng chạy với cô nhé!”

Cô chủ tiệm bánh mì vừa đi khỏi, Kiki nhanh nhẹn túm váy lên giậm giậm chân. Jiji cũng xoay xoay từng chân một bắt đầu khởi động với vẻ mặt quyết tâm.

Hơn hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Ngài thị trưởng trẻ tuổi của Koriko đã hoàn thành nốt công việc tồn đọng của năm cũ, đứng trước bàn vươn vai sáng khoái. Từ khi đắc cử chức thị trưởng hồi đầu năm đến nay, mọi công việc đều thuận lợi. Anh càng ngày càng được nhiều người dân thành phố đánh giá là tuổi trẻ tài cao. Đêm nay, khi năm cũ sắp qua, cũng là lúc anh tràn ngập khí thế chào năm mới. Trong cuộc chạy marathon truyền thống đêm giao thừa, anh quyết tâm dẫn đầu để chứng tỏ cho người dân thấy anh

là người thị trưởng mà họ có thể trông cậy vào.

Miệng đếm nhịp “1, 2, 1, 2...” anh đưa tay lên đầu, “3, 4, 3, 4... giậm chân”. Sau đó, anh mở cửa sổ nhìn xuống dưới, hét to câu chào của đêm giao thừa: “Lắng tai mà nghe nào!”

Cùng lúc, anh suýt trượt tay khỏi cửa sổ vì kinh ngạc. Phòng làm việc của thị trưởng ở tầng cao nhất của tòa thị chính, nên dù thời tiết xấu đến mấy thì vẫn nghe được tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ trên cao. Nhưng lúc này, hình như tiếng phát ra từ chiếc đồng hồ không phải “tích tắc” như mọi ngày, mà là tiếng lạch cạch lọc cọc vô cùng buồn thảm. Thị trưởng liền vội vã nhào người ra khỏi cửa sổ nhìn lên. Như chỉ chờ có vậy, chiếc đồng hồ rên lên một tiếng rồi dừng hẳn. Lúc đó là 10 giờ 36 phút. Từ giờ cho đến lúc chiếc đồng hồ phải làm nhiệm vụ quan trọng nhất năm của nó, chỉ còn có một tiếng hai mươi tư phút nữa thôi!

Anh thị trưởng vội nhắc điện thoại gọi cho ông chủ tiệm đồng hồ vẫn thường chăm sóc cho chiếc đồng hồ này.

“Chiếc đồng hồ ngừng chạy rồi. Ông hãy đến đây ngay nhé! Và tuyệt đối giữ bí mật với mọi người!”

Anh thị trưởng cúp máy xuống rồi gấp gáp leo lên tháp đồng hồ. Chiếc đồng hồ từ khi được đưa vào sử dụng đến nay chưa một lần hỏng hóc. Hàng năm nó vẫn luôn đổ chuông vào đúng thời khắc giao thừa để sự kiện marathon được bắt đầu. Với người dân thành phố, chiếc đồng hồ là biểu tượng của lòng tự hào. Vậy mà đúng năm đầu tiên anh làm thị trưởng, thì nó lại lãn ra hỏng. Sự kiện kiểu này có thể sẽ bị ghi vào lịch sử thành phố cũng nên. Như vậy thì thật mất mặt. Anh thị trưởng trẻ tuổi và hăng hái không thể chịu đựng được điều này.

Trong chốc lát, ông thợ sửa đồng hồ với chiếc túi dụng cụ to đùng đã tới chân tháp đồng hồ có 2358 tám bậc. Gia đình ông, từ ông của ông của

ông của ông... tầm năm lần như thế nữa, đã tận tụy làm công việc bảo dưỡng chiếc đồng hồ này. Từ đó đến nay, chiếc đồng hồ chưa từng chết máy. Vậy mà... Có lẽ tuần trước, khi ông bảo dưỡng chiếc đồng hồ để chuẩn bị cho năm mới thì đã xảy ra vấn đề gì đó. Lòng ngực ông lão phập phồng theo vận tốc kim giây.

Ông lão, mặt tái mét, nhanh chóng bắt tay vào sửa chữa. Cầm chiếc búa nhỏ, ông hét gõ vào cái vít nhỏ này rồi lại đến bánh răng kia. Thế rồi, ông lập tức thở hắt ra, thấy nhẹ cả người: “À, tôi hiểu rồi. Bánh răng to nhất bị hỏng. Nếu thế thì đơn giản, đơn giản. Chỉ cần thay là được, sẽ xong trong ba phút.”

“Thật không?” Anh thị trưởng bất giác giậm chân theo nhịp một hai một, vẫn còn lo lắng.

“Cả việc chạy chậm giờ nữa, có chữa được không?”

“Có chứ. Chỉ cần thay bánh răng mới là xong ngay!”

“Đến đúng 12 giờ chuông có kêu bình thường lại không?”

“Đương nhiên rồi!”

Nỗi lo lắng đè nặng trong lòng ông sửa đồng hồ này giờ vụt tan hết. Giờ ông nói đầy tự tin. Vừa ngân nga nhẹ nhàng, ông vừa nhìn vào túi đồ. Ngay lập tức, mặt ông biến sắc, tay run lẩy bẩy: “Nh... nhưng... bánh răng thay thế... h...hết mất rồi!”

“H... hết à, thế thì mau đi lấy thêm đi!” - Mặt ngài thị trưởng cũng tái xanh tái xám, giọng run run.

“Nh...nhưng... tiệm tôi cũng, cũng h...hết rồi. Phải đ...đặt hàng.”

“Thế, thì, nhanh, nhanh lên!”

“Nh...nhưng... mất tận, 53 ngày!”

Thị trưởng loạng choạng lùi lại phía sau, kêu lên thảm thiết rồi cuối cùng cũng mở được miệng: “Liệu còn chỗ nào có nữa không?”

“C...c...có thì có. Nhưng cái đó... ở chỗ khó...”

“Nói nhanh lên!”

“À, tôi nghe nói vượt qua ba ngọn núi phía Tây kia sẽ đến một thành phố. Chiếc đồng hồ ở thành phố đó cũng có linh kiện giống thế này. Nếu họ cho mình mượn bánh răng một chút thì...”

“Ông nói là ‘mượn’ sao?”

“Vâng, nghĩa là, bí mật một chút...”

“Nghĩa là ăn trộm?”

“Vâng, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Không có trộm.”

“Ông đang nói gì thế? Ông hãy thành trộm đi!”

“Hả? V...vâng. Nh... nhưng, thời gian... À, ừ nhỉ. Nếu, nếu đi xe ưu tiên của cảnh sát thì...”

“Đồ ngốc. Ăn trộm mà đi bằng xe cảnh sát hả. Không còn cách nào sao?”

“À, thì, à, có cách, có cách. Hiện ở thành phố có tin đồn là...”

...

Reeng reeng...

Chuông điện thoại ở cửa tiệm Kiki reo lên. Vừa ăn xong bữa tối thịnh viên ngon tuyệt và đang xoay cổ chân luyện tập cho buổi marathon, Kiki vừa nhắc ông nghe, vừa khẽ cúi chào vừa nói bằng giọng như hát: “Lắng tai mà nghe nào!”

Vừa dứt lời, một giọng nói âm âm như sấm đáp lại: “Tai thì thế nào cũng được. Tôi là thị trưởng thành phố này, tôi nghe nói em đang làm công việc chuyển hàng đi. Nhưng em có nhận chuyển hàng về không?”

“Xin ngài đừng lớn tiếng. Dịch vụ chuyển phát của phù thủy Kiki nhận

giao hàng đi và chuyển hàng về!” Kiki bực bội trả lời.

“Hô, thế thì tốt quá. Đây là việc khẩn cấp! Em có thể lên tháp đồng hồ không?” - Ngài thị trưởng chuyển sang giọng lịch sự hơn một chút.

Thế là Kiki mang theo Jiji, vừa lằm bằm vừa bay đi. Duy chỉ có đêm nay, việc bay lên trời khiến cô bé phát bực. (*“Người ta đã thực lòng muốn chạy trên mặt đất rồi mà...”*) Phía bên dưới, những người đợi thời khắc 12 giờ đã tập trung lại rất đông.

“Chỉ một chút nữa thôi mà...”

Kiki vừa đến nơi, thị trưởng đã tát tả: “Chiếc đồng hồ này đang bị hỏng mất bánh răng to nhất... Hãy vượt qua ba ngọn núi về phía Tây, rồi... lấy cắp về đây... của thành phố phía đó... (xì xà xì xồ)... thật khẩn trương... Nhé né né!”

“Thị trưởng nói là ‘lấy cắp về’?” - Kiki nghe mà tròn cả mắt. Lập tức anh thị trưởng nhún vai nói nhỏ: “Chỉ mượn đến lúc chuông đổ 12 tiếng thôi, là... mượn trong im lặng...”

“Nghĩa là ăn cắp về ấy ạ?”

“Suyt, dùng từ sai rồi. Con gái con đũa không được dùng từ đó. Tôi chỉ muốn em bằng mọi cách mượn được nó về đây thôi. Sau đó sẽ trả lại.”

“Chỉ cần làm cho chuông kêu là được thôi đúng không ạ? Đằng nào thì đồng hồ cũng cao quá có ai nhìn thấy gì đâu...”

Nghe thế, ông lão sửa đồng hồ nói bằng giọng có lỗi: “Chiếc đồng hồ này nếu cả hai kim không cùng chỉ 12 giờ thì sẽ không kêu đâu. Việc này cũng khá phiền...”

“Vậy thì đến 12 giờ, thị trưởng chỉ cần phát tay hô xuất phát là được mà.” - Kiki tiếp tục.

“Cái đó không được.” - Thị trưởng lắc đầu quây quậy. “Phong tục bao đời nay không thể bị phá bỏ đơn giản như thế được. Nếu làm thế, khi bắt

đầu chạy sẽ xảy ra tình trạng xô đẩy mất. Tôi xin em đây, em có thể bay đi giúp tôi không? Không còn nhiều thời gian nữa đâu!”

Mặt anh này lúc thì tái mét lúc thì đỏ rực, lông mày nhướng lên thành hình chữ bát như thể sắp khóc đến nơi.

("Người này thật hết thuốc chữa.")

Kiki ùng ùng mím chặt môi, bay vọt đi mà chẳng thèm trả lời.

Từ thành phố Koriko lần theo hướng Tây, vượt qua ba ngọn núi sắp cạnh nhau ngay ngắn, Kiki thấy ánh sáng thành phố như những chùm đèn trang trí chằng dọc ngang khắp thung lũng.

“Này Kiki, liệu có ổn không? Chúng ta sẽ không bị bắt chứ?” - Jiji bầu chặt hơn vào lưng Kiki.

“Không thử thì không biết được. Nếu nói ra lí do, và chỉ mượn một chút thời thì không biết người ta có cho không nữa...” - Kiki nói như thể tự trấn an chính mình.

Thành phố đó rất nhỏ nên Kiki có thể thấy ngay tháp đồng hồ. Cố gắng để không ai chú ý, Kiki thu mình thật nhỏ rồi đáp xuống phía trên tháp đồng hồ. Sau đó, khi nhìn xuống thì cô bé vô cùng bất ngờ. Trên quảng trường phía trước tháp đồng hồ, mọi người tập trung đông đúc y như Koriko. Kiki lén lút bay lòng vòng rồi hạ cánh xuống đất. Đám đông đang trò chuyện vui vẻ. Thêm nữa, mọi người vừa nói chuyện vừa giơ ra ngón út của bàn tay phải, hoặc xoay xoay ngón đó. *("Chắc ở thành phố này người ta không chạy marathon mà tập thể dục ngón tay.")*

Bỗng một ông già nói với Kiki như hát: “Đừng quên 12 giờ nhé.”

Kiki lại một lần nữa kinh ngạc bởi cách nói đó y chang như “Lắng tai mà nghe!” của Koriko.

“Ông cho cháu hỏi mọi người đang tụ họp làm gì thế ạ?” Kiki hỏi.

“Ồ, cháu không biết hả? Đến 12 giờ, mọi người sẽ ngoắc tay với người

bên cạnh và hứa rằng ‘Năm sau chúng ta cũng sẽ thân thiết với nhau’. Đây là phong tục từ xưa của thành phố này rồi.”

Ông lão cười và đưa ngón tay út ra trước mặt Kiki: “Nào, sắp đến lúc rồi. Chắc cháu cũng đã chuẩn bị rồi chứ? Ôi trời, cháu vẫn cầm chổi kia, chắc chưa dọn dẹp xong đúng không? Thế thì nhanh tay lên nào!” Nói xong, ông lão đẩy lưng Kiki như thể thúc giục. Kiki bất giác vừa bước giật lùi vừa tách ra khỏi đám người rồi nói với Jiji: “Nào, về thôi!”

“Nhưng còn bánh răng thì sao?” - Jiji ngược nhìn Kiki đầy lo lắng.

"Đủ rồi. Chúng ta cứ thế này về thôi!" - Kiki đáp cộc lốc.

“Nhưng... nhưng chỉ mượn tí thôi mà. Cậu không mượn sao?”

“Ừ. Chúng ta không thể làm thế được. Bị lấy mất bánh răng thì cái đồng hồ này sẽ không kêu lúc 12 giờ. Nếu thế thì người dân thành phố sẽ không thể ngoắc tay thân mật được. Và thế thì chẳng phải năm sau cư dân thành phố này cứ gặp nhau là toàn cãi lộn hay sao?”

“Nhưng Koriko sẽ gay to đấy. Phải làm sao bây giờ?”

“Cho mình thử nghĩ một chút!” - Kiki bay lên từ chỗ ẩn nấp.

Khi Kiki đáp xuống tháp đồng hồ của thành phố Koriko, cả thị trường và ông lão sửa đồng hồ đều xông ra:

“Thế nào rồi?”

“Mau đưa tôi chiếc bánh răng nào!”

Kiki xòe đôi bàn tay không cầm gì hết.

“Chuyện đúng như vậy đấy ạ. Nhưng đừng lo. Cháu sẽ làm được. Nào, hai người hãy cùng đi xuống và đợi cháu đi!”

“Nhưng...” - Cả hai đều nhìn chăm chăm Kiki, đầy lo lắng và chẳng có vẻ gì sẽ nhúc nhích cả.

“Không sao đâu. Cháu là phù thủy đấy. Cháu sẽ làm được!” - Thấy Kiki dứt khoát, hai người đành dắt díu nhau ra phía cầu thang. Thế rồi, Kiki

dang rộng hai tay, hít thở thật sâu: “Nào Jiji, giúp mình một tay. Hãy bám vào mình thật chặt và đẩy hết sức từ phía sau nhé!” Nói rồi, Kiki cười lên chỏi với vẻ mặt quyết tâm và bay vút lên.

Kiki phóng một mạch ra tận phía rìa thành phố rồi quay ngoắt lại, tăng tốc lấy đà lao về phía tháp đồng hồ. Khi cả người cả chỏi sắp đâm sầm vào mặt đồng hồ, cô bé nắm chặt chiếc kim dài, tận dụng vận tốc bay của chỏi đẩy chiếc kim trượt đi trên mặt số. Trong chớp mắt, chiếc kim di chuyển một mạch liền một tiếng hai mươi tư phút! Đâu đã vào đó, chiếc kim ngắn cũng chậm rãi dừng lại ở con số mười hai.

Boong! Boong! Boong!... Khắp thành phố Koriko, tiếng chuông đồng hồ vang lên gióng giả. Phía trước tòa thị chính, tiếng hét đầy ngạc nhiên cất lên. Sau đó, tiếng bước chân vang dậy khắp thành phố, cuộc chạy marathon chính thức bắt đầu. Về phần Kiki, người vừa làm kim đồng hồ chuyển động, thì mất đà, lao một mạch tới tận rìa bên kia của thành phố. Kiki cố gắng đỡ dành cây chỏi mãi không chịu dừng của mình rồi bay vòng lại phía trên tháp đồng hồ, ngồi phịch xuống, toàn thân rã rời. Kiki cúi cái đầu mà bên trên thì tóc tai dựng ngược còn bên dưới thì lộn tưng phèo nhìn xuống. Người đang nhảy nhót tung bùng, nổi bật ở vị trí hàng đầu hình như là ngài thị trưởng.

“Kinh khủng quá. Mình cứ nghĩ là bay mất đuôi luôn rồi.” - Jiji nằm bẹp như hoa ép khô.

“Mình thì mất mũi văng đi đâu mất, sắp trở thành con ma mặt thớt rồi đây?” - Kiki thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Trời đất! Mới có 12 giờ kém năm!

Kiki bật cười rồi cứ thế cười lăn cười bò mãi.

“Chúng ta làm hơi lộ rồi. Nhưng sớm còn hơn không nhỉ?” Đoạn cô bé thè lưỡi: “Thật là bê bối!”

Jiji nhìn quanh hốt hoảng, đột nhiên hét lên: “Á, đâu mất rồi... Cái gen bụng của tớ bay đi đâu mất rồi!”

“Ôi đúng thế thật. Bay mất tiêu rồi... nhưng chỉ thế thôi thì có sao đâu?”

“Không, mình đã giữ gìn nó rất cẩn thận! Nếu không có nó thì mình sẽ lại là một con mèo mun bình thường mất... Đã làm không công còn tồn thất lớn!”

Thấy thế, Kiki nói như thể dỗ dành: “Chúng ta vừa mang mùa Xuân về đây. Cậu thấy có người chuyên phát nào tuyệt vời hơn tớ với cậu không? Vì là cậu và tớ nên mọi chuyện mới suôn sẻ thế đây. Cậu nghĩ cậu sinh ra chỉ là một con mèo lông đen thôi sao? Nào, xóc lại tinh thần rồi chúng mình cũng cùng chạy nhé! Hơi ăn gian một tí, nhưng tại mình dùng chổi đuổi theo gia đình cô Osono nào. Phải tìm cả Chuồn Chuồn và Mimi nữa. Nào, nhanh lên!”

Thoắt một cái, Kiki ôm lấy Jiji leo lên chổi.

Tiền đây, từ khi bước sang năm mới, mỗi khi ra ngoài, Kiki lại được bắt chuyện: “Cháu vắt vả rồi!”, kể cả người lạ cũng thế. Kiki chỉ vui vẻ nghĩ rằng “Năm mới chắc tâm trạng mọi người đều thoải mái!”. Nhưng một ngày nọ, cô Osono đã kể cho Kiki biết lí do:

“Có vẻ như bác thợ sửa đồng hồ đã đi nói với tất cả mọi người rằng Kiki trong phút chốc đã sửa được đồng hồ trước thêm năm mới... Và rằng có một cô phù thủy sử dụng được phép thuật đó trong thành phố thì thật là tốt. Cô cũng phồng hết cả mũi, vì trước đó cô cũng nghĩ thế rồi.

Chương 10

Kiki mang mùa Xuân về

Những ngày lạnh giá cứ kéo dài mãi. Jiji cuộn tròn lại trên ghế, làm bầm than thở: “Sao mà lạnh thế không biết. Trời mà còn lạnh thêm nữa thì mình sẽ không làm mèo nữa đâu. Không thể làm mèo được nữa rồi!”

“Thế cậu định biến thành con gì? Cậu có bộ lông bánh thế này cơ mà...”, Kiki vỗ lưng Jiji. “Cứ than lạnh hoài. Tiếng gió đã khác đi rồi đấy. Chắc chắn đây là tiếng của mùa Xuân. Xuân sang là được gặp mẹ rồi. Người suốt ngày than thở như cậu làm sao nghe thấy thứ âm thanh tuyệt diệu đó được.”

Jiji xù lông cái kình, giấu mặt vào hai chân trước. Nhưng hai cái tai xinh xinh thì vẫn nhònh lên, bắt đầu giật giật.

Reeng! Reeng!... Tiếng chuông điện thoại vang lên. Kiki nhắc ống nghe. Phía bên kia, một giọng nói gấp gấp vang lên:

“À, tôi có việc muốn nhờ. Nhanh, khẩn trương! Hãy đến nhà ga nhé, ga trung tâm Koriko ấy!” - Người bên kia đầu dây chỉ gào lên ngân ấy câu rồi cúp máy luôn.

“Sao việc đến tiệm mình lúc nào cũng là những việc siêu gấp thế nhỉ?”, Kiki vội vã ra khỏi nhà.

Kiki vừa bay tới phía bên trên khu ga trung tâm đã thấy bác trưởng ga vẫy tay rồi rít: “Đây đây, nhanh lên!”. Bên cạnh bác là một hàng tám người

đàn ông mặc đồ đen gầy như que củi. Dù Kiki đáp chổi từ trên trời xuống ngay trước mặt những người đó, họ không hề ngạc nhiên mà chỉ lén nhìn trộm ga bằng cái nhìn sợ sệt.

“Những vị này là nhạc công...” - Bác trưởng ga vừa mở lời với Kiki thì một trong số những người đàn ông kia nói, mắt sáng lên: “Không, không phải nhạc công mà là nhà soạn nhạc.”

“Vâng, đúng thế... Những vị ‘nhà soạn nhạc’ này sẽ có một buổi hòa nhạc tại sân khấu ngoài trời vào chiều nay, nhưng...”

“Nhưng trời đang lạnh thế này cơ mà? ‘Ngoài trời’ nghĩa là ở ngoài ấy ạ?” - Kiki ngạc nhiên.

Một trong số những người đàn ông mặc đồ đen đằng hắng một cái rồi ưỡn ngực: “Trời lạnh nên mới cần chúng tôi trình diễn chứ! Vì âm nhạc của chúng tôi sẽ sưởi ấm trái tim mọi người. Chúng tôi gọi nó là ‘Buổi hòa nhạc Gọi mùa Xuân về’ cơ mà. Vấn đề là, không biết người dân của thành phố này có sành nhạc không. Chúng tôi đang cực kì lo lắng vì họ có vẻ đàn độn.”

“Vâng, vâng ạ. Nay, cô bé chuyên phát, nhân viên bốc dỡ hàng hóa đã để quên những nhạc cụ quý giá của các ngài đây trên tàu mất rồi. Gay go to đấy.” Bác trưởng ga bỏ mũ ra, rồi dùng chiếc mũ lau mồ hôi lạnh. Nói mới thấy, cách đó một quãng là hai người thanh niên trẻ tuổi có vẻ là nhân viên bốc dỡ hàng hóa đang đứng cúi gằm mặt.

“VẬY...” - Kiki bay vút lên, nhìn về tuyến đường sắt mà có vẻ đoàn tàu đã đi khuất.

“Là vậy đấy. Chuyên tàu chở nhạc cụ đã đi xa mất rồi.”

“Thế bác gọi điện tới ga tiếp theo đi, cháu sẽ đến lấy mang về.”

“Cái đó... Tàu đó là tàu tốc hành nên sau ga này nó sẽ không dừng lại cho đến ga cuối.” - Bác trưởng ga nói với giọng ngày càng khôn khéo.

“VẬY bác bảo cháu phải làm sao?”

“HẮN là không thể chui qua cửa sổ vào trong tàu để lấy được nhỉ... Vậy tốt nhất là vào từ toa cuối, nhưng mà...”

“Việc như vậy thì không được đâu ạ!” - Kiki hét lên chẳng cần suy nghĩ.

“Nhưng cũng có người làm rồi đấy thôi! Có kẻ đã chui vào tàu qua cửa sổ và ăn cắp vàng...”

“Chuyện đó thật khủng khiếp. Mượn nhạc cụ ở đâu đó có phải hơn không ạ? Trong thành phố kiểu gì chả có những thứ như thế ạ.”

“Bác cũng nghĩ đến điều này rồi, nhưng...” Bác trưởng ga thăm dò sắc mặt của những người đàn ông.

“Không được!” - Một người nói như hét.

“Không dám đâu. Chúng tôi nhất quyết không dùng những nhạc cụ không phải của mình. Dùng những thứ nhạc cụ lèm nhèm mà gió thổi cũng kêu thì có biểu diễn cho ra hồn được không?”

Lập tức, bảy người còn lại cũng đồng loạt hướng những cặp mắt nhỏ xéch ngược lên và gật đầu.

“Mặt mũi xăm xì như như gió mùa Đông Bắc thế này mà gọi là nhạc hội gọi Xuân. Thật chẳng liên quan!” - Kiki thì thầm than thở.

“Vĩ von như cậu thì tội nghiệp cho con gió quá!” - Jiji cũng hòa theo, thì thầm vào tai Kiki.

“Nói gì thì nói, không mang được nhạc cụ tới cho chúng tôi thì không xong đâu!” - Người đàn ông lúc nãy lại nói tiếp.

“Chúng tôi đã viết là chắc chắn sẽ tới Koriko rồi. Chúng tôi không nhầm đâu. Ông trưởng ga, trách nhiệm hoàn toàn là ở ông đấy!”

Bác trưởng ga khốn khổ nhìn Kiki van lơn. Hai anh nhân viên hành lí cũng nhìn Kiki bằng ánh mắt khản khoản. Kiki nhún vai rồi dang rộng

vòng tay. Khi bị nhờ vả thì dù thế nào cũng không thể nói là không thích được.

“Cháu không biết liệu có được hay không, nhưng cháu sẽ thử đuổi theo đoàn tàu.”

“Nhanh lên!” - Người đàn ông lúc nãy lại nói như thể ra lệnh.

“Không còn thời gian nữa đâu. Chúng ta sẽ đợi ở sân khấu hòa nhạc ngoài trời nên muộn nhất là 3 giờ hãy mang đến. Hiểu chứ?”

Kiki cố tình không trả lời, cứ thế bay đi.

Kiki phóng một mạch lên cao rồi bay dọc tuyến đường sắt. Tuyến đường chẳng mấy chốc đã ra khỏi thành phố, vượt qua đồng ruộng và rừng núi, rồi lại núi tiếp núi, hầm tiếp hầm hướng về phương Bắc.

“Này, thật sự thì điều này có khả thi không vậy?” - Từ phía sau, Jiji hỏi, có vẻ lo lắng.

“Ồn mà. Vì những người đó quá tự cao nên chúng ta cũng sẽ chơi xấu họ một chút.”

“Thế còn việc bay đuổi theo đoàn tàu đang chạy?”

“Vì có Jiji rồi nên sẽ không sao đâu.”

“Cậu nói gì cơ?” - Jiji ré lên.

Kiki nhòm người khỏi chổi, reo lên: “A, đây rồi! Đây rồi!”

Lúc đó, toa cuối của đoàn tàu vừa chui vào đường hầm như đuôi một con thằn lằn. Kiki xóc lại tinh thần rồi bay vù lên trên, vượt qua ngọn núi và đón đầu ở cửa ra của đường hầm.

“Họ bảo là toa cuối nên chúng ta sẽ đáp xuống nóc tàu. Sau đó Jiji hãy vào theo lối cửa trần và mở cửa sau ra nhé!”

Chẳng mấy chốc, tiếng tu tu vang lên và con tàu xuất hiện. Kiki chúc cán chổi xuống chuẩn bị hạ cánh. “Chỗ hẹp thế sao?” - Kiki nói, giọng như thể sắp khóc. Dù Jiji không nói gì thì Kiki cũng đang vô cùng hoảng hốt.

Vừa toan hạ cánh thì mái toa tàu bé tí như cái lá bỗng hiện ra trước mắt.

(“A..., mình là phù thủy nhưng mà... dừng lại, cũng chẳng biết làm phép...”)

“Nhưng chẳng còn cách nào khác.” - Kiki cố trấn an bản thân và bắt đầu hạ cánh. Gió thổi qua tai vù vù. Cả tóc Kiki lẫn đuôi Jiji đều dựng ngược lên như thể bị ai kéo từ trên trời.

“Á, đâm mắt!” - Nghe tiếng Jiji kêu thảm thiết, Kiki trượt khỏi cây chổi và bám vào mái tàu. Đoàn tàu vẫn lao đi chẳng hề để ý. Kiki vừa bám chặt nóc tàu đang rung bần bật vừa cố gắng trườn người ngó vào trong qua một ô cửa mở rất hẹp.

Đây rồi! Là núi hành lí có ghi “Chuyến tới Koriko!”.

“Nào Jiji, vào từ đây thôi!”

“Không đâu! Không được đâu! Mình sẽ rơi xuống mất!” - Jiji không chịu buông cán chổi.

“Phải được chứ! Đi thôi!” - Kiki tóm gáy Jiji thả qua khe cửa sổ. Từ dãy núi sát đường tàu, những cành cây chìa ra đập tới tấp vào người Kiki. Cô bé vừa nằm thật thấp xuống tránh được một cành thì cành khác lại lao đến.

“Nhanh lên Jiji, mở cửa đi! Mình xin cậu đấy!” - Kiki nhào người đập cửa sau.

Đúng vào lúc đó, đoàn tàu lại tiến vào một đường hầm nữa. Xung quanh tối om và gió quạt mạnh từ hai bên tạo nên tiếng ồn đinh tai nhức óc. Người Kiki trượt đi, suýt rơi. Vội vàng ôm lấy cây chổi, tay Kiki vừa dò dẫm nắm được cái gì đó thì cả người bỗng rơi xuống, treo toòng teng trên nóc tàu.

“Jiji! Jiji!” Kiki đập chân thình thịch vào thành tàu. Cánh cửa phía sau toa cuối thình lình mở ra, ném Kiki vào trong. Cùng lúc, đoàn tàu ra khỏi

đường hầm, ánh sáng rọi vào toa tàu từ cửa sổ. Jiji dính chặt xuống sàn nhà, ngơ ngác nhìn Kiki.

Và kia là núi hành lí. Tám món nhạc cụ được đựng trong tám chiếc hộp có hình thù kì dị nên dễ dàng nhận ra ngay. Thế nhưng, gom chúng lại với nhau sẽ thành một đồng đồ khá nặng.

“Cả cái mớ này sao mang đi được bây giờ?” - Đến lượt Kiki ngồi sụp xuống.

“Vẫn cách đó thôi. Chẳng nhẽ không chất hết lên cán chổi được?”

“Có tận tám hộp đấy. Cậu nghĩ có được không?”

“Khó đây!”

“A, chờ chút! Nếu chúng ta lấy ra khỏi hộp thì chắc sẽ nhẹ hơn chứ.”

Kiki mở thử chiếc hộp bên cạnh. Bên trong là thứ nhạc cụ màu vàng lấp lánh có hình dáng như cái cầu trượt xoắn ốc trong công viên. “Đây là kèn trompet đấy. Cái này dùng miệng thổi. A, cái này cũng là trompet nè. Ô, đây là đàn violon... Đây là cello. Nhờ bố dạy cho nên mình mới biết đấy.” - Kiki lại tiếp tục mở từng hộp. Quả không hổ danh những món nhạc cụ khiến nhóm nhạc công kia tự mãn: cái nào cái nấy đều sáng lấp lánh.

"Jiji, chắc cậu có thể cầm được một chiếc violon nhỉ? Mình sẽ cầm chiếc cello, còn lại thì xâu thành chuỗi như cái dây chuyền thật to rồi móc vào chổi liệu có ổn không nhỉ? Nào, tháo dây buộc từ các thùng hành lí kia đi, mỗi chỗ lấy một ít." - Kiki vừa nói vừa hăng hái buộc những nhạc cụ lúc nãy vào với nhau. Xong xuôi, cô bé buộc thật chặt sợi dây vào cán chổi.

“Nhanh lên nào Jiji, trèo lên phía sau đi!” - Kiki nói rồi cười lên cán chổi, giữ chiếc cello bằng tay phải và đầu gối, tay trái cầm vĩ kéo đàn. Jiji cũng ôm chặt chiếc violon còn to hơn cả mình bằng bốn chân, quắp đuôi mình vào đuôi chổi.

“Nào, đi thôi!”, Kiki hét lên thật to rồi bay ra từ cánh cửa mở của toa

tàu. Những chiếc kèn được kéo đi, từng chiếc một nối đuôi nhau bay lên trời.

Tuuu tuuu tu tu tuuuu... Vừa ra đến bên ngoài, gió trời làm những chiếc trumpet thi nhau lên tiếng. Người đi trên tàu ngạc nhiên thò cả ra ngoài cửa sổ chỉ trở. Những tiếng “A, a!” đây ngạc nhiên rộn lên.

“Ha ha ha, trên bầu trời có thật nhiều chuyện lạ kì. Chuyện này cũng thật tuyệt vời.”

Kiki nổi hứng và bắt đầu kéo đàn. Jiji cũng dùng móng gậy gảy dây violon. Đây cũng là lần đầu tiên hai đứa chơi nhạc cụ. Thế nên cả chủ lẫn tớ đều tạo ra những âm thanh kẻo cà kẻo kẹt, kinh khủng tới mức lạnh sống lưng. Còn về phần những chiếc trumpet, vì bị gió thổi nên âm thanh nghe cũng kinh dị không kém, đại để giống tiếng lợn kêu xen với tiếng người ngáy vậy! Mớ hổ lốn những tạp âm kinh khủng ấy, khi hòa cùng gió Nam, âm thanh bỗng trở nên rộn ràng vui vẻ. Thấy khoái chí, Kiki bay về bên phải, lượn về bên trái, khi thì lên cao một mạch, lúc thì lao âm xuống, vừa thử nghiệm thật nhiều âm thanh vừa hướng về phía thành phố Koriko.

Cùng lúc đó, tại sân khấu hòa nhạc ngoài trời của Koriko, khách khứa đã đến rất đông. Chương trình dự kiến bắt đầu lúc 3 giờ nhưng đã muộn mất 10 phút. Giữa sân khấu có dán giấy đề “Hòa nhạc gọi Xuân”, bên dưới là tám vị nhạc công đang ngồi thành hàng hướng mặt về phía khán giả. Dù đã muộn đến thế rồi nhưng bọn họ vẫn vừa háo hức vừa hồi hộp đợi Kiki mang nhạc cụ về. Đằng sau sân khấu, bác trưởng ga và hai anh nhân viên bốc dỡ hàng hóa cũng như ngồi trên đồng lửa.

“Trời lạnh nên các vị làm ơn bắt đầu nhanh cho!” - Giữa đám đông khán giả có giọng nói vang lên.

“Chúng tôi đóng băng mất. Các vị có định gọi mùa Xuân về cho chúng tôi nữa không đây?” - Ai đó đã tiếp lời và rồi tiếng cười chế giễu vang lên.

Và rồi một trong những nhạc công đứng lên nói:

“Sẽ bắt đầu ngay thôi ạ. Xin mời tất cả quý vị căng tai lên chờ đợi. Dù đang đứng dưới trời lạnh, nhưng khi chúng ta, từng người từng người một chung tay, thì những bản nhạc tuyệt đẹp sẽ nổi lên và mùa Xuân sẽ về trong lòng quý vị. Lúc này đây, chúng tôi đang cầu nguyện như một sự chuẩn bị để đạt được điều đó...” - Vị nhạc công vừa chậm rãi nhìn quanh khán giả, vừa đặng hắng. Một nhạc công khác đang ngồi dàn hàng ở đó cũng mang tâm trạng như lửa đốt, vội vàng đặng hắng theo rồi cúi gầm ra về cầu nguyện. Đám khán giả bỗng thấy có lỗi vì đã làm ồn, cũng khẽ khàng cúi mặt.

Thế rồi, tiếp theo là chuyện gì nào? Từ đâu đó, rất xa, rất xa, một bản nhạc kì quái vọng lại.

... *Fuan fuwann furann*

Hoan howann horann

Yaan yauann yarann...

Từ phía biên, trên những tầng mây, từ phía bên kia ngọn núi, vượt qua sông Lớn, bản nhạc vang lên như thì thầm, như mời gọi, như đang kể chuyện gì bí mật. Đó là âm thanh của mùa Xuân đang đến, đúng như lời nguyện cầu. Cả những vị khách và những người nhạc công đều lần lượt ngẩng đầu lên nhìn. Giữa bầu trời là những đóm sáng lấp lánh. Những đóm sáng ấy chao nghiêng về bên phải, rồi bên trái và từ từ tiến lại gần.

... *Fuan fuwann furann*

Kuuririii kuurirui

Hoan bowann horann

Puuririi puuririi

Yaan yawann yarann...

Những người đang rút cổ trong áo khoác, đang còng lưng hay tay chống

đầu gối đều lần lượt đứng thẳng ngược nhìn trời, như thể những âm thanh ấy càng lớn dần thì mùa Xuân cũng thêm gần với họ. Chỉ có những nhạc công đang đứng trên sân khấu là ngạc nhiên. Họ nhìn mặt nhau, thì thầm với nhau, chớp mắt nhìn nhau: “Ồ, ai đang chơi nhạc vậy kia?”

Lúc đó, những đốm sáng lấp lánh dần hiện rõ hình thù. Đúng thế, đương nhiên đó là cô phù thủy Kiki và Jiji đang cưỡi trên chổi, còn treo toong teng sau chổi là chuỗi kèn trumpet. Nhóm nhạc sĩ vội rút về sau sân khấu để chờ lấy nhạc cụ. Bác trưởng ga và hai anh nhân viên bốc dỡ hàng hóa cũng ra sức vẫy tay ra hiệu.

Nhưng Kiki giả vờ không biết. Cô nàng kéo cello hòa với tiếng trumpet do gió thổi tạo ra cảm giác dễ chịu vô cùng.

“Bay thêm chút nữa chứ hả?” - Kiki quay người nói với Jiji.

“Đương nhiên, đương nhiên. Cứ cho là cửa tàu không mở được đi.” - Jiji ôm cây vĩ cầm, nói bằng giọng bình thản.

“Đúng là một buổi hòa nhạc tuyệt diệu!”

“Nhạc từ bầu trời sao? Thật là...” - Phía dưới, khán giả thì thầm với nhau những lời như thế, còn có cả những người nhắm mắt lắng nghe nữa. Có người vẫy tay, có người nhẹ nhàng nhịp chân theo tiếng nhạc.

“Phải sửa soạn đón Xuân cái nhi?”

“Ừ, năm nay mình sẽ cài hoa violet lên mũ nhé!”

Mọi người đều hân hoan như thể mùa Xuân đã thật sự về rồi vậy.

Chẳng mấy chốc, những tiếng vỗ tay ào ào vang lên giữa đám đông khán giả, càng lúc càng to và to nữa.

“Nào, xuống thôi!”

Kiki nhẹ nhàng hạ cánh xuống khu vực sau sân khấu nơi các nhạc công và bác trưởng ga đang đợi, tay kéo đám nhạc cụ lên trên chổi để chúng không bị trầy xước. Khi khán giả không còn thấy Kiki nữa, mọi người vỗ

tay thật to và đứng lên. Trái lại, phía sau sân khấu, những người nhạc công này giờ vẫn đang mỗi mồn chờ đợi Kiki hạ cánh thì ừ ê vô cùng: “Chậm chạp quá!” Vừa cần nhẫn, họ vừa bắt đầu gỡ nhạc cụ ra khỏi cây chổi.

“Tại gió đấy ạ.” - Kiki đáp. Các nhạc công vội vã ôm nhạc cụ lao ra sân khấu, nhưng khán giả đã quay lưng nườm nượp đi ra phía cửa.

“Xin lỗi...” - Thấy người nhạc công lên tiếng, một khán giả quay lại nói: “Cảm ơn vì khúc nhạc tuyệt vời. Tôi thấy ý tưởng cô bé phù thủy dễ thương chơi nhạc trên bầu trời của các ngài thật là hay. Các ngài nhất định phải đến nữa nhé!”

Nghe thấy thế, cả tám nhạc công đều há hốc miệng rồi thở dài thườn thượt.

Kiki và Jiji lại bay trở về cửa tiệm.

“Này Kiki, cậu nhận *lộc* chưa?” - Jiji lên tiếng.

“Chúng mình đã làm một việc vui vẻ đến thế rồi, cậu còn muốn gì hơn thế nữa chứ?” - Kiki quay lại đáp đầy ngạc nhiên.

“Ừ nhỉ,” - Jiji gật đầu, đôi tai dựng đứng lên. “Âm thanh mùa Xuân hình như vẫn còn vắng vắng đâu đây.”

“Đấy thật sự là tiếng của mùa Xuân đấy!”

Kiki chăm chú ngắm nhìn thành phố Koriko trải rộng phía dưới: “Mình đến đây cũng đã gần được một năm rồi.”

Chương 11

Kiki trở về

Mùa Xuân đã tràn ngập mọi góc ngách của thành phố Koriko. Kiki kéo ghế đến bên cửa sổ nơi mặt trời rọi vào, chống khuỷu tay ngồi lì ở đó. Trên cao là bầu trời mờ ảo ngập tràn thứ ánh sáng êm dịu như đôi má em bé.

“Đến ngày kia là được một năm rồi. Có thể về quê rồi!” - Chẳng biết từ nãy đến giờ Kiki đã tụng câu đó bao nhiêu lần. Càng đến gần ngày ấy, Kiki càng thấy kì lạ - vừa vui mà vừa sợ.

“Ừ, chỉ còn hôm nay với ngày mai nữa thôi. Không cần chuẩn bị gì cả?”

“Có gì cần chuẩn bị đâu. Mà không nhất thiết phải tròn một năm mà!”

Câu nói của Kiki khiến Jiji đi đi lại lại đứng ngồi không yên. Cậu chàng quật đuôi xuống sàn: “Cậu sao thế Kiki? Cậu đã mong chờ ngày về đến thế cơ mà. Sao giờ lại trở nên bình thản như vậy?”

Kiki ngó chăm chăm khuỷu tay, nắm lấy chiếc váy rồi nhìn chéo xuống đôi chân với những ngón xếp cạnh nhau ngay ngắn: “Này, lạ thật đấy. Hay mình đã có tí chút thành người lớn rồi nhỉ?”

“Cậu cao thêm đấy!”

“Chỉ thế thôi à?”

“Ừ thì...” - Jiji sốt sắng rung rung râu.

“Cậu có nghĩ mình đã tự lập được rồi không?” - Kiki lại hỏi.

“Ồ tuổi này á? Cậu đang nói gì thế?” Jiji ngạc nhiên nhìn Kiki rồi nghiêng đầu, động viên cô bạn: “Ừ thì chẳng phải là cậu rất ưu tú hay sao?”

“Minh cảm ơn!” - Dù nói vậy nhưng Kiki lại rơi vào im lặng.

Kiki đã chọn con đường mà cô bé nào cũng nghĩ đến, đó là kế nghiệp mẹ. Kiki đã chọn thành phố Koriko bằng phán đoán của mình, và sau nhiều trăn trở, rốt cuộc đã bắt đầu công việc chuyên phát phù thủy. Xét cho cùng, cô bé cũng gặp nhiều khó khăn, nhưng chắc chắn không sai khi cho rằng trong một năm qua, Kiki đã cố gắng hết sức. Vậy mà vào lúc này, Kiki lại sợ hãi trước câu hỏi “Có thật là mình đã làm được không?” Nếu là Kiki trước khi sống tự lập, chắc cô bé sẽ đi khoe khoang với mọi người kiểu “Tôi làm được rồi, tôi giỏi chứ?” Nhưng giờ thì dù có được khen là “ưu tú” đi chăng nữa, Kiki cũng chẳng tự tin nổi. Thật sự thì thế nào nhỉ? Kiki không ngừng cảm thấy mình phải hỏi ai đó xem sao.

“Đừng bảo cậu định hoãn chuyển về quê đấy nhé?” - Jiji liếc ngang.

“Không đời nào.” - Cố gắng cắt đứt dòng suy nghĩ mơ hồ, Kiki đột nhiên đứng dậy, vươn vai khỏe khoắn.

“Nào, làm việc! Đúng thế, về quê cũng là chuyển phát đấy. Phải chuyển chúng ta về cho mẹ chứ. Chuẩn bị... Bắt! Đầu!”

Jiji trêu đùa và lộn vòng cho Kiki xem. Kiki cuối cùng cũng thấy cảm thấy bản thân tràn trề sinh lực.

“... Nếu đã quyết thế thì đầu tiên phải cho cô Osono biết!”

...

“Ồ, là ngày kia sao? Thế mà cô cứ tưởng còn lâu nữa mới đến lúc. Vậy là cháu sẽ vắng mặt một thời gian ngắn. Nhưng cụ thể là bao lâu thế?” - Cô Osono đã biết việc Kiki về nhà từ trước nên không quá ngạc nhiên.

“Xem nào... chắc là khoảng mười lăm ngày ạ. Đã xa nhà một năm rồi nên cháu nghĩ mình nên thông thả một chút.” - Nghe Kiki trả lời thế, cô

Osono cười tinh nghịch, chọc nhẹ vào má Kiki: “Thế là cháu nuông chiều bản thân quá rồi nhé! Nếu là cô, thì ‘một thời gian ngắn’ chỉ nên kéo dài khoảng mười ngày thôi. Cháu đi chóng về nhé, chỉ ‘một thời gian ngắn rất ngắn’ thôi nhé.”

Kiki lè lưỡi bồi rôi.

Sau đó, cô bé gọi điện báo cho Chuồn Chuồn. “Thích thế, cậu sẽ có một chuyến đi dài, nhỉ? Cậu định bay với tốc độ khoảng bao nhiêu, độ cao nào? Xuôi chiều gió hay ngược chiều gió? Nhiệt độ lúc đó khoảng bao nhiêu? Lúc bay qua mây thì cảm giác thế nào? Mây có vị không?... - Cứ gọi cho Chuồn Chuồn là y như rằng tới tập toàn câu hỏi. (*“Trong đầu bọn con trai toàn là câu hỏi hay sao ấy. Lúc nào cũng toàn học là học.”*)

Dập máy, Kiki cứ nhìn chăm chăm chiếc điện thoại, cảm thấy như thiếu thiếu cái gì.

Rồi sau khi gọi điện thông báo cho một vài vị khách hay đến nhờ việc và người bạn Mimi, Kiki soạn một bản “Thông báo” trên tờ giấy dày. Ngoài dòng chữ “Cửa tiệm xin phép được nghỉ một thời gian ngắn. Xin lỗi đã làm phiền quý khách. Kiki” thì ở góc bên dưới, cô bé còn viết thêm: “‘Một thời gian ngắn’ là khoảng mười ngày...”

Đêm đó, Kiki bàn với Jiji: “Ngày mai tụi mình dọn dẹp cửa tiệm rồi sáng ngày kia đi sớm nhé? Được không?”

Jiji cứ tùm tùm mãi không thôi, đã thế còn chơi trò tự đuổi theo cái đuôi của mình. Giữa lúc đó, Jiji đột ngột nhớ ra:

“Quà cho bác Kokiri và bác Okino thì cậu tính sao? Kiki chẳng chuẩn bị gì cả, thật là vụng quá đi mà!”

“Cả một đồng rôi còn gì nữa. Cái chuyện quà cáp...”

“Chỉ thế thôi á? Thế cái gen bụng thì thế nào rồi? Cậu đan xong rồi chứ? Cái len xanh thì...”

Kiki chỉ nhăn mũi không nói gì.

“Trời ơi cậu vẫn chưa làm xong ư? Chết thật, cậu vẫn chả thay đổi gì cả. Thuốc không làm được đã đành, đến cái việc chỉ cần chút kiên nhẫn thôi mà cũng không xong là sao?” - Jiji thở phì một cái vào chân Kiki.

“Ôi, thật thất lễ quá đi...” - Kiki bỏ cái mặt nhăn nhuc nãy giờ, cười ranh mãnh rồi lấy xuống một túi giấy phồng to từ trên giá đựng đồ.

“Người ta đã làm xong hết rồi đây ạ. Xem này!” - Nói rồi, Kiki lấy từ chiếc túi ra một món đồ gì đó. Cô phù thủy mở bàn tay ra, một chiếc gen bụng nhỏ. Chiếc gen bụng có họa tiết pha trộn màu xanh da trời sáng và màu bạc. “Của Jiji đây. Mình làm để diện cho Jiji ngày trở về, tại chiếc được bà lão cho thì đã bay mất vào đêm Giao thừa rồi mà.”

Kiki vừa mặc chiếc gen bụng cho Jiji, chàng ta chẳng nói năng gì lại tiếp tục chạy vòng vòng.

“Ồ đây còn có đủ cả phân cho bố mẹ nữa.” - Kiki tiếp tục lấy ra hai chiếc gen bụng màu quýt và màu xanh lá đậm. “Vắt vả lắm mới giấu Jiji làm được đây nhé.”

“Cậu chơi ăn gian, bí mật cả với mình.”

"Nhưng nếu là bí mật hay ho thì sẽ vui gấp ba lần còn gì!"

“Bí mật hay ho nhỉ! Thiệt là... Ừ, mình biết rồi.”

“Biết gì cơ?” Thấy Kiki hỏi thế, Jiji chỉ nói “Không có gì!” rồi lại tiếp tục hăng hái chạy vòng vòng.

Ngày hôm sau, khi Kiki và Jiji đang dọn dẹp thì Chuồn Chuồn thở hồng hộc chạy vào, nói: “Cái này!” rồi ấn vào tay Kiki bọc giấy cậu ta đang cầm, mặt đỏ rục như trái hồng chín. Kiki vừa tự nhủ chả hiểu cái lũ con trai như nào vừa mở cái gói ra thì thấy bên trong là chiếc túi đeo vai nhỏ có thêu hình mèo đen trên nền hồng.

“Ồ, đẹp quá!” - Hệt như Jiji ngày hôm qua, Kiki cũng vui quá chỉ nói

được có thể.

“Cậu thích chứ?”

Kiki gật đầu.

“Vây tốt rồi. Cậu mang nó theo nhé.” Chuồn Chuồn trả lời cụt lủn, đôi mắt phía sau cặp kính ngượng ngừng nhìn Kiki đeo túi vào vai. “Ngày mai cậu xuất phát nhĩ, giữ gìn sức khỏe nhé!” - Chuồn Chuồn vừa nói rất nhanh vừa khẽ vuốt đầu Jiji rồi chạy đi nhanh như lúc chạy đến.

“Chuồn Chuồn làm sao thế nhĩ?” Kiki sừng sốt nhìn bóng dáng cậu ta từ phía sau. “Nhìn họa tiết mèo đen này! Chuồn Chuồn cũng có con mắt thâm mĩ đấy chứ!”

Jiji đồng tình: “Đúng thế thật.”

Kiki cũng gật đầu đáp lại, lòng đầy hạnh phúc: “Cậu ta chọn thứ dễ thương thế này chắc vì đã nghĩ rằng mình cũng có chút... con gái.”

Thử mở chiếc túi được cài khuy đỏ ra, Kiki reo lên, bên trong là một mảnh giấy. Trên ấy viết: “Mình sẽ vẫy tay trên cầu sông Lớn. Chuồn Chuồn.”

“Gì thế?” Jiji hỏi.

“Không, không có gì đâu, chỉ là mấy dòng thôi ấy mà.” - Kiki lắc đầu rồi cất mảnh giấy vào túi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên trên.

“Nào, xuất phát thôi!” - Kiki gọi Jiji. Ôm cây chổi và hành lí ra ngoài, Kiki vô thức quay lại ngắm nhìn quang cảnh bên trong tiệm. Chiếc điện thoại đỏ, chiếc bàn làm từ gạch và tấm phản. Bản đồ, cầu thang hẹp, những túi bột chất chồng trong góc, cả ti ti những vật dụng cần thiết đã mua từ khi đặt chân đến thành phố này. Tất cả cùng hóa thành những kỉ niệm của một năm trời, nhất loạt dội vào lòng ngực Kiki.

“Đi thôi!” - Kiki hít thật sâu, nói bằng giọng vờ òa. Kiki vừa gắn tờ giấy thông báo lên cửa thì cô Osono đang ôm một túi bánh mì to cùng

chồng cô đang bế em bé đi ra từ trong tiệm.

“Có việc đây Kiki.” - Cô Osono nói đùa. “Cháu chuyển bánh mì này đến mẹ giúp cô nhé. Đừng quên nói rằng đây là bánh của tiệm bánh số một Koriko đây.”

Nhận ra tâm trạng hơi chùng xuống của Kiki, cô Osono cất tiếng cười xua động viên: “Kiki, nhất định cháu phải quay về đây đây nhé. Bởi vì chúng ta thật sự rất mãn nguyện khi có cô phù thủy làm hàng xóm đây. Mọi người cũng nói, ba ngày liền không thấy Kiki bay trên bầu trời thành phố thì có gì đó thiếu thiếu buồn buồn.”

Kiki nhăn mặt như sắp khóc, ôm chầm lấy cô Osono: “Tất nhiên, tất nhiên rồi ạ. Cháu sẽ quay lại!”

...

Kiki bay vút lên không trung, túi quà treo lưng lửng trên cán chổi. Thành phố Koriko mờ ảo ẩn hiện trong làn sương sớm đang tan dần. Kiki lấy tháp đồng hồ làm tâm vẽ một đường tròn quanh thành phố rồi bất ngờ giảm độ cao, hướng đến cây cầu trên sông Lớn.

A, kia rồi! Là Chuồn Chuồn! Ở đoạn chính giữa cầu, Chuồn Chuồn ngồi trên xe đạp vẫy tay rồi rít. Kiki cũng vẫy tay đáp lại.

“Ô kia, chẳng phải là Chuồn Chuồn kia sao?” - Từ phía sau, Jiji ngạc nhiên lên tiếng.

“Chuẩn!” - Kiki ưỡn ngực.

“Kiki, cậu biết trước hả?”

Kiki không trả lời câu hỏi của Jiji mà cứ tiếp tục vẫy tay.

“Không đáp xuống à? Chỉ vẫy tay thôi thì có tệ quá không?”

“Không sao, chỉ cần thế này thôi!”

Kiki tiếp tục vẫy những vòng tay lớn hơn, bay hai vòng từ đầu cầu bên này sang đầu cầu bên kia, mở rộng sang trái rồi sang phải, rồi dứt khoát

tăng tốc hướng về phương Bắc. Bóng dáng Chuồn Chuồn nhỏ dần rồi khuất lấp sau bóng cây cầu.

“Nào, bắt đầu!” - Kiki hít một hơi sáng khoái. Giờ thì chỉ còn thẳng đường mà tiến về nhà thôi. Cây chổi bay vẫn lao đi phăm phăm, chẳng khác gì cây chổi cũ của mẹ Kokiri. Từ bao giờ mà cây chổi vênh đuôi ngỏ ngáo này lại bay giỏi đến thế cơ chứ, Kiki có chút bất ngờ vì nhận ra điều này.

Hơn thế nữa, Kiki cảm nhận rõ việc mình ở lại thành phố Koriko đã mang đến cho người dân ở đây, dù chỉ một chút, hạnh phúc và những bất ngờ. Cô Osono đã bảo Kiki mau trở lại cơ mà. Chiếc túi Chuồn Chuồn tặng cũng chứa đựng tình cảm ấy. Và cũng bởi có ai đó đã nói rằng Kiki mà không bay trên bầu trời thì có cái gì đó thiếu thiếu. Cứ thế, Kiki vừa bay vừa thấy những cảm xúc mơ hồ cũng theo gió trôi về phía xa.

Hành trình trở về của hai đứa diễn ra nhanh hơn hẳn so với một năm về trước.

Khi ngày đã sang đêm, ngôi sao đầu tiên bắt đầu sáng yếu ớt, rồi dần dần cả một bầu trời màu xanh thẫm đều lấp lánh ánh sao, thị trấn thân thương của Kiki đã hiện ra phía sau khu rừng. Nhà nhà sáng đèn và phố xá lặng im. Khác với sự náo nhiệt của thành phố bên bờ biển, nơi đây tràn ngập bầu không khí tĩnh mịch, như thể mang cả sương đêm của khu rừng mà lại vô cùng dịu êm. Và thân thương hơn nữa, trên ngọn cây mà người ta vẫn gọi là cây Cao-thật-là-cao, chiếc chuông bạc vẫn được treo ở đó, lấp lánh mơ màng.

Kiki hướng thẳng đến ngôi nhà của mình ở phía Đông thành phố rồi dừng lại ở khoảng không phía trên căn nhà.

“A, mùi súp đậu!” - Jiji nói.

“Mình cũng nghĩ chắc chắn mẹ sẽ làm. Món khoái khẩu của chúng ta

mà!”

Kiki và Jiji hít căng lồng ngực hương vị thân thương ấy rồi khẽ đáp xuống vườn, cô nhón chân nhẹ nhàng bước về phía cửa, Kiki khẽ gõ nhẹ.

“Xin mời vào. Tôi đang dở tay một chút!” - Là tiếng của bà Kokiri.

Kiki và Jiji nhìn nhau, nhanh chóng thống nhất một trò nghịch ngợm. Chúng khẽ hé cửa và nói vào bằng giọng ồm ồm: “Xin lỗi, xin mời bà ra nhận hàng chuyển phát ạ!”

Bà Kokiri chạy ra từ trong bếp. Nhân lúc đó, Kiki cũng mở rộng cửa.

"Ôi, Kiki, là Kiki! Mẹ cứ nghĩ nhanh nhất cũng phải đến sáng cơ." - Bà Kokiri mở rộng bàn tay đang nắm chiếc muôi đang nhỏ súp tí tách về phía Kiki.

“Nhưng đúng như mẹ nghĩ còn gì. Mẹ đã nghĩ rằng vì là Kiki nên chắc chắn sẽ về vào đúng thời khắc tròn một năm còn gì.”

“Đúng là như thế!”

Kiki cũng đặt chổi và hành lí xuống cửa rồi sà vào lòng mẹ.

“Ôi, ôi, ôi!” - Bà Kokiri đặt tay lên vai Kiki, chỉ lặp lại được những tiếng ấy. Mỗi lần như thế, Kiki cũng gật đầu và nói theo.

Từ phòng bên đi vào, bố Okino chỉ cười mà nhìn hai mẹ con nặng trĩu. Mất một lúc sau, ông Okino mới lên tiếng:

“E hèm... Phía bên này cũng có người quan trọng đang chờ đó nha.”

“Ôi, bố! Con về nhà rồi!” - Kiki đu lấy cổ ông Okino.

Khi ồn ào lắng xuống, mọi người cùng ngồi quây quần bên nhau nói chuyện. Mỗi khi bà Kokiri nói thì Kiki cũng nói, ông Okino và Jiji bên cạnh chỉ ngạc nhiên ngồi nhìn. Sao phụ nữ lại có thể lảm chuyện đến thế cơ chứ!

Kiki lấy bánh của cô Osono ra và cho cả nhà xem những chiếc gen bụng mình tự đan.

“Ôi, Kiki đã làm được những thứ như thế này rồi này...” - Bà Kokiri lập tức đeo chiếc gen bụng ra ngoài lớp váy đen, vỗ vỗ bụng.

“Mẹ, con thấy cái bà lão ấy ý, bà ấy có một sức mạnh kì lạ mà mỗi khi đan gen bụng bà lại truyền vào đấy.”

“Có những người cao tuổi kì diệu như thế đấy con.” - Ông Okino với lấy chiếc gen bụng, vừa ngắm nhìn vừa nói.

Trong lúc đó, Jiji vươn người thập thò trên bàn như thể đang chờ đợi, póc một cái dóc từ trong tai ra một vỏ sò nhỏ màu tím nhạt và đẩy đến trước mặt bà Kokiri.

“Ồ, chú mày cũng có quà?” - Bà Kokiri ngạc nhiên.

“Nhìn kìa, Jiji cũng bí mật với tớ!” - Kiki cũng ngạc nhiên la lớn. Thấy thế, Jiji ghé sát mặt Kiki nói nhỏ: “Khi đi biển hè năm ngoái mình đã nhặt sẵn về đấy. Vì cậu bảo bí mật thú vị thì niềm vui sẽ nhân ba mà!”

Đúng là nhân ba thật. Bà Kokiri cứ lật qua lật lại chiếc vỏ sò trong lòng bàn tay đầy vui sướng rồi ghé sát mặt nhìn. “Cái này là vỏ sò đúng không? Biển có màu thế này hả con?” - Bà hỏi.

“Vâng, cái này giống màu của biển đúng lúc hừng đông đấy ạ.” - Kiki trả lời.

“Hai đứa chắc đã đi đến một nơi thật xa nhỉ. Mới ngày nào còn là em bé ẵm trên tay... giờ đã tài giỏi thế này rồi...”

Nghe những lời ấy, sự hãnh diện dần dần bao phủ lấy cả cơ thể Kiki. Thứ mà Kiki luôn băn khoăn muốn biết thì bà Kokiri đã trả lời hộ rồi. Đến tận lúc này Kiki mới nhận ra: Mẹ Kokiri mới là người mình muốn biết câu trả lời nhất.

“Mẹ à, con nghĩ thế này: Phù thủy không nhất thiết lúc nào cũng phải bay trên chổi. Khi chuyển hàng cần nhanh thì buộc phải bay rồi... nhưng cũng có nhiều lúc đi bộ sẽ tốt hơn. Chẳng phải khi đi bộ thì dù muốn hay

không chúng ta cũng sẽ nói chuyện với rất nhiều người hay sao ạ? Con gặp được cô Osono cũng là khi đang đi bộ... Con chẳng biết nếu lúc đó cứ buồn bã bay một mình thì sẽ ra sao. Ngược lại, người gặp con cũng sẽ nhìn thấy phù thủy đủ gần để hiểu rằng mũi con không khoằm và miệng con không rách. Hơn thế nữa còn có thể cùng nói chuyện và cùng thấu hiểu nhau...”

“Thật sự đúng là thế đấy con ạ.” - Bà Kokiri gật đầu đồng tình còn ông Okino thì nhìn con gái chăm chăm như thể lần đầu thấy cô vậy.

Từ sau hôm đó, Kiki lại trở về với nhịp sống y hệt như hồi còn bé.

“Con dễ dàng trở lại như cũ thật đấy. Mà thôi cũng tốt. Cái đó làm nên sự khác biệt của một năm và mười ba năm mà.” - Bà Kokiri cười.

Kiki uống trà bằng chén trà yêu thích, đứng trước gương làm điệu chán thì thôi. Đêm đến, cô nàng lại cuộn mình trong chiếc chăn hoa nhỏ dùng từ khi còn bé tí, ngủ nướng đến khi không nhắm được mắt nữa mới thôi. Và cứ hờ ra một cái là Kiki lại xuống đường đi bộ loanh quanh.

“A, Kiki, về rồi hả?”

“A, Kiki, xinh đẹp lên rồi đấy!”

“Ôi Kiki, nhanh quá. Bao giờ ghé nhà mình nói chuyện nhé!”

Người trên phố thi nhau bắt chuyện với Kiki. Được mọi người quan tâm, Kiki vô cùng thỏa mãn. Quả đúng là được ở thị trấn nơi mình sinh ra luôn rất tuyệt!

Sống trong cảnh thần tiên ấy được năm hôm thì Kiki chợt nghĩ về thành phố Koriko. Tiếng cười của cô Osono, ổ bánh mì mới nướng, người này người kia đã bắt chuyện với Kiki qua cửa sổ nhà chung cư, con đường có hàng cây dọc sông Lớn, mùi của biển, tháp đồng hồ cao chót vót, khuôn mặt cùng nụ cười rạng rỡ của cô bạn Mimi. Kiki thấy nhớ từng thứ, từng thứ một. Và cả cậu bạn Chuồn Chuồn nữa. Dáng Chuồn Chuồn đứng trên

cầu nhiệt tình vẫy tay sẽ mãi mãi ở trong lòng Kiki, kéo cô bé về với thành phố Koriko. Kiki nhận ra lần này gặp lại Chuồn Chuồn mình sẽ có biết bao nhiêu chuyện để kể.

Còn cửa tiệm của mình thế nào nhỉ? Có khi giờ này điện thoại đang đổ chuông. Hết nhớ nhưng rồi lại đến lo lắng. Đây là thị trấn nơi mình sinh ra, vậy mà sao Kiki không thấy bình tâm, như thể cô bé chỉ đến đây để chơi vậy. Còn Koriko chỉ là nơi Kiki sống một năm nhưng cô bé lại thấy nhớ nhung da diết, “Tâm trạng mình thật kì lạ.”

Cuối cùng, Kiki nói: “Con nghĩ ngày mai hoặc ngày kia con sẽ quay lại Koriko.”

“Ồ, thế mà bố cứ nghĩ con có mười ngày?” - Ông Okino ngạc nhiên nhìn Kiki rồi nói tiếp: “Ở đây tẻ nhạt lắm hả con?”

“Không phải thế ạ. Nhưng có thể khách hàng đang chờ đợi con... Có thể điện thoại cũng đang kêu nữa...”

“Nếu con bận tâm đến chuyện đó thì hãy cố quên đi. Con đang ở nhà cơ mà, đừng để những chuyện công việc ở nơi khác làm con phân tâm.”

“Nhưng...” - Kiki lên tiếng rồi lại im bặt. Chắc chắn là cả bố Okino và mẹ Kokiri đã chờ Kiki trở về cả năm trời. Kiki nhận ra mình quả là cô con gái lạnh lùng khi nói muốn rời đi sớm. Thấy vậy, bà Kokiri vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng: “... Được rồi, có lẽ con nên quay về thành phố. Bởi nếu con không yêu quý thành phố đó thì cũng gay go đấy. Mẹ nhớ hồi rời thị trấn này về quê, mẹ cũng muốn nhanh nhanh chóng chóng được quay trở lại một cách kì lạ. Kiki, một năm nữa con lại về nhé!”

Ngày hôm sau, Kiki cùng Jiji bay đến ngọn núi rậm rạp cỏ ở phía Đông, ngồi trên con dốc nhìn xuống thị trấn và cố thu hết vào mắt quang cảnh từ trái qua phải.

“Jiji, mình quyết định ngày mai sẽ trở lại Koriko rồi. Như vậy được

chứ?” - Kiki nói với Jiji đang dùng chân trước trêu ghẹo con sâu trong đám cỏ.

“Được, mỗi tội vừa mới dỡ hành lí ra đã phải đóng lại thôi.”

“Về quà cáp mình cũng nghĩ rồi.”

“Lần này cậu cũng giữ bí mật à?”

“Không. Mình sẽ mang thuốc của mẹ cho cô Osono. Mình nghĩ thuốc *ách-xì* sẽ tốt cho đứa nhỏ. Còn quà của Chuồn Chuồn thì cũng hơi khó... À, đồng chuông mà mẹ đã tháo từ ngọn cây xuống cậu thấy sao? Mình thấy chỉ cần gỡ cái to nhất ra đánh lại là lại sáng lên ngay. Tại nó là vật kỉ niệm hồi bé của mình...”

“Nhất trí! Phù hợp hơn tí lần mấy thứ như bút máy...” - Jiji gật đầu, Kiki bật cười: “Ôi, đúng là Jiji!”

“Tiếng của cái chuông rất hay nên mình sẽ không viết thơ vào đâu, chả tự tin tí nào.”

Hương cỏ dưới chân tỏa ra nồng nàn. Thỉnh thoảng, Kiki nghe thấy trong gió lúc trầm lúc bổng tiếng của lũ bò thung thảng gặm cỏ đây đó. Khi cô nàng lặn ra cỏ nhắm mắt lại, ánh sáng mặt trời biến thành giọt nước màu cỏ trong mắt và chuyển động như đang bơi. (“*Có nơi để trở về thật là tuyệt.*”) Cũng bởi đã về quê mà Kiki phát hiện ra trong mình một con người mới.

Khi Kiki về nhà, bà Kokiri vừa cười vừa nói: “Con vừa ra núi cỏ hả?”

“Sao mẹ biết ạ?”

“Ừ, trên má con còn dấu cỏ rõ ràng kia kia.”

Chiều hôm đó, Kiki cùng bà Kokiri gỡ từng chiếc chuông được tháo xuống từ trên cây.

“Năm vừa rồi cứ nghe tiếng chuông vào ngày gió thổi là mẹ lại nhớ con lắm đấy.” - Khuôn mặt bà Kokiri biểu cảm vô cùng phúc tạp, như sắp khóc

mà cũng như sắp cười.

“Cứ nghĩ đến việc không cần chúng nữa con cũng thấy buồn buồn.” - Kiki thì thầm.

“Mẹ sẽ cắt chúng thật kĩ cho đến lúc cần dùng lại.” - Bà Kokiri nói.

“Dạ?” - Kiki giật mình hỏi lại.

Bà Kokiri nháy mắt đầy ẩn ý và cười: “Là cho con gái con đấy. Con bé con cũng lại đuềnh đoảng giống mẹ nó thôi, mẹ dám chắc đấy!”

Kiki chọn ra chiếc to nhất trong đồng chuông, đánh cho bóng loáng lên rồi bọc lại.

...

Kiki lại nói lời tạm biệt với mẹ Kokiri và bố Okino. Lần này thì không có cảm giác gấp gáp loạn lên như hồi mới đi tự lập nữa.

“Hẹn gặp lại bố mẹ.”

“Hẹn gặp lại con.”

Hai bên vẫy tay cười với nhau.

Kiki và Jiji lại tiếp tục bay thẳng tới Koriko. Thỉnh thoảng cô bé lại nghe thấy tiếng chuông nhỏ nhỏ từ đồng hành lí treo trên cán chổi. Mỗi khi như vậy, cô nàng lại tăng tốc bay nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc đã thấy biển lấp lánh xa xa, thành phố Koriko hiện ra như những khối hình vuông và tam giác chồng lên nhau.

“Nhìn kìa, thành phố của chúng ta đấy!” - Kiki vừa chỉ vừa reo lên.

Tháp đồng hồ hứng ánh nắng xiên xiên của hoàng hôn đổ bóng xuống những khối nhà bên dưới, như thể chia đôi thành phố Koriko ra vậy.

Hết tập 1

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Table of Contents

- Chương 1 Kiki ở làng
- Chương 2 Kiki lên đường tự lập
- Chương 3 Kiki đặt chân đến thành phố lớn
- Chương 4 Kiki mở tiệm kinh doanh
- Chương 5 Kiki bắt gặp cơ duyên quan trọng
- Chương 6 Kiki - cô phù thủy bồng chồn
- Chương 7 Kiki xem trộm bí mật của người khác
- Chương 8 Kiki gỡ rối cho bác thuyền trưởng
- Chương 9 Kiki chạy đua cùng năm mới
- Chương 10 Kiki mang mùa Xuân về
- Chương 11 Kiki trở về